11623 . e . 11

ΣΑΜΨΩΝ

ΑΓΩΝΙΣΤΗΣ.

Gal 9 W. e

ΣΑΜΨΩΝ ΑΓΩΝΙΣΤΗΣ.

JOHANNIS MILTONI

SAMSON AGONISTES

GRÆCO CARMINE REDDITUS

CUM VERSIONE LATINA.

A

GEORGIO HENRICO GLASSE, A.M.

ÆDIS CHRISTI NUPER ALUMNO.

Μίνει τὸ θεῖον δειλία παρὲν φρενί.

ÆSCHYL. AGAM. V. 1093.

OXONII:

E TYPOGRAPHEO CLARENDONIANO.

M DCC LXXX VIII.

1

SAMSON AGONISTES.

JOHANNIS MILTONI

SAMSON AGONISTES

GRÆCO CARMINE REDDITUS

CUM VERSIONE LATINA.

MVSEVM
BRITAN
NICVM

GEORGIO [illegible] ARMSTRONG, A.M.

AEDIS CHRISTI NUPER ALUMNO.

OXONII:

E TYPOGRAPHEO CLARENDONIANO.

M DCC LXXXVIII.

AUGUSTISSIMO

MAGNÆ BRITANNIÆ

&c. &c. &c.

REGI

GEORGIO III.

HANCCE SAMSONIS AGONISTÆ

VERSIONEM GRÆCAM

EA QUA PAR EST REVERENTIA

D. D. D.

GEO. HEN. GLASSE.

Imprimatur,

JOS. CHAPMAN,

Vice-Can.

Die Feb. 20.

1788.

BRITISH MUSEUM

LECTORI S.

JAM tandem, lector benevole, poſtquam Samſonis Agoniſtæ Græcam verſionem ad umbilicum perduxerim, tuam in me indulgentiam requiro, et quidem efflagito. Equidem pro ingenii mei modulo operam dedi, ut in publicam lucem prodiret hoc opuſculum paulo accuratius atque politius, quam fuerit illud, quod paucis ante annis, Muſarum pene hoſpes et peregrinus, eruditorum oculis ſubjeceram. " Metaphraſin profecto, " pro ea qua tunc temporis pollebam Græci " ſermonis peritia conſcriptam, jam nunc " ſolœciſmis ſcatere comperi. Quod infor- " tunium in cæteros itidem quoſque, qui " a ſæculis recentioribus Græce ſcribere " tentarunt, cadere dicendum eſt." Hoc ſi

Daweſius,

Daweſius, vir exquiſitiſſimæ eruditionis, confiteri non erubuit, quidni ego confiterer?

De Samſone autem Agoniſta priuſquam denarremus aliquid, pauca oportet de Caractaci verſione memoremus.

Grato animo non poſſum non recordari benevolentiam, qua viri in doctorum conſeſſu primum dignitatis locum adepti, me, laboreſque meos complexi ſunt. Conatibus quippe meis, cum in prima adoleſcentia me jam delectarent muſæ manſuetiores, et ſtudiorum recentium amore animus flagraret, ignoſcendum eſſe, et vero gratulandum, homines egregii ſtatuebant. Quanta quanta eſſent in juvenili opere παρεράματα mitiorem in partem interpretabantur—et quanquam me forſan, Caractacumque illum meum aliquo vituperio dignos exiſtimabant, at ſe tamen indignos ducebant, qui me vulnerarent conviciis.

Nec

Nec vero minus mihi profuit hominum leviter eruditorum invidia et ſcurrilitas, quam doctorum jucunda fuit clementia, et favor. Etenim dum Plotius et Varius, et Mæcenas, et Virgilius, laudibus ſpem omnem exſuperantibus opus meum cumulabant, ſurgere alia ex parte neſcio quis Pantilius, carpere, reprehendere, anſas calumniandi ubicunque quærere, errata quotquot eſſent vel leviſſima nigro ſignare calculo — meque, ut in acerbiſſimum truderer ſupplicium, ad eruditorum Πρυτανεῖον metu pene exanimatum arceſſere. Vicit interea, rectoque in hunc uſque diem talo ſtetit Caractacus, caſurus ille quidem jure cauſæ, ſed per bonitatem judicum et æquanimitatem e ſummo periculo ereptus.

Submurmurabant identidem nonnulli graviora; miſſiſque levibus iſtis, ac luſoriis telis, non jam ignorantiæ me aut temeritatis, ſed nefarii cujuſdam inſimulabant criminis.

Rumores enim vix ambiguos diſſeminabant, illum ipſum Caractacum minime noſtri qualiſcunque ingenii fœtum germanum fuiſſe, ſed adulterinum, planeque ſpurium — opus ſcilicet, quod meus pater navaſſet atque effeciſſet, meo ſignatum nomine prodiiſſe. At vero perfacile mihi erit, pergratumque, hoc quicquid eſt calumniæ refellere, et penitus diluere. Quamvis illud quod eſt in me literarum ex quo fonte hauſerim ſentio — quamvis patrem video mihi principem ad ingrediendam horum ſtudiorum rationem ſemper extitiſſe — quamvis hortatore eodem, ſocioque, et quodammodo auſpice, nunquam non uſus ſum — mentem tamen is meam cum præceptis tum exemplo ita inſtituit atque informavit, ut a mendaciis, ſui memor, quam maxime eſſem alienus. Enimvero ipſa quæ in Caractaco ſcaturiunt errata, ipſa ambitioſa ornamenta, ipſa denique vocabula a Græci ſermonis conſuetudine abhorrentia, criminis

hujuſce ſuſpicionem et a me et ab illo omnino omnem amoliuntur. Hæc enim vitia quot et quanta ſint, qui diligenter et æquo animo ſecum reputaverint, ii neceſſe eſt conclament, " Pol haud paternum hoc dediſti."

At Miltoni, cui in poeſi Anglicana, quæ doctior et ſublimior ſit, omnes facile primas deferunt; Miltoni, — qui choro (ipſe cum mortalis eſſet) angelico affuit atque intercinuit — Miltoni, τῦ ἀκούοντος λογία τῦ Θεῦ, ſi fas ita dicere, τῦ ἐπιςαμένυ ἐπιςήμην τῦ Ὑψίςυ, χ̀ ὅρασιν τῦ Θεῦ ἰδόντος — Hujus, inquam, manu me juvenili contrectaſſe lyram, id demum pleriſque videbitur audax quiddam, et temerarium. Neque enim defuturos arbitror, qui cum nimis duram me ſuſcepiſſe provinciam intelligant, ultro me hiſce vocibus compellent,

Quo, miſerande, ruis? majoraque viribus audes?

Sunt ea quidem, quæ in hoc genere dici poſſunt, nec nihil, neque omnia. Scias autem, lector, cauſas, quæ me ad ſuſcipiendum hoc opus impulerint, graves eſſe, eaſdemque vix inhoneſtas. Cl. enim Maſoni Caractacum, etſi plurimis venuſtatibus ſplendeſcat, ſcenicas tamen Græcorum leges paulo ſolutius pauloque liberius ſecutum eſſe liquido patet. Quod quidem a doctiſſimo ſcriptore idcirco factum eſſe crediderim, ut ſe ad faſtidium eorum qui Græcis literis leviter imbuti eſſent, aliquantulum accommodaret, et ſpectantium in ſpiſſis theatris parum eruditas titillaret aures. Hinc dulces amores, Evelinæque et Eliduri ſuaviſſima ἐαρινὺς — quam Græca verſione a me omiſſam eſſe ægre tuli, neque tamen Iambis committere auſus ſum. Miltoni autem poema, cum ſtyli gravitate, luminibuſque ſententiarum mirifice abundat, tum ſeverioris normam cothurni nunquam non ſequitur. Profecto

Æſchyli

Æſchyli ipſius proprium redolet ſaporem: eſtque ita Ἀτεχνῶς conſtitutum, ut niſi e ſacris literis ducta eſſet fabula, anceps hodie futurum eſſet, noſterne totum opus extudiſſet ſuo marte, an ineditam Græcam Tragœdiam lingua vernacula callide expreſſiſſet.

Felix hinc exoriri argumentum putabam, campumque diligentiæ meæ patere haud infructuoſum, ſi ad optatos exitus ducerem propoſitum. Urgebat porro ætas, ſtudiumque, et benignus ille favor, quo viri ornatiſſimi me haud ita pridem exceperant. Illud enim haud exigui ponderis eſſe arbitrabar, poſſe me, erroribus et ſolœciſmis, qui in Caractaco extiterant, cautius in Samſone evitatis, gratiam facere prioris incuriæ. Interea qui me ad opus illud ſuſcipiendum hortarentur atque impellerent viri docti meique ſtudioſi non deerant, quorum nomina mihi religio eſt ſilentio præterire. Mihi enim

enim ipſi deeſſem, ſi tacerem, egregium illum et reverendum Præſulem, qui tunc temporis Ædes Chriſti felicibus regebat auſpiciis, digitum hoſce ad fontes primum intendiſſe. Cl. etiam Parrius, ſummas ille quidem doctrinæ laudes merito conſecutus, hortari me et ſuadere non deſtitit, ut laborem hunc talem tantumque fortiter exantlarem. Quin cœptis hiſce meis annuere haud dedignatus eſt Johnſonius ὁ Μαχαρίτης, quo quidem viro, neque auctoritate quiſquam apud me, neque voluntate, plus valere debuit.

Non me fugit, qualis ſit illa, quam Johnſonius de Samſone Agoniſta tulerit ſententia pene dixerim cenſoria: qua tamen et ad meum ſenſum, et ad illud ſubtile et ſincerum hominum doctorum judicium, nihil poteſt eſſe laudabilius. Sed illum ipſum criticum audiamus animoſe magnificeque de

poeta

poeta noſtro dicentem—" Virent, æternum-
" que virebunt Miltonianæ lauri, nullo
" neque invidiæ neque malignitatis afflatu
" perituræ."

Quas autem Ariſtarchus ille noſter in hoc poemate maculas digito monſtravit, eas in verſione Græca evitare maximopere conatus ſum. Ideoque ut venia mihi detur fore confido, ſi ab egregio Archetypo meo ſubinde aberraverim. Hoc ſi qui igitur contractis ſuperciliis mihi dent vitio, monitos hoſce velim, ut in mente infixum habeant, duplicem eſſe interpretationem—unam, μετάφρασιν, quæ verbum verbo fideliter religioſeque curet reddere—alteram, παράφρασιν, quæ paulo latius divagetur, et veneres captare ſoleat ſuas et proprias. Quod ſi vero nunc hanc, nunc illam viſum eſt mihi pro re nata ſequi, neminem fore arbitror, qui me illo nomine jure et merito reprehendat.

Hoc

Hoc unum præcipue cavendum putavi, ne Chananæi, vel Iſraelitæ verbis Græcæ mythologiæ propriis, ultra quam neceſſe eſſet, alicubi uterentur. Simili ratione ea quæ de Atlante, de Alpibus, de Circes poculo, de telis Chalybæis, de phœnice, poeta noſter enarraverat, reſecanda cenſui, quippe quæ a moribus Aſiaticis aliena fuerint, perſoniſque hujuſce tragœdiæ penitus ignota.

De Golia et fratribus prudens tacui— quos, ſi Samſoni coetanei vel ſuppares fuiſſent, neceſſe fuit plus centum quinquaginta annos vixiſſe, cum Davidis manu, ducumve Judæorum, ſinguli in bello perierint.

A fine actus ſecundi multa detruncavi; neque hoc eſt e mea ſolius opinione, ſed ex Cl. etiam Johnſonii judicio factum. Is quippe redundantia, parumque neceſſaria, quæ omiſi, judicavit omnia. Quin falce opus erat aliquan-

aliquantulum, ne tragœdia, quæ in molem ſatis amplam jam excreviſſet, uſque ad faſtidium lectoris lenti remiſſique produceretur. Qua de cauſa, ut brevi et interrupto colloquio ſermones hujuſcemodi exprimerentur, Græco more et modo, a me curatum eſt.

In tertio, quartoque actu brevem Chori ſententiam introduxi; neque hoc, uti ſpero, injuria factum, aut inconſulto. Hiſce enim in locis moderatore quodam opus fuiſſe viſum eſt, qui furore debacchantes animos loquentium demulceret, et in ſtatum redigeret tranquilliorem; ſecundum legem illam Horatii præſtantiſſimam —

Ille bonis faveatque, et concilietur amicis,
Et regat iratos, et amet peccare timentes.
——————— deoſque precetur, et oret,
Ut redeat miſeris, abeat fortuna ſuperbis.

De Arte Poet. v. 196.

Reprehenſionis aliquid habiturum eſſe non

inficias iverim, quod in hoc poemate dramatico principium et cataſtrophe tantummodo inveniantur. Deeſt περιπέτεια — Deeſt ἀναγνώρισις — Imo vero deeſt Ariſtotelicum illud τὸ μέσον, καὶ αὐτὸ μετ' ἄλλο, καὶ μετ' ἐκεῖνο ἕτερον. Neque id acerrimum fefellit Johnſonium, qui ea de re acute eruditeque, et me quidem certe judice, nimis acriter diſſeruit.

Quid ſi Dalilam, gigantemque Harapham, juſſu Palæſtinorum principum ad Samſona acceſſiſſe intelligamus, ut vel illius dolo et blandimentis alliceretur, vel minis hujus atque ferocitate perterritus, animi adhuc liberi infractique magnitudinem demiſſe et ſuppliciter deponeret? Quid ſi ab hiſce, cum ſua uterque ſpe fruſtratus eſſet, præconem illum ſentiamus eo conſilio miſſum eſſe, ut, quem neque illecebris, neque maledictis vincere potuiſſent, illum ipſum inſtantis metu ignominiæ emollirent atque edomarent? His conceſſis, ad cataſtrophen medii actus paullulum

lulum forſan conducent: quod ut clarius apparere poſſit, et Harapham et Dalilam in templum Dagonis introduxi, juſta utroſque nece morituros.

Pace criticorum hoc unum confirmaverim: nempe Miltonum (ſi deliquerit) una cum Æſchylo deliquiſſe; cujus in Perſis fortaſſe, at certe in Prometheo Vincto, æque deſit atque in Samſone Agoniſta decantatum illud τὸ μέσον, idemque, ad id quod in tragœdia perfectum ſit, aptiſſimum.

Plurima ſunt licentiæ poeticæ genera, quæ, fuerint, necne, dramaticis ſcriptoribus olim conceſſa, ſæpe inter ſe contenderunt viri doctiſſimi, neque tamen liquido, quod ſciam, dijudicarunt. Illa omnia ut evitarem, meæ cum prudentiæ tum modeſtiæ eſſe intellexi. Idcirco nec anapæſtum in quarta ſede, nec nominibus propriis in dativo præfixum articulum, nec vocalium (niſi in formulis qui-

buſdam ab Atticis ſcriptoribus uſitatis) hiatum, nec Ionicam augmenti reſectionem uſurpavi. Qui aliter de hiſce rebus judicaverint, non eſt meum, vel erroris vel ignorantiæ arguere: effeci tamen, quod in me fuit, ut in hoc genere ipſe ab omni culpa vacarem.

Quod ſi homines naris emunctæ "nigrum "mihi præfigant theta" quod de veteribus tragicis quicquid inveniſſem Miltono noſtro conſentaneum, decerpſerim meos in uſus, et verſioni meæ intexuerim — minime illud me feciſſe diſſimulo, quod ſolerter cuivis et perite facienti in laudem ſit ceſſurum.

Κόμπος πάρεστι· κἀκ ἀπαρνεῖμαι τὸ μή.

Idem clariſſimus Duportus, idem trilinguis Buchananus, idem noſter ille Huntingfordius, Lyricorum qui Græce ſcripſerunt vere æmulus, magna cum laude factitavit. At nihil mihi prius antiquiuſve eſſe debet, quam ut Hunting-

Huntingfordii cum in moribus tum in ſcriptis meis ſequar, qua poſſim, veſtigia. Re jam ipſa admonitus, fateor mihi gratiſſimam eſſe recordationem illius candoris, illiuſque benevolentiæ, qua Caractacum is meum quondam exceperit. Quin magnus mihi ad famam cumulus acceſſerit, ſi opus hocce, quod magis arduum eſt, et magis difficile, a viro illo laudato laudari intellexerim.

Hodie, lector, Græco indutum ſyrmate me vides poſtremum. Aliæ quippe me, ut in eas omni cogitatione incumbam, a Muſarum hiſce amœnitatibus avocant curæ; alia jam ſtudia, eademque graviora, ut verſus et cætera juvenilia ponam, vehementer poſtulant. Indulgentiæ, et quidem gratiæ, quam antea expertus ſum haud immemor, in eandem quam jam antea fovebam ſpem iterum adducor atque erigor. Profecto ab animis vere doctorum longe longeque abeſſe ſolet invidia, atque odium. Ac mihi quidem id laboris

boris, quod in colendis hiſce ſtudiis impendimus, inutile quiddam et inhoneſtum eſſe videtur, niſi, ut quiſque doctrina ornatiſſimus fuerit, ita uberrime candoris atque humanitatis fructus ediderit. Qui mecum de his rebus ſentiunt, illi, ut opinor, haud moleſte ferent, quod illas ſplendidas et ſublimes, et interdum ſubobſcuras Miltoni ſententias ſumma qua potuerim diligentia Græcis verſibus illuſtraverim. Aliqua forſan in laude ponendum eſſe ſtatuent, magnis me honeſtiſque auſis, id quod humanitus fit, cecidiſſe.

De reliquo, res eſt una, de qua ut certiorem faciam te, cum voluntas mea, tum officii ratio poſtulat: ſcilicet opus hoc recenſuiſſe, et quidem approbaſſe, patrem illum meum venerabilem meique amantiſſimum — Cl. Burgeſſium — Cl. Parrium. Horum ego nomina, et ſciolorum dicacitati, et pſeudo-criticorum cavillationibus, veluti quoddam σάκος ἀζ πύργου, conſtanter

conſtanter et animoſe oppoſuerim. His quod placui, quorum ope et conſilio factum eſt ut aliis placere poſſem, illud mihi gratulor, vehementerque gaudeo. Horum patrocinio Samſonis hancce verſionem, ſummo ſtudio, ſummaque grati animi obſervantia, lubens committo.

VALE.

Die Maii 6to.
1788.

BRITISH MUSEUM

JOHANNIS MILTONI
AD SAMSONA AGONISTEN
PRÆFATIO.

"DE EO POESEOS DRAMATICÆ GENERE, QUÆ TRAGOEDIA DICITUR."

TRAGOEDIAM, qualem in veterum ſcriptis contemplari licet, in poeſi primas merito laudes obtinuiſſe nemo non confitetur; quippe quæ et graviſſima, et maxime morata, et præ cæteris carminibus ad docendum utilis. Quas ob cauſas ab egregio illo Stagirita præpotens dicta eſt Tragœdia, quæ vel miſericordia vel metu concitando, mentem humanam, cum iſtis, tum cæteris iſtiuſmodi affectibus purgatam redderet: eoſque juſtum

ad modum temperaret et redigeret, non ſine quadam delectatione, quam ſentire quiſque neceſſe eſſet, qui affectuum eorum probam et legitimam imitationem vidiſſet. Nec deſunt, quæ hæc omnia confirment, quædam ipſius Naturæ leges: namque in medicina, ad atram bilem ejiciendum, quæ μελαγχολικὰ ſunt — in aciditatem, acidula — in ſalſos corporis humores perſalſa medicamenta adhibentur. Quin maximus Tragicorum carminibus aſſignatur a philoſophis honos; namque et Plutarchus, et ipſe M. T. Cicero, aliique ſapientiſſimi viri, hiſce ex fontibus ſæpiſſime exhauſerunt, quæ ipſorum ſermonibus et lucem afferrent, et ornamentum. Neque enim ipſe Apoſtolus Euripideum* iſtud in ſacris ſcripturis intexere dedignatus eſt,

Φθείρουσιν ἤθη χρήθ' ὁμιλίαι κακαί.

Ep. ad Cor. I. c. 15. v. 33.

* Memoria lapſus eſt Miltonus — etenim verſus iſte non in Euripidis tragœdiis legitur, ſed in Thaide Menandri.

Paræus

Paræus item, Divi Johannis Apocalypſin commentario illuſtrans, librum omnem (more tragicorum) in actus, quorum ſinguli ab hymnis intercinentium Cœlicolum terminentur, dividit, et diſtinguit.

Priſcis temporibus ſumma ope nitebantur viri, maximas adepti dignitates, ut viderentur poſſe tragœdias docere. Hanc utique laudem Dionyſius ille Major non minus ambiebat, quam antea majeſtatem regiam: Auguſtus etiam Cæſar Ajacem ſuum inchoavit; inchoatumque juſſit in ſpongiam incumbere, cum in iis, quæ ſuſcepiſſet, ſibi ipſi parum ſatisfaceret. Sunt quoque qui tragœdias, Senecæ philoſophi nomine prolatas, genuinas fuiſſe exiſtimarint — illas præſertim, quæ maximam criticorum laudem conſecutæ ſint. Nec prætereundum eſt, quod Divus Gregorius Nazianzenus, chriſtianæ eccleſiæ pater apoſtolicus, tum gravitatis, tum ſanctitatis

titatis ſuæ fore judicavit poema dramaticum condere, cui nomen, "Paſſio Jesu Christi."

Hæc a me dicta ſunt, quo omnis illa deleatur infamia, qua tragœdia, pariter atque alia vulgata interludia, etiam nunc laborat; quod quidem cur acciderit in cauſa fuerunt ipſi poetæ; qui tragicæ gravitati comicam materiam, et quaſi farraginem immiſcuerint, vel perſonas leves abjectaſque introduxerint. Ea autem res, ut doctis intelligentibuſque judicibus placuit, plane abſurda eſt, eoque conſilio vitioſe tentata, ut popelli favorem plauſuſque conciliaret.

Veteres autem tragici, quamvis prologo minus ſunt uſi, tamen ut vel ſe tuerentur, vel ignota quædam enuclearent, orationem, (quæ "Epiſtola" a Martiale vocatur) non raro operibus ſuis præpoſuerunt. Idcirco et nobis liceat, huic tragœdiæ, quæ ad vetuſtiora exemplaria accommodata prodeat, et a ſcriptis,

tis quæ vel optimæ habebantur recentioribus longe abhorreat, per Epiſtolam iſtiuſmodi quodammodo præfari.—Chorum ſcilicet introductum eſſe non niſi Græco more, qui quidem non ſolum vetuſtatis ſpeciem præ ſe ferat, verum etiam temporum recentiorum; ſitque adhuc apud Italos poſitus in more. Hacce igitur in tragœdia formanda, veteres ſcriptores, et Italos, merito jure ſecutus ſum, ut qui majorem ſecum afferant auctoritatem, majoremque adepti ſint famam.

Metro in Choris uſus ſum omnigeno*—id quod a Græcis monoſtrophicon, vel potius ἀπολελύμενον vocatur, nulla neque ſtrophes

* Quanquam uno ſolum genere lyrici carminis (graves ob cauſas, eaſdemque omnino laudabiles) viſum eſt noſtro in Samſone Agoniſta uti, ignoſcendum mihi eſſe exiſtimo, ſi in verſione Græca, ſtrophen, et antiſtrophen, imo vero epodon, ſubinde uſurpaverim. Monoſtrophica tamen ſervanda cenſui in duobus Samſonis θρήνοις, necnon in binis Chori hymnis, qui in actu quinto reperiuntur, ubi non ſine magno lepore dandus foret locus περικόμμασι — quæ tamen protuliſſe nolui, utpote a Miltoniana carminum ratione nimis abhorrentia.

neque

neque antiſtrophes habita ratione. Hujuſcemodi enim cantilenæ, ad modulatos fidicinum numeros adaptatæ, concinenti Choro maxime fuerunt idoneæ; ipſi vero poemati minus neceſſariæ ſunt, atque adeo ita habendæ ut abeſſe poſſint. Erit etiam, ubi, carminibus per intervalla interpoſitis, ἀλλοιόστροφα vocari debent.

Neque in actus neque ſcenas hancce fabulam diſtinxi.* Eæ quippe res ad ipſa theatra potiſſimum pertinent — quibus minime inſtituti aut propoſiti erat noſtri, ut hoc opus ad ſpectandum proponeretur.

Sufficit, ſi quinto actu Tragœdia non ſit productior. De ſtylo autem, de ſerie, et de fabula, ſive involuta, ſive perſpicua, (quæ tamen nihil aliud ſignificat, niſi ordinem junc-

* Unicum hoc mihi notandum reſtat, poema in Græca metaphraſi eſſe in actus et in ſcenas, more veterum tragicorum, diviſum.

turamque

turamque rerum, veritati et gratiæ maxime conſentaneam) ii melius judicabunt, qui Æſchyli, Sophoclis, Euripidis ſcripta optimè noverint. Profecto his magiſtris ipſe ut par eſſet, nulli Tragœdiæ ſcriptori unquam contigit: qui hos ſibi ad imitandum propoſuerint iis res ſua optime ceſſura eſt.

Temporis autem circumſcriptio, quo et inchoatum ſit et abſolutum poema dramaticum, juxta conſuetudinem veterum, et optima quæque exemplaria, intra unius diei ſpatium definiatur.

ΙΩΑΝΝΟΥ ΜΙΛΤΩΝΟΥ

ΥΠΟΘΕΣΙΣ

ΕΙΣ ΤΟΝ ΣΑΜΨΩΝΑ ΑΓΩΝΙΣΤΗΝ.

ΣΑΜΨΩΝ, καθεσὼς μὲν εἰς τὴν δουλείαν, τυφλός τε γενόμενος, ἐν δὲ τῷ δεσμωτηρίῳ τῆς Γάζης βεβλημένος, ὡς ἐν κοινῷ μύλωνι, διατρίβειν ἐν πόνοις ἀναγκάζεται. Καὶ πολὺν ἤδη χρόνον ἄτως ἔχων, ἐν ταῖς τῶ Δάγωνος ἑορταῖς ἀπραξίας κοινῆς ἐπιτυγχάνει. Διὰ τοῦτο ἐξελθὼν τῆς Φυλακῆς, εἰς τόπον τινα εὐάερον καὶ εὔκρατον παρὰ τῷ τείχει τῆς πόλεως ὁδηγεῖται. Ἐκεῖ δὲ κατακλιθεὶς, καὶ καταλειφθεὶς μόνος, οἷα πέπονθεν ὑπὸ τῶν ἐχθρῶν κλαυθμωδῶς ὀλοφύρεται. Καὶ ἄτως κατακείμενον καὶ γενάχονλα εἰσορῶσιν ἄνδρες

Ισραηλῖται τινες, Σάμψωνος συνήλικες καὶ ὁμόφυλοι, ἐξ ὧν συνέστηκεν ὁ Χόρος. Οἱ μὲν ἂν παραγιγνόμενοι, τὴν τῶ ταλαιπώρω φίλω καρδίαν ὅσον μάλιστα ζητῶσι παραμυθεῖσθαι. Προσέρχεται δὲ καὶ ὁ Σάμψωνος γεραιὸς πατὴρ, Μανώας, περὶ τῶ αὐτῶ τοῖς ἀπὸ τοῦ Χόρω φιλοπονῶν.. Καὶ Σάμψωνι τὸν τῆς ὁδοιπορίας σκόπον ἀποφαίνεται· τὸ τὴν αὐτῶ δηλόνοτι ἐλευθερίαν καὶ λύτρωσιν ἐργάζεσθαι· τέλος δὲ, ὑπὸ τῶν Παλαιστείνων ἑορτὴν ταύτην ἀποκεκηρύχθαι, ὡς ἐπινίκιον, καὶ θριαμβικὴν, ὑπὲρ τοῦ αὐτὸς ἀπὸ Σάμψωνος σωθῆναι. Λυτὸ δὲ τῶτο ἀκύσαντα ταράττει πολὺ μᾶλλον. Ὁ δὲ Μανώας εἰς τὴν πάλιν εἰσέρχεται, ζητήσων τὸς πέντε Ἄρχοντας τῶν Παλαιστείνων, καὶ αἰτήσων παρ' αὐτῶν τὴν ἀπολύτρωσιν τοῦ τέκνω. Ἐν δὲ τῷ ἀπεῖναι τὸν γέροντα, ἄλλοι τινες ἀπὸ τῆς πόλεως πρὸς τὸν Σάμψωνα προσέρχονται. Ὕστερον δὲ ἐμβατεύει εἰς αὐτὸν ὁ τῶν ἀλλοφύλων κήρυξ, μεταπεμψόμενος τὸν δέσμιον εἰς τὴν ἑορτὴν, ἵνα ἔναντι τῶν δεσποτῶν, καὶ αὐτοῦ τοῦ δήμω τὰ τῆς ἀταλάντω ῥώμης τέραται φανερῶς καὶ κωμῳδῶς ἐνδείξῃ. Πρῶτον μὲν ἂν διαῤῥήδην ἀπαρνεῖται ὁ Σάμψων,

Σάμψων, καὶ τὸν κήρυκα μετὰ πολλῆς λοιδορίας ἀποπέμπει. Τέλος δὲ, μαντευόμενός πως θείᾳ τινι προνοίᾳ ταῦτα γίγνεσθαι, ἀκέτι ἀνανεύει τὸ μὴ παρεῖναι τῇ θυσίᾳ. Καὶ τῷ κήρυκι, ἤδη σὺν ἀπειλήμασι δεύτερον κατερχομένῳ, ἐφ' ᾧ τε συνιέναι ὑπείξας, τὰς ἑταίρας ἐν αὐτῇ τῇ χωρᾷ ἀπολείπει. Ἀνίων ὁ Μανώας, τῷ Χόρῳ εὐφραινόμενος μηνύει, δι' ἐλπίδος αὐτὸν ἔχειν τὸ τέκνον ἂν ἀ διὰ μακροῦ ἀπαλλάξαι. Ἐν δὲ τῷ μέσῳ τὰ διαλογισμῷ ἔρχεται μετὰ πολλῆς σπουδῆς ἀνήρ τις Ἑβραῖος, καὶ τὴν καταστροφὴν (πρῶτον μὲν ταραχωδῶς καὶ ἀκατατάκτως, ἔπειτα δὲ στοιχηδὸν, καὶ ἐν μακρῷ) ἀγγέλλει· οἷα τὰς μὲν Παλαιστίνας κακῶς ἐπεποιήκει ὁ Σάμψων ἐκ προαιρέσεως, ἅμα δὲ καὶ ἑαυτὸν κατὰ συμβεβηκός. Καὶ ἅτως τελεῖται ἡ τραγῳδία.

BRITISH
MUSEUM

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ.

ΣΑΜΨΩΝ.

ΧΟΡΟΣ Ἰσραηλιτῶν, ἐκ τῆς φυλῆς τοῦ Δάν.

ΜΑΝΩΑΣ.

ΔΑΛΕΙΛΑ.

ΑΡΑΦΑΣ.

ΚΗΡΥΞ.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

ΟΔΗΓΟΣ, κωφὸν πρόσωπον.

Προλογίζει δὲ ὁ Σάμψων.

SAMSON

BRITISH MUSEUM

SAMSON AGONISTES.

ACTUS I.

ARGUMENTUM

ACTUS PRIMI.

SAMSON, et oculis captus, et gravi ſervitio oppreſſus, a quotidianis laboribus in piſtrino urbis Gazæ quandam nactus intermiſſionem, (ob feſtum diem Dagonis, Palæſtinorum idoli et deaſtri,) ad monticulum juxta ſuburbia manu ductus pueri, ibique relictus, argumentum totius fabulæ prologum agens aperit; ſeque, ſuaque infortunia acerbiſſime deplorat: neque tamen diſſimulat, ſuam ipſius culpam horum cauſam fuiſſe malorum, et originem.

Hiſce querimoniis intervenit Chorus hominum Iſraelitarum e tribu Dan, qui a patria civitate Zora

Zora Gazam advenerunt, ut mentem Samſonis, (qui ex eadem qua ipſi tribu eſſet) leni ſuadela conſolarentur. Primum vero a longinquo ſtantes, triſte ante oculos deflent ſpectaculum: dein Samſona aggrediuntur, adventu popularium lætantem. Ille autem, quanquam ſe omni culpa vacare non contendit, ductores et proceres gentis Iſraeliticæ ſtrenue increpat, quippe qui odio et invidia permoti, nullum ipſi in egregiis laboribus auxilium præbuiſſent.

Chorus DEI O. M. providentiam, quæ in univerſos homines, et in ipſum Samſona, ſummam æquitatis ac juſtitiæ nunquam non ſequitur, animoſe concelebrat.

BRITISH MUSEUM

ΣΑΜΨΩΝ ΑΓΩΝΙΣΤΗΣ.

Α΄.

ΣΑΜΨΩΝ, ΟΔΗΓΟΣ, κωφὸν πρόσωπον.

ΙΑΜΒΟΙ.

ΣΑΜΨΩΝ.

ΠΟΡΡΩΤΕΡΩ δὴ πεσσφιλεῖ τυφλὴν χερὶ
Πορρώτερω, πᾶϊ, τήνδ' ὁδήγησον βάσιν.
Ὁδὶ γὰρ ἴκτερ βυνὸς ἡ ψυχρὰν ἔχει
Σκιὰν πορίζειν, ἢ τὸ θάλπος ἡλίου.
Ἐκεῖ κάθημαί γ', εἴ τιν' ἡσυχίαν ποτε
Μόχθων ἔνεστι τῶν καθ' ἡμέραν λαβεῖν.
Σπάνιον δὲ τοῦτο χάρμα· δεῖ γὰρ ἐν πένθαις
Ἀντλεῖν κακὸν δάλδμα δυσυχοῦνθ' ἑμὲ,
Ἀστερχὲς ἱδρώοντα δυσερπεῖ δόμῳ,
Ὅπου νοσώδης ἀτμὶς ἐκφθίνει δέμας.

Ἀλλ' ὧδε περπνὴν αὖραν εἰσδέχομαι βραχὺ,
Καθαρὰν ἀμοιβὴν, κἀπόνων ἐπίσχεσιν.
Καὶ νῦν ἀφίγμεθ', ἥνπερ ἐζήτησ', ἔδραν.
Ἔχει μέθες με, πρός τε χαίρουσας φίλας
Ἔρφ' ὡς τάχιστα·—κἀ γὰρ ἔστι σήμερον
Ἀγῶνος ἱερὸν ἦμαρ, ἐναλίᾳ θεᾷ,
Ἀπραξίαν τ' ἄκοντι, κἀκ ἑκόντι δή,
Κἄμοιγ' ἔδωκαν οἱ Παλαιστέων νόμοι.
Τοίγαρ δέδοκται τῶν ἀπεριτμήτων φυγεῖν
Θόρυβόν τε, κἀ μιάσματ'· ἔνθα τ' ἠρεμεῖ
Τὸ σῶμα παύσει τῶν δυσαντήτων πόνων.
Πῇ δ' ἐς' ἄκεσμα τ' παραχθείσης φρενός;
Τί τέρμα πικρῶν φροντίδων εὑρήσεται,
Αἰ, σφῆκες ὡς ἀδμῆτες, εἰς τἠμὸν κάρα
Ἀεὶ ποτῦνται γ', ὥστε μ' ἐννοεῖν ἄγαν
Κῦδός τ' ἄφαντον, τήν τε νῦν ἀτιμίαν.
Αἰ, αἴ· τί πρᾶσήμηνεν Ἀγγέλᾳ Φάτις
Γέννημα τἄνδρὸς, ἡνίκ' ἐν καπνῷ
Ἀναβὰς πυραυγὴς, τοῖς γονεῦσ' ἐμοῖς τέρας,
Ἀνέμᾳ πτεροῖσιν ἵπτατ', ὡς δράσας ἐμὴ

Εὐεργέτημα

Εὕρημά μυσικόν τι πατρίδι;
Τί γᾶν ἐτρέφθην, νόσφι τ' ἄλλων βροτῶν,
Πρώτης ἀφ' ἧβης, ὡς ἐπυράνιον θάλος,
Ἐλπίς τε, χάρμα τ' ἠπατημένης πάτρας,
Εἴ με προδοθέντα, δέσμιον, τυφλόν τ' ἔδει
Γελοιὸν ἐχθροῖς, ἀκλεῆ φίλοις, θανεῖν;
Ἰὼ θένος θεόδοτον· εἰς τυτὶ ῥέπει
Δύναμίς γε χειρῶν, τὄργον ὅφρα δυστεβὲς,
Τὸν θηελώδη μόχθον, οὐκ ἀνθρώπινον,
Παννήμαρ ἐν μυλῶνι Δαπελῶ πάλας;
Πρώην ὁ κήρυξ ἁρανὲ προσήγελεν
Ἐμῆς γυνέσθαι Δαὶ χερὸς σωτηρίαν·
Πᾶ νῦν ὁ σωτήρ; ὑποδαμεὶς αὐτὸς ζυγῷ·
Κακὸν Παλαισείνοισιν ἀνδράποδον, τυφλόν.
Ἀλλ', ὦ πλύτλας θυμὲ, φίμωσον γόους,
Καὶ σῖγα μεῖνον, οὐκ ἰδὼν τί ξυμφέρῃ·
Ἐκ τῆς ἐμαυτοῦ δυσυχοῦς ἀβουλίας
Ἐξυδενώθη θεοῦ μυσήρια·
Σάμψων ὁ τλήμων αἴτιος, Σάμψων μόνος.
Ἐγὼ γὰρ ἱερὸν θεοῦ δῶρον, μένος,

Μυσήριόν τ' ἄῤῥητον, οἰστροπλὴξ φρένα,
Οὐ δὴν ἐσίγησ'· ἀλλὰ δακρύοις πιθεὶς
Τάχ' ἠπατήθην τῇ γυναικείᾳ τέχνῃ·
Ὦ σῶμα κρατερὸν, ἡ δὲ φρὴν μάλ' ἀσθενής·
Ὦ σμικρὸν ὠφέλημα μεγάλης ἰσχύος,
Ἄνευ προνοίας, δυσχερὲς, χαλεπὸν βάρος.
Σοφίᾳ δὲ λατρεύοντά γ' ἐῤῥῶσθαι, καλόν·
Ἀλλ' ὅστις αἰνῶς τὸ σθένος ἐκκομπάσας
Πέπιθ' ἑαυτῷ, πάντα δυσχερῶς ἔχει.
Ἀλκὴν ἔμοιγ' ὁ Θεὸς ἐδαψιλεύσατο,
Ἀλκὴν μὴ ἀζήλωτον, ἐν κόμαισι δὲ
Λεπταῖσιν ἐνθακοῦσαν, ὑπόδουλον γέρας. —
Παλινσυμεῖς, ὦ τλῆμον; ἴσθι τὸν Θεὸν
Κρυπτοῖς νόμοισιν, ἀλλ' ὅμως σοφωτάτοις
Τὸ πᾶν διοικεῖν, ἐν σκότῳ καθήμενον.
Τοῦτ' οἶδα μοῦνον, ὅτι γιγάντειον σθένος
Ἔμοιγ' ἔδωκε πλῆθος ἀλγεινῶν κακῶν,
Ὧν τὐλάχιστον δεινόν ἐστι βαστάσαι·
Τὴν τυφλότητα δ' ἐξόχως ἀδύρομαι,
Μητέρα τάλαιναν τῶνδ' ἀνηρίθμων πόνων.

Τυφλὸν

Τυφλὸν γὰρ ὄντα τοῖσδέ γ' ἀνοσίοις ἀεὶ
Ἐχθροῖς ξυνεῖναι, τοῦτό μ' ἀλγύνει πλέον
Ζωῆς πένητος, αἰχμαλωτίδων ποδῶν,
Πάντων θ', ὅσ' ἐν βροτοῖσι κέκληται κακά.
Πέφυγε τῶνδ' ἀπ' ὀμμάτων φῶς ἡμανῶ,
Πρῶτόν τε, κάλλιστόν τε τ' ἐκτισμένων·
Φῶς, ἡδονή τ' ὄλωλε φωτὶ ξύντροφος,
Μείλιγμ' ἀνίας, ἐν μέσῃ λύπῃ χαρά.
Τανῦν ἁπάντων ἀθλιώτερος κλύω
Ἀνδρῶν τε, θηρίων τε· τοῖς γὰρ θηρίοις
Ὁρᾶν ἔνεστι λαμπρὸν ἡλίου σέλας·
Ἐγὼ δὲ τλήμων, δυσπόποις ἔνοχος δόλοις,
Οὐκ αὐτόβουλος, ἀλλ' ὑπήκοος βίᾳ
Ἐχθροῖς ὑπερβίοισιν, ἠμιθανὴς μένω,
Ἔξω τ', ἔσω τε, μωρός.—Ὦ σκότος, σκότος·—
Ὦ δῖον ἦμαρ, πᾶσι πλὴν ἐμοὶ πάρεν,
Ποῖ γῆν ἀπεσβεις;—Ὦ θεόφατος ἐντολή,
Τὸ, ΦΩΣ ΓΕΝΕΣΘΩ, κἠ τάχις' ἐγίγνετο.
Τί σῆς ἀπ' ἀρχῆς ἐξελήλαμαι τάλας;

MONO-

ΜΟΝΟΣΤΡΟΦΙΚΑ.

Ἰὼ σεμνὸς ἁλίᾳ κύκλος,
Οὐκέτι σ' ἄψομαι, τλάμων, τλάμων·
Ἀλλὰ σκοτεινὸς ἄφαν-
τός τ' ἀεὶ μενεῖς, (ἒ, ἒ, ἔ.)
Ὡς νύκτα δι' ὀρφναίαν
Ἁ σελάνα λιποφεγγὴς
Νεομηνίας ἐπ' ἀκμᾷ.
Εἰ δ' ἐς' ἀναγκαῖον τὸ φῶς,
Καὶ πιτήδειον βιότῳ,
Ψυχᾶς φύτλμα,
Ἅτις λαμπερὲς
Αἰγᾶς ἀενάᾳ
Χαίρουσα μετέχει·
Διὰ τίν' αἰτίαν
Ἐν σμικροῖσιν ὀργάνοις
Τὸ φῶς σωματικὸν
Ὁ πάντα κραίνων Βασιλεὺς
Ἔθηκε, καὶ ξιδρυσεν;

Εἰ

Εἰ γὰρ ἂν φωτεινὸν ἔφυ
Πᾶν τὸ δέμας ἀνθρώπινον,
Οὐ τηνικαῦτα ῥᾳδίως
Τοῦτο χαριέστατον
Δώραμ' ὑρανοῦ
Ἐξαλεύψειαν βροτοὶ βροτῶν.
Ἔγωγε κοινὴν ἡμέραν
Ὁρᾶν ἔτι σθένοιμ' ἄν·
Οὐδὲ τοῖς ζῶσιν νεκρὸς,
Ὥσπερ ἐν τῷ νῦν χρόνῳ,
Νεκρὸς ξυνείην, χωρὶς ἡσυχίας τάφου.
Νῦν δ' ὀθρίμοισιν κακοῖς
Βαρύνομαι πάλας, (ἕ, ἕ.)
Ὃν πανοῦν βίοτον
Χερσὶν ὑπ' ἀλλοφύλων
Βαρβαροφρόνων ἄγω.

ΑΝΑΠΑΙΣΤΟΙ.

Ἀλλὰ σιώπα, δύστεν' ἀνδρῶν· ——
Θαμινῶν γὰρ ἐς ὦπα ποδῶν ἄχος

Προσέβη· τυχὸν ἐχθρῶν δυσραπέλων
Ὧδε μολόντων· οἵ μ' ἐσιδόντες
Τὰν παλαπινθέα κραδίην ἀσεβῶς
Δηΐζωσι, γελῶν-
τες νικηθέντα μαχητήν.

ΧΟΡΟΣ, ΣΑΜΨΩΝ.

ΕΠΩΔΙΚΑ.

ΣΤΡΟΦΗ.

ΧΟΡΟΣ.

ΑΣΤΥΧΩΣ ἔχεθ', ἀσύχως·
Κεῖνον, ὃν ἐθέλετε πεῖσιδεῖν,
Λάβετε τηλέσκοποι,
Φεῦ, κατάλειμμα Σάμψωνος· αὔτως
Χαμαί τ' ἐγκείμενον
Γενναῖον ἄθλιον κάρα.
Πρὸς ταῦθ', ὁρᾶτε δηλείοις

Τὸ

Τὸ σῶμα καλυφθὲν ῥακίοις,
Σῶμ' ἀγακλεετὸν, ᾧ τὸ πρὶν
Κῦδος ὑπείροχον
Ὅλαν διεπέρασε γαῖαν.
Οὗτός ἐστι Σάμψων;
Οὗτός ἐστι πατρίδος
Θαῦμα, λεοντοφόνος,
Στράτευμ' ὡπλισμένον
Ὃς πάλαι γυμναῖς ἔτρεπε
Χερσὶν εἰς κακὰν φυγάν;
Οὐ γάρ τι σάκυς ὄφελος,
Καὶ μάτην σίδαρον
Ἐδόνευν ἐναντίοι.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ.

Εἰ δέ τις φρονιμώτερον
Εἶχε νόον, ἀπάνευθε μάχας
Ἵστατο δυσπενθέος,
Ἀνίχ' ὁ κλεινὸς ἥρως ἐπείαστεν ἐχθροῖς, χαλκέας

Καπιφρονῶν πανοπλίας.
Ὡς γὰρ λέων ἐφωρμήθη
Τοῖς δυσμενέσιν· τόφρ' ἔτρεμε
Μαχητὴς Ἀσκαλώνιος,
Ἕως ὅγ' ἀρχὰς ἐφ' ὑπλίτας
Γαυριόων θένει
Πόδεσι παχινοῖς ἐπήδα·
Ἕως ὅγ' ἀλλοφύλας
Χιλίους διαπρεπεῖς
Ἐξενάριζεν, ὅνυξ
Κραδαίνων ὀξέον·
Δὴ τότε σπαράξας χερὶ
Τὰς πτελωρίας πύλας
Γάζης, πρὸς Ἑβρῶνα λόφον
Καρτερῶν ἐπ' ὤμων
Ἀμογητ' ἐβάστασε.

ΕΠΩΔΟΣ.

Πόθεν ἄρξομεν γόων;
Τὰν αἰχμάλωσιν, ἢ τὰν
Τυφλότητα

Τυφλότητι κλαύσομεν;
Σὺ γὰρ διπλῆν σειρὰν, διπλῶν
Αἰνὸν ὑπομένεις Φορτίον
Δεσμάτων· ὧν τὸ μὲν, ἆπορ,
Τὸ δὲ, σῶμ' ἡρωϊκὸν
Κακῶς, κακῶς ἀνιᾷ.
Μάρτυς ἀ νῦν ἀφανὴς
Τῶν σῶν ὀμμάτων ἀσραπὰ·
Μάρτυς ἔνδον καρδίας
Δυσυχέσερον σκότος.
Ἀμφω, δέμας τε, κ' Φρέ-
ν', ἀ 'νέλπιςος ἐδύνα,
Νύξ τ' ὁλοὰ κατέχει.——
Ὡς ἀσαθῆ πάνθρώπινα·
Ὡς κενὸν βροτῶν κλέος·
Τῦτο σῶν ἀπὸ πημάτων
Ὦ πάντων εὐσθενέσατε,
Οἰκτρότατά θ' ἁπάντων,
Ῥᾳδίως μαθητέον.
Οὐ γὰρ κεῖνον ἄγαμαι, τύχας

Ὃς δῶρα πολλὰ, καὶ πεςγό-
νες ἀριθμεῖ κυδίμως·
Σὲ δ' ἄρ', ἢ κράτος ἔχοχον
Οὐ μόνον τὴν πατρίδα
Ἐσίωσ' ἂν, ἀλλὰ τοῖς ἔθνεσι
Νόμως ἔδωκ' ἂν, εἰ τόσῳ σθένει
Ἃ θεσπὶς λέτὰ
Ξυμπλῶς ἂν εἶναι,
Σώφρων θ' ἑταίρα, βέλτ.

ΙΑΜΒΟΙ.

ΣΑΜΨΩΝ.

ΗΚΟΥΣΑ φωνῆς· ἀλλὰ τῶν εἰρημένων
Τί δυσμενὲς, τί φίλιον, οὐκ ἐπίσαμαι.

ΧΟΡΟΣ.

Φίλοι, πελαζόμεσθα. —— φεῦ, δύσην' ἄνερ,
Πρώην μὲν εὔχος, νῦν δ' πένθος Ἰσραὴλ,
Οὔτις γελασὴς, ἀλλ' ἐναντίβιος πάρα,
Ἀλλ' οἱ κατοικήσαντες ἐν Ζώρᾳ φίλοι,

Ξυναχα-

Ξυναλαλῶντες σοῖσιν ἀλγεινοῖς κακοῖς.
Προσερχόμεσθα δ', εἴ τιν' εὐπρυμνῆ φρενὸς
Χάριν φέροντες, ἢ λόγως ἰασίμως,
Σὸν ἄχος ἐλαφρύνωμεν. Ἦ ῥα τῶν φίλων
Εἶσ', ὡς ἐπῳδοὶ τοῖς βρύουσιν ἕλκεσι,
Θυμῷ νοσοῦντι φάρμακον δεινὸν λόγοι.

ΣΑΜΨΩΝ.

Ὀρθῶς φρονεῖτε. Χαίρετ', ὦ ξυνήοροι.
Ὑμεῖς γὰρ ἐν τοιοῖσδε κινδύνοις ἐμοὶ
Μεγάλην πορίζεθ' ἡδονὴν ἔγνων σαφῶς
Οὐ τῆς παρεισθε χάριτος ἐκβεβλημένος,
Οὐδὲ στερηθεὶς πάγχυ τ' πάλαι φίλων.
Τὰ γὰρ μάταια φῦλα τηλόσ' ἑζέδρα
Τῶν ψευδαδέλφων, οἵ γ' ἐν εὐδίᾳ βίᾳ
Φοιτῶσι θωπεύοντες, ἐν ζάλαισι δ' ἔ.
Ἴδεσθέ μ', εἰσράπτέ μ', ὡς οἰκτρῶς ἔχω·
Τὸ δ' αὖ μέγιστον, ὡς ἔοικε, τ' κακῶν,
Αἰνὴν τύφλωσιν, ἡπίως πανῦν φέρω·
Πῶς γὰρ σθένοιμ' ἂν ὑμὶν ἐμβλέψαι τάλας,

Ταῖσδ'

Ταῖσδ' ἐν πέδαισι, τῇδ' ἐν αἰσχύνῃ κυρῶν;
Τῷ δ' ὧδε κεῖμαι δύσμορος; τίνι ῥυθμῷ
Πέπτωθα κλεινῶν ἐλπίδων ναυαγίαν;
Γυνὴ, γυνὴ νίκησέ μ'. Αὐτῆς οὕνεκα
Τῷ Θεῷ κελευσμῶν ὠλιγώρησ' ἀφραδής,
Κρυπτήν τ' ἔδειξα μυστικῷ πηγὴν σθένος. —
Ἀλγεῖν' ἐρεύνᾳν· ἀλλ' ὅμως διδάξατε·
Ἆρ' ἄ μ' ἐφυμνεῖ, καξελεύθεροσμεῖ
Θόρυβον βοῆς κινοῦσα πατρῴα πόλις;
Ἐχθροῖς γὰρ οἶδα δύστροπον γέλωτ' ὄφλων,
Οἱ πρὸς φθόνον μοι τἄνομ' ἐνδατούμενοι
Ἥρωος, ἔς με φλαῦρα δεννάζουσ' ἔπη.
Ἔχει δὲ ταῦτά γ', ὡς ἔχει, μάλ' εἰκότως·
Ἦ μὴν δίκαιον, ἐχάτην παθεῖν ὕβριν
Σάμψων', ἀριζεύοντα μὲν τῷ σώματι,
Σοφίας δ' ἄμοιρον, βελτέρᾳ δωρήματος.

ΧΟΡΟΣ.

Εὔφημα φώνει· πολλάκις σοφωτάτης
Ἀνδρὸς γυναικῶν ἤπαφεν παναργία·

φρᾷδ'

Φρῦδ' ἀντὶ τῶνδε τῆς Φρονήσεως ὅπλα.
Κεινόν τόδ' ἀμπλάκημα, συγγνώμην τ' ἔχει. —
Ἀνθ' ὧν σεαυτὸν μηδ' ἀνιήσῃς ποτε,
Μηδ' ἄλγος ἄλγει πεσσιθεὶς, σέρζῃς κακά.
Ἐς τοῦτο δ' ἦπα μεῖζον ἐπιπορεῖν ἔχω,
Τίς ἵμερος κατεῖχεν ἀλλοτρίων γάμων
Ἐξόν σε πασῶν ὅσαι θυγατρῶν Ἰσραὴλ
Δάμαρτ' ἔχειν κάλλιον', εὐγενεστέραν·
Τὸ πρῶτον ἄχθος, τἀσεβῆ νυμφεύματα.

ΣΑΜΨΩΝ.

Ἐμοὶ μὲν ἡ Θαμνῖτις ἥνδανεν κόρα,
Ἀλλ' ἃ γονεῦσ' ἐμοῖσιν ὠργίζοντο γὰρ
Τῷ παῖδ', ὁμιλήσαντι τῶν ἐχθρῶν μέτα,
Γάμους τε θηρεύσαντι μὴ θεασίμους.
Αὐτοὶ γὰρ ἠγνοίησαν, ἠσθόμην δ' ἐγὼ
Τὴν νεθέτησιν τοῦ κελεύσαντος Θεοῦ.
Οὕτως ἔπραττον, εἴ τιν' ἐντεῦθεν τρόπῳ
Λύτρωσιν εἰσφέροιμ' ἂν ἀμμόρῳ πάτρᾳ,
Τελοῦμί τ' ἔργον, οὕνεκ' ἐξαπεστάλην.

Ἐπεὶ

Ἐπεὶ δ' ἐκείνην ἐκ δόλων ἀπώλεσα,
Νυμφεύομ' αὖθις, (φεῦ δυσούριστον λέχος,
Εὐναί τ' ἀνόσιοι) κἀ Δάλειλαν ἐξάγω
Τῆς Σωρικῆς Φάραγγος, αἰγλῆεν κακόν.
Καλλίον' ἔνθεν μ', ὡς ἔοικεν, αἰτίαν
Ἔξειν ἀμίλλης· κἀ γαμησόμενον ἐμὲ
Τιμωρὸν αὖθις φιλτάτῃ πάτρᾳ κυρεῖν.
Ἀπεστερήθην ἐλπίδων — τοίας δ' ἐγὼν
Οὔ τοι Δάλειλαν ξυμφορᾶς κατηγορῶ·
Οὐκ· ἀλλ' ἐμαυτὸν, δυσλόγιστον, ἄφρονα,
Γυναικὸς ἡττηθέντα τῶν φλυαριῶν.

ΧΟΡΟΣ.

Οὐκ ἐβράδυνας πώποτ'· ἐν δ' ἀκμῇ μάχης
Πεῖραν κατ' ἐχθρῶν ἁρπάσας ἔχρω σοφῶν
Εὔκαιρον εἰς τιμωρίαν, εὖ οἶδ' ὅτι.
Ἐχθροῖς ἦ γαυρίαμα· κἀναγκάζεται
Τῶν δεσποτούντων ὕβριν Ἰσραὴλ φέρειν.

ΣΑΜΨΩΝ.

ΣΑΜΨΩΝ.

Τέτυς, ἑταῖρε, ῥίψον ἀλλαχῆ ψόγυς.
Οἱ γὰ ταλαιπωρῆντας ἄρχοντες λεὼ,
Ἰδόντες οἷα τῆς ἐμῆς δι' ἰσχύος
Ἔλαμψε θαύματ', οὐ βοήθησάν ποτε,
Οὐδ' ἠθέλησαν τῷ φίλῳ χρῆσθαι Θεῷ.
Ἐμὲ δ' ἀρισθύοντος ἀ κομπαζόμην,
Στομαργὸς ὥς τις, κ' κατ' ἄνθρωπον φρονῶν,
Τὰ γὰρ ἔργα μυ, (κἀναυδα,) τὸν δεδρακότα,
Τὸν αὐτοχῆρα διεσαφήνισαν σκεθρῶς.
Ἐν τῷ μεταξὺ δ', ἡ παλύρροθος φάτις
Ἤγγειλ' ἅπαντι τὰμὸν εὖχος Ἰσραήλ·
Οἱ δ' ὠλιγώρυν, κἀμελῶς εἶχον φίλυ.
Ἦμος δ' ἐπῆλθον οἱ Παλισσέων λόχοι
Διζημένων Σάμψωνα, δὴ τότ' ἐκλιπὼν
Ζώραν, πέτροισιν Ἐθανίοις ἐκρυψάμην·
Οὐχ ὡς τι ταρβῶν, ἀλλ' ἐρευνήσων, ὅθεν
Πλεῖσον δυναίμην ἐπιφέρειν ἐχθροῖς φόνον.
Προσέρχεται δ' ἐκεῖσε συγγενὴς στρατὸς
Τῶν ἐξ Ἰούδα, βαρβάρυς φοβυμένων·

Αὐτοῖς ϖέποιθά γ', οἳ μ' ἐκόντ' ἀπήγαγον —
Ἀπήγαγον δῆ, ϖρὸς δίδην τ' ἐναντίους,
Δήσαντες ἄρθρα δέσμασι ϗοινοσρόφοις.
Ἐνταῦθ' ἀπροσδόκητον ἦν θέαμ' ὁρᾶν·
Ῥῆξας γὰρ αἶψα δέσμαι', (ὡς λεπτὸν μίτον
Μάρψασι φλὸξ ἔλυσεν,) ἀφόβως ἐνθορὼν,
Γυμνός θ' ὁπλίτας ἐξαναστρέφων μάχῃ,
Ἀνόσιον αἷμα γῇ καταισπένδω χοάς·
Μόνη παρείχεθ' ἡ Φυγὴ σωτηρίαν.
Ἐκ τοῦδ' ἀφορμὴ τῆς ἐλευθερίας πατρῆν·
Εἰ γὰρ πατρῴαν ἤθελον σώζειν χθόνα,
Τί δῆτ' ἐλιγνύοντες ἔκλυον τότε,
Ὡς τῶνδ' ἐχόντων, ϗὐ λελησμένοι ϗλέος,
Ὦ ἄνδρες πατροικήσαντες; οἵ γε ῥᾳδίως
Ἐδύναντ' ἂν ἐχθρὸς ϖάγχυ νικῆσαι δορὶ,
Τῆς γῆς κρατῆσαι, ϗἀναπορθῆσαι πόλεις.
Ἀλλ' ὅμαθὲς ἐντεῦθεν ἡ ϖηγὴ ϗακῶν·
Ἐὰν δι' αὐτῶν μωρίας, ϗἁμαρτίας
Ἄνδρας ϖονηρὸς, νωθροϗαρδίας τέ ϖως
Δόλιον εὕρῃ γ' ἦμαρ, οἱ ϖολλοὶ βροτῶν

Οὐ

Οὐ δῆτ' ἀπευγεῖσιν ἀλλότριον ζυγὸν,
Στέργουσι δ' αἰσχρῶς τὴν τελευταίαν ὕβριν·
Ὅθ' οὕνεχ' ἡ δάλευσις ἀργίαν φέρει,
Σχολήν τ' ἄτιμον· ἡ δ' ἐλευθερία, πόνος.
Ἀλλ' εἴ ποτ' ἀνεήσειε, σὺν τύχῃ δέ, τις
Τιμωρὸς ἐχθρῶν, καὶ καπηλεύσῃ πάτρας,
Οὐκ, ὥσπερ εἰκὸς, ὕστοι τιμήσεταί,
Ἀλλ' ἐχθρανεῖται, καὶ φθονήσεταί πάνυ.
Οὐδεὶς βοηθός ἐστιν, ἢ ξυνεργάτης·
Λόγοις δ' ἐπῤῥίψαντες οἱ πάλαι σοφοὶ
Τραχεῖς, τὸν εὖ δράσαντα πιοῦσιν κακῶς.
Τοιαῦτα μέντοι τῶνδε κυδίμων πόνων
Ἀρετῆς τ' ἀγαυᾶς τἀπίχειρα γίγνεται.

ΧΟΡΟΣ.

Οὕτως ἔδηξαν, ὅ τι χαίροντες, πάλαι,
Γεδεῶνα καλλίνικον οἱ Σοκχώθιοι,
Μαδιὰμ διωκάθοντα δραπέτεις ἀγούς·
Καὶ ξυπλίασεν Ἐφραΐμ, θαῦμ' ἐστὶν ὡς,
Ἥρω' Ἰεφθαὴ, σεμνὸν εὔχος Ἰσραὴλ,

Μάχης ποτ' ἐκνος ὄντα, πορσύνοντά τε
Λύπην μὲν αὐτῷ, τῇ δὲ πατρίδι κλέος.

ΣΑΜΨΩΝ.

Αὐτοῖσι τὄμὸν ὄνομα συγκολλήσεται.
Ἐγωγ' ἀλιτρὸς οἶδα, καὶ παρήορος·
Ὅμως δ' ἐκείνης ὐκ ἀποτρύειν ἐχρῆν
Τὴν ἐλπίδ', ὐδὲ τῦ Θεῦ καταφρονεῖν.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΙΚΑ.

ΣΤΡΟΦΗ Α'.

ΧΟΡΟΣ.

Ἀγλαόν τε, καμφανὲς,
(Ὡς πυριφεγγὲς ἀλίυ)
Ἃ δικαιοσύνα τῦ Κρείττονος
Σέλας δείκνυσι βροτοῖσιν·
Ἀλλ' ὐ θεατὸν ὄμμα-
σ' ἀνδρὸς ἀνοήτυ,
Ὃς αὐτογνώτῳ σὺν ὀργᾷ
Ἐθελόσιος πλανᾶται.

ΑΝΤΙ-

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ Α'.

Δυστεβεῖς δὲ, κἀθεοι,
Πόλλ' ἀπρᾶντες, πολλὰ δ' ἀ-
μαυρὰ βυσσοδομεύοντες φρεσὶ,
Κακὰν ςέργσ' ἐπίνοιαν,
Σαπρᾶ φύτευμα θυμῷ.
Οἱ δὲ, περὶ θείων
Πλέκοντες φλαυρὰς λογισμὰς,
Ἄλιον πόνον πονῶσι.

ΣΤΡΟΦΗ Β'.

Καὶ γὰρ εἰς τὸν Παγκρατῆ θέλσι
Βρότεια δέσματ' ἐμβαλεῖν,
Ὡσεί γ' ἀμετέροισι νόμοισι
Πειθαρχεῖν κεῖνον ἐχρῆν.
Ὁ δ' αὐτόβυλος, καὐτοκράτωρ'
Ἀνδρῶν θ', ὅνπερ εὖ 'δόκει,
Αὐτὸς ἐγκέλευσε
Πάσης ἁμαρτίας ἄτερ,
Ἀνόμως, κἀμέτρως βιῶναι,

Οὐτινά

Ὁντινά ϖω προώρισεν
Μάϛιγα δυσμενῶν βροτῶν,
Ἰσραὴλ τ' ἀμύντορα.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ Β'.

Τοιγαρῦν Σάμψωνα τόνδ' ἔασε
Γαμβρὸν βαρβάρων μέτα,
Ξυνθήκας ἱερὰς ϖαραβαίνειν
Ναζωραίων νομίμων.
Τί γῦν; σιωπῶσ' ἀφραδέων
Ἀνδρῶν θαρσύναι Φρένες,
Κἄϖοροι λογισμοί·
Ἦν γὰρ Δάλειλα μοιχαλὶς,
Προδότις θ' εὑρέθη καϰίϛα,
Οὐ διὰ τῦτο μεμπτέα
Τῦ ϖαντεπισκόϖυ Θεῦ
Ἁ τελεσφόρος Δίκα.

FINIS ACTUS PRIMI.

SAMSON

SAMSON AGONISTES.

ACTUS II.

ARGUMENTUM

ACTUS SECUNDI.

MANOAS, Samſonis pater, natum e vinculis liberandi vehementi ſpe adductus, Gazam advenit, ut cum Palæſtinis principibus de redimendo filio iterum ſermones ineat. Prius autem quam hoc faciat, Samſona quærit. Triſte inter hoſce colloquium, ſenileſque luctus. Samſon patri denarrat, quo ipſe proditus eſſet modo:—et, quamvis ea de re, in qua tanquam quoddam impietatis et deſperationis inſtrumentum inter ſuos ipſe extitiſſet, acerbiſſime conqueritur, futuri tamen præſcius, et inclytam JEHOVÆ victoriam, Dagoniſque turpem repulſam, ſumma elatione animi vaticinatur.

Cum

Cum autem infelix genitor ea quæ et facta ſunt, et mox facienda, Samſoni narrat, ipſe Samſon fortiter negat ſe ullas libertatis conditiones velle accipere—mortemque in vinculis, nihil aliud, auſpicatur. At Manoas, ne ita quidem actus in deſperationem, iterum ad Gazam ſe recipit, redintegraturus preces. Pater cum diſceſſiſſet, Samſon amaros renovat luctus. Chorus autem ſolatium præbere tentat ægre patienti, demonſtratque rerum humanarum viciſſitudines, et inſtabilitatem; quibus tanta, taliaque inſint mala, ut horum levandorum poteſtas ſuppetat ſoli Deo.

ΣΑΜΨΩΝ ΑΓΩΝΙΣΤΗΣ.

Β'.

ΧΟΡΟΣ, ΣΑΜΨΩΝ, ΜΑΝΩΑΣ.

ΙΑΜΒΟΙ.

ΧΟΡΟΣ.

Καὶ μὴν προσέρχετ' ἐγγὺς ὢν ὁ σὸς γονεὺς,
Τλήμων Μανώας· οἶδα γὰρ πολιὸν κάρα,
Οἶδ' ὄμμα παπταίνοντος, ὡς λελιμμένου
Τὸν παῖδα, καί πως αἰχμάλωτον, εἰσορᾷν.

ΣΑΜΨΩΝ.

Τοῦτ' ἔστ' ἐν προσθεν τοῖς ἐμοῖς κακοῖς κακόν.——
Πῶς σφ' ἐξαλύσκω; ποῖον ἐπίπροσθεν νέφος
Θῶμαι, γέροντος ὀμμάτων φεύγων κόρας;

ΜΑΝΩΑΣ.

Φίλοι Δανῖται, (κ᾽ γὰρ ἐννοῶ σαφῶς
Σάμψωνα κηδεύσαντας, ἐν κακοῖσί περ,)
Ὑμεῖς τάχιστα τήνδε βάρβαρον πόλιν
Ἀφίχθ᾽, ἔφηβοι, κἀκ ὀχνοῦντες· ἀλλ᾽ ἐγὼ
Γήρᾳ τε, λύπῃ τ᾽ ἐμποδίζομαι πάλαι.
Ἔχετε διδάξαι δή με, πῇ κιχήσομαι
Τὸν παῖδ᾽ ἄποτμον, ξυμφορᾶς ξύνθημ᾽ ἐμῆς;

ΧΟΡΟΣ.

Κεῖται τανυθεὶς ὧδε δειλαίῳ τρόπῳ,
Οἰκτρὸν θέαμα πᾶσιν, οἴκτιστον πατρί.

ΜΑΝΩΑΣ.

Φεῦ τῆς παλαίνης ἐλπίδων μεταλλαγῆς·
Ἐν τῇσδε δεσμοῖς, τῷδε δάλῳ σχήματι
Ὁρῶ πάτρας τὸ θαῦμα, τῶν ἐχθρῶν δέος,
Ἰσάγγελον Σάμψων᾽, ἀνίκητον σθένει;
Ὃς, (νῦν ἀτόλμοις ἀνδράσιν γελάσιμος)
Ἐν ταῖς ἀγυιαῖς τῆς Παλαισσένας πόλεως

Ἄτρο-

Ἄτρομός τε καὶ τρίακτος ἔσειχεν πάλαι;
Ὃς ἐθνικοῖσι ξυμπεσὼν στρατοῖς μόνος,
Ἐπάραξ', ἔτρεψε, πᾶσαν εὔκλειαν φέρων;
Ὦ δέμας οἰκτρόν. ἔ ἔ.———
Τί στερεὸν ἐς ἔρεισμα, καὶ μετάστατον,
Κενοῖς κενῶν τέκνοισιν, ἀτιδάνοις βροτοῖς,
Οἳ, καὶ ποθοῦντες, εἰ πεθημένῳ γέρως
Ἐντυγχάνως' ἂν, τἄλλ' ἔχουσι δυστυχῆ;
Ἤτησα τλήμων παῖδα—παῖδ' ἐκτησάμην
Γενναῖον, ὥστε μ' ὄλβιον πάντας καλεῖν,
Εὐδαιμονίζειν τ', ἀκ ἄνευ φθόνου τινος.
Τίς νῦν θέλοιτ' ἂν τῶδε κεκλῆσθαι πατήρ;
Τί, Δέσποτ', εἰσήκουσας ἀχῶν δυσμόρων,
Τὴν λαμπρότητα προσιθεὶς δωρήματι;
Τί μοι θέλοντι δῶρον ὤπασας θέλων,
Οὕτως ποθεινὸν, καὶπίσημον, εἰ τέλος
Ἐνῆκας ἔνθεν τήνδε συμφορὰν πάθῃς;
Ἐς τοῦτο δὶς κατέλιπεν ὠγγελος πάλαι
Θρόνον παναυγῆ; τήν τε θαυμασίαν τροφὴν
Ἐς τοῦτ' ἔδειξε, τλῆμον, ὅφρα κύδιμος

Ἥρως δι' ὀλίγα, πᾶσιν ἀνθρώποις τέρας,
Ἔπειτα δεινὴν τῆς τύχης ἀναμάλα
Γνοίης ἀμοιβήν, πάντ' ἐν ἡμέρᾳ μίᾳ,
Ἀλκὴν ἀπολέσας, φῶς, ἐλευθερίαν, θεόν; ——
Οἴ μοι· τί παῦπά γ'; — εἴ ποτ' ἐκ ῥᾳθυμίας
Ἀπήμπλακεν δύσηνος, ὃν προώρισαν
Τῶ πάντ' ἐπευθύνοντος ἐντολαὶ θεῶ
Ἀρετῆς ἐπίσατηρα, καὶ πάτρᾳ φάος,
Τί δή νιν εἰσορῶμεν ἐν τριχυμίᾳ
Κακῶν, ἀτιμασθέντα, καὶ δυσώνυμον;
Τίς ὠφέλεια τῆς πάλαι γ' εὐδοξίας,
Εἰ τῶτον οἱ τὄμπροσθεν ἀνυθέντες πόνοι
Ἐκ τῶδέ γ' αἴσχους ἐκ ἂν ἐκσωσαίατο;

ΣΑΜΨΩΝ.

Μὴ δῆτα, τῶ σῶ παιδὸς οἰμώξας τύχην,
Κατηγόρει τὰ θεῖα· — τῶν ἁμαρτιῶν
Δίκαιον, εἰ κ̓ δεινὸν, ἐξαμῶ θέρος.
Δώρων γὸ, ὥνπερ ἐξολωλάτων σένεις,
Ἀπεστέρησ' ἐμαυτὸν ἐπιφανῶς, πάτερ,

ὃς

Ὃς τὴν ξένην γυναῖκα Χαναναίαν ἄφρων
Μέτοχον ἔθηκα τῶ Θεῶ μυστηρίων.
Οὐδ' ἐμφρόνως ἔπραξα, τῆς πείρας ὕπο,
Ἦν εὖ μάλ' εἶχον τῶν Παλαισεέων δόλων.
Πρῶτον γὰρ ἡ Θαμνῖτις αἰμύλῳ τέχνῃ
Ἐφενάκισεν τῆς ἡδονῆς ἥτ|ω φρένα,
Αἴνιγμά τ' ἐκμαθοῦσα, δύσλυτον πάρος,
Ἐσήμανʼ εὐθὺς τοῖς κακοῖς νυμφοσόλοις.
Τὸ δεύτερον δὲ, παντελῶς μ' ἀπώλεσε
Δεινῆς ἐχίδνης θρέμμα τλημονέστατον,
Κακὴ Δάλειλα· ἧ γὰρ ἐν τρώτῳ γάμῳ
Ἔρως δύσαγνος ἀργύρῳ σφ' ἀγήοχεν,
Ἐξ ὧν τοιαῦτα γίγνεται τὰ δύσμορα.
Τρὶς μὲν, τέχναισι χρωμένη θελκτηρίοις,
Πολλαῖς λιταῖς ἤπειγέ μ', ὅφρ' ἁλκῆς ἕδραν
Ἀναγγέλοιμ' ἄν· τρὶς δ' ἀπαρνοῦμαι τὸ μὴ,
Γελῶ τε μωρὸς, τὴν ἀναίδειαν βλέπων
Γυναικὸς, ὕβριν θ' ἣν ἔδειξεν ἀκρατῆ.
Τὸ δ' αὖ τέταρτον, (πῶς τὰ λοιπὰ σημανῶ;)
Ἐπέρχεταί με τοῖς γυναικείοις ὅπλοις·

Πολλοῖς

Πολλοῖς γὰρ ὀάροις, παρφάσει τε μαλθακῇ,
Πολλῷ τε πιτύλῳ δακρύων πεπλασμένων,
Ἀωρὶ νυκτὸς, ϗ παιπερία, πικρὰς
Κηλῖδσι καὶ πατῶσι διατελεῖ Φρένας.
Τέλος δὲ, θηλείοισιν ἀμβλυνθεὶς γόοις,
Τόσῳ κεκραγμῷ καὶ σόνοις νικώμενος,
Ὑπεικάθω δόλοισιν, (ὦ τλήμων ἐγώ·)
Ἅπαντα δείξας, τῶν πάλαι κεκρυμμένων.
Οὕτως γυναικόληπτος ἥμαρτον, πάτερ,
Ἥμαρτον· ὦ βδελυγμός·—ὦ μιάσματα·—
Ὦ τᾶ παρόντος γ' ἀκλεέσερον ζυγόν.—
Ἦ ἐκ οἶθ' ἀκριβῶς τᾶτο τῶν ἐμῶν κακῶν
Οἷς ἐρρύθμισμαι, Φροίμιον πεφυκέναι;
Τυφλός γε μέντοι, τυφλὸς ἐκ τῆσδ' ἡμέρας
Πέφυκα, δέσμιός τε· ϗ γὰρ δέσμιος,
Ὅσις γυναιξὶ ϗετλίαις ὑπηρετεῖ,
Τυφλός θ', ὃς ἐν κακοῖσι πρεσβυτάτοις κακῶν
Κείμενος, ἵν' ἐσι πημάτων, ἐκ ἐννοεῖ.

ΜΑΝΩΑΣ.

ΜΑΝΩΑΣ.

Ἔμοιγε, τέκνον, οἱ Παλαιστέινων γάμοι
Οὐκ εὐάρεστοι πώποτ'· — ἀλλ' ὅτως ἔφης·
" Θάρσει τοιαῦτα λέκτρα, μηδέ μ' αἰτιῶ·
" Τῦ Θεῦ τόδ' ἔργον ἐστιν, ὐκ ἀμὸν, πάτερ·
" Τὼς γὰρ κατ' ἐχθρῶν ἢ τόθ' εὑροῖμ', ἢ τότε
" Πρόφασιν ἀμείνω ποινίμω τιμωρίας."
Ἀλλ' ὐδὲν ἀποβέβηκε τῶν ἠλπισμένων·
Σὲ δ' εἰσορῶ, δύσηνε, τῆσδ' ἀπ' αἰτίας
Ἐχθροῖσι λοιδόρημα, χ̓ λύπην φίλοις.
Καὶ γὰρ πιθεὶς γυναικὶ, κἀκπεπληγμένος
Κέντροις ἔρωτος, ὐ σιώπησας, τέκνον,
Ἄρρητα δ' ἐξέφηνας· — ὧν ἁμαρτιῶν
Ποινὴν ἔτισας, καὶ πανῦν τίνεις, ἁλις.
Φέρειν δ' ἀνάγκη σήμερον τἀλγίονα·
Ἐχθροὶ γὰρ εὐτυχῦντες ἐν Γάζῃ κλυτὴν
Ἄγυσ' ἑορτὴν, καὶ Δάγων' ἐν ἄσμασι
Κλείυσι καλλίνικον, ὅς σε δέσμιον
Τυφλόν τ' ἔθηκε, τὸν χθονὸς πορθήτορα,
Τὸν λυμεῶνα, τὸν καθαιρέτην στρατῶν.

Οὕτως

Οὕτως Δάγωνι κῦδος, ἀλλ' ἀτιμία
Τῷ παμμεγίστῳ καὶ σοφωτάτῳ Θεῷ
Ἐν χραιπάλαισιν ἀνοσίων ὑμνήσεται.
Τοιᾶσδε, Σάμψων, δυσεβεῖς βλασφημίας
Αὐτὸργὸν ὄντα σ', αἴτιόν τ', ἐπίσασο·
Καὶ τοῦτο μὲν δὴ φαίνεται παθημάτων
Μέγιστον, ἀκμὴ ξυμφορᾶς, κακὸν κακῶν.

ΣΑΜΨΩΝ.

Κατ' αἶσαν εἶπας·—οὐδέν ἐστιν ἀντερεῖν.
Ἐκὼν ἐκὼν ἥμαρτον, ἐκ τ' ἐμοῦ, πάτερ,
Ἐρεχελεῦσιν ἀνδράσιν κόμπος πάρα.
Ἐγὼ Δάγωνι τοῦτο κῦδος ὤπασα·
Ἐγὼ θρίαμβον, γαυριαμά τ' ἔθνεσιν.
Οἱ δυσεβεῖς δὲ, τὴν ἐμὴν δέδορκότες
Πτῶσιν, καταφρονοῦσι τοὔμὸν θεόν.
Καὶ μὴν ἄκυσον τῆσδέ γ' ἐχθίω τύχην·
Τῆς εὐσεβείας, τῆς τε πίστεως, ὅσ' ἦν
Δείλαια λείψαν' ἐν ταλαιπώρῳ πάτρᾳ,
Βέβηκε, κἀπόλωλε, κοὐ πρὸς τἀφανὲς

Ξυν

Ξὺν τῷδε τἀνδρὶ ξυγκατελκυσθήσεται·
Ἀνθ' ὧν ὑπ' ἄλγους, ὥσπερ εἰκὸς, τήκομαι
Δέμας τ' ἄγρυπνον, κἀπαράκλητον κέαρ.
Ὅμως δὲ δέξαι γ' ἐλπίδ', ἧς ἔχω μόνης·
Ἐμοῦ πρόθ' ἡτ|ημένου, ἔτλησεν Δάγων
Νίκῃ πεποιθὼς, ἥ μ' ἐνίκησεν βροτὸν,
Δεινῇ πιχειρεῖν ἔριδι, τόν τ' ἐμὸν Θεὸν
Οὐκ ἐτρόμησεν εἰς ἀγῶνα πρόσκαλῶν.
Οὕτως ἔγωγε Φρᾶδος· ἀλλὰ τῷ Θεῷ
Τῷ τ' ἀνοσίῳ Δάγωνι πρόσκειται μάχη.
Ἆρ' ὦ τάχισα, Κοίραν' Ἰσραὴλ, κακὸν
Τίσεις κακῶς εἴδωλον; — ἆρ' ἔσαι τάδε; —
Θάρσει· τὸ θεῖον ὄνομα νικήσει, πάτερ,
Σμικρόν τε χάρμα τοῖσδ' ἀπεριτμήτοις μενεῖ.
Δάγων ὑπείξει, κἀς Φυγὴν τετραμμένος
Λείψει τρόπαια παῦθ', ἃ νῦν ἀλαζόνως
Δείκνυσιν ἐκ τῶδ' ἀνδρὸς ἐξειλημμένα.

ΜΑΝΩΑΣ.

Γενήσεται τὰ ῥήματ', ὥσπερ ἀρτίως

Εὐήμερον μάντευμα πρὸ τεθεαπίκεις·
Τῷ Θεῷ λέγεις πρόνοιαν, ὦ φίλον τέκος.
Οὐ γὰρ Δάγωνα τετονὶ τλήσει λαβὼν
Δόξης ἑαυτῷ μέτοχον, ἀλλὰ δεξιᾷ
Τὸν μιαρὸν ἐχθρὸν αἶψα τιμωρήσεται.
Καὶ νῦν ἐγὼ μὲν εἶμι, καὶ πειράσομαι
Ὅσον τάχιστα τάσδε συλλύσιν πέδας.
Πῶς γὰρ δυνήσετ' εἰσορᾶν, ὅσις βροτῶν,
Τὴν σήν γ' ἀνίαν, κἀμελεῖν παθημάτων;
Οὐκ ἠμέλησα· — πρὸς γὰρ οἰ κραίνουσι γῆς
Ἱκέτης προσῆλθον, ἐκ οἷός τε τίμια
Φέρειν ἄποινα, προσπεσὼν δ' ἠτησάμην,
Ὡς σμικρὰ δῶρα (σμικρὰ μὲν τάδ', ἀλλ' ὅμως
Ἄ ἔχω) λαβόντες, τῶνδέ σ' ἐκ δεσμωμάτων
Ἐλεύθερον πέμψαιεν, ὄχ ἐς ἀμβολάς·
Ὅθ' ἕνεκ' ἀντὶ τῶν πάλαι πεπραγμένων
Ποινὴν ἔδωκας, δεινὸν ἠτιμασμένος,
Κἀ μὴ τὸ λοιπὸν δυσχερῆ τε κἄμφορον
Τὸν ἄνδρ' ἔσεσθαί γ', ὀμμάτων τητώμενον,
Αὐτῷ παθόντα δυστυχέστερον μόρῳ

Ἄλγημα·

Ἄλγημα· χ̓ γὰρ χρεῖσσον εἰσιπαῖξ θανεῖν,
Ἢ τὰς ἀπάσας ἡμέρας πράσσειν κακῶς.

ΣΑΜΨΩΝ.

Ἀλλ' ἄ με πείσεις· — ἐνθάδ' ἐμμενῶ, πάτερ.

ΜΑΝΩΑΣ.

Τί δῆτα μέλλεις μὴ 'κ πρὸς ἑσίαν μολεῖν;

ΣΑΜΨΩΝ.

Ἴθ', ὦ γεραιέ· παῖς γὰρ ἐκέτ' ἐσί σοι.

ΜΑΝΩΑΣ.

Ἐνθυσιᾷς, δύσηνε, τοῖς σαυτῆ κακοῖς.

ΣΑΜΨΩΝ.

Οὐκ ἔσιν ὠφέλημα, πλὴν θανεῖν, ἐμοί.

ΜΑΝΩΑΣ.

Οὔτοι σεαυτὸν, εἰ δύνῃ, σώζειν θέλεις;

ΣΑΜΨΩΝ.

Οὐ δεινὰ πάσχειν, δεινὰ τὸς εἰργασμένους.

ΜΑΝΩΑΣ.

Δείλαιε, τὴν ἐλευθέραν συγεῖς τύχην;

ΣΑΜΨΩΝ.

Βασανιστέον τόδ' ἄλγος, ἀδὲ φευκτέον.

ΜΑΝΩΑΣ.

Μὴ δῆτα τῦ Θεῦ δῶρ' ἀτιμήσας ἔχε.

ΣΑΜΨΩΝ.

Σύγγνοιαν αἰτῶ γ'· ἄλλο δ' ἀδὲν ὕστερον.

ΜΑΝΩΑΣ.

Συγγνώσεταί σε, τέκνον, ὡ 'κτίρμων Πατήρ.

ΣΑΜΨΩΝ.

Ἀλλ' ἀ πατρῴα γῆ·—τόδ' αἰσχύνην φέρει.

ΜΑΝΩΑΣ.

Οἴκοι τὸ λοιπὸν εὐμαρῶς βιώσεται.

ΣΑΜΨΩΝ.

Καλὸς γὰρ οὐμὸς βίοτος, ὥστε θαυμάσαι.

ΜΑΝΩΑΣ.

ΜΑΝΩΑΣ.

Τυχόν γε θεοδίδακτος ἐννέπω τάδε.

ΣΑΜΨΩΝ.

Ὁ θεὸς ἔλειψέ μ', ἀδὲ κήδεται πόνων.

ΜΑΝΩΑΣ.

Οὐκοῦν ἁπάσαν ἐλπίδ' ἀθετεῖς, δύσμορε;

ΣΑΜΨΩΝ.

Θανοῖμ' ἄν· — αὐτὴ δυσμόρων ἐλπὶς, πάτερ.

ΜΑΝΩΑΣ.

Τί δ' ἐργασεῖεις, τλῆμον, ἐν τῷ νῦν χρόνῳ;

ΣΑΜΨΩΝ.

Τὸ πᾶν διοίσω τἄλγος· ὧδ' ἔχει λόγος.

ΜΑΝΩΑΣ.

Τί γᾶν; Παλαισείνοισι δηλεύσεις φρένων,
Ὑπηρέτημά τ' αἰσχρὸν ἐπιτελεῖν θέλεις,
Εὐεργετῶν γε τόσδ' ὑπερκόμπως ἄγαν
Δώροισιν, οἷς ἔδωκεν εἰς τιμωρίαν
Ὁ πάντα κραίνων ὑρανῷ τε γῆς τ' Ἄναξ;

Ὅμως

Ὅμως δὲ θάρσει· καὶ γὰρ ὁ Πανυπέρτατος,
Ὃς καλλινίκᾳ σ' ἐξ ἀγῶνος εἰσορᾷν
Κάμνοντα, καὶ διψῶντα, σαῖς λιταῖς πιθεὶς,
Ὑδρωπότει σε τῷ νεοκτίσῳ ποτῷ,
Καὶ δίψος ἐπράϋνεν, αὐτὸς, (οἶδ' ὅτι)
Δυνήσεταί γ' ὡς ῥᾷστα τἄμπαλιν φέρειν
Σκότιον ἐς ὄμμα καινοποιηθὲν φάος.
Καί φημι τοῦτό γ' οὐκ ἀπὸ γνώμης κυρεῖν
Τὸ ῥηθέν· εἰ δὲ μή γε, πῶς ἔχεις, τέκνον,
Ἀλκὴν κόμαισι ξύμφυτον, νέαν νέαις;
Ἆρ' ἔν νομίζεις τῇ σοφωτάτῃ Θεῷ
Ἄδωρ' ἔσεσθαι δῶρα, κἀ σωτήρια;

ΣΑΜΨΩΝ.

Φεῦ, φεῦ· τὰ μὲν δὴ πατρίδος τάχ' εὐτυχῆ
Ἕξει τελευτὴν, οἶδ'· — ἐγὼ δ' ἀπόλλυμαι.
Κἀχ ἡδὺ φέγγος ὄμμα δέξεται πάλιν,
Οὐδ' εἰς τὸ μακρὸν βίοτος ἐκταθήσεται.
Βασάνοις ἀνηρίθμοισι τήκομαι, πάτερ,
Χαρὰ βέβηκε· χὠ μελαμβαθὴς τάφος

Εὐθὺς

Εὐθὺς καλύψει κῦδος, αἰσχύνην θ' ὁμοῦ,
Ψυχρῷ τε θανάτῳ δυσυχὴς ἁλώσομαι.

ΜΑΝΩΑΣ.

Οὐκ ἔστιν, οὐκ ἔς'· — ἀλλ' ἀεὶ μελαγχολῶν,
Δύσηνε, βόσκων τ' ἀγρίαν φρενὸς νόσον,
Κακῶς ἀθυμεῖς, κοὐ σεαυτὸν οὐκ ἔχεις
Εὑρεῖν ὁπλοις φαρμάκοις ἰάσιμος.
Ἀλλ' ἔρχομαι δή· καὶ γάρ ἐς' ἀγὼν ἐμοὶ
Μέγιστος, ὦ παῖ, σ' ἐξαπαλλάξαι κακῶν.
Κἂν γὰρ σὺ περπνὴν ἐλπίδ' ὑποβάλῃς σέθεν,
Οὐ δῆτ' ἔγωγε σ' εὐλογῶν παύσομαι·
Κοινὸν γονεῦσιν, ὥσθ' ὑπερκάμνειν τέκνων.
Ὄναιο τοίνυν, χὠσυχάζῃς καρδίαν,
Μύθων ἀκούσας τῶνδε γενναίων φίλων.

ΜΟΝΟΣΤΡΟΦΙΚΑ.

ΣΑΜΨΩΝ.

Οἷα πάθω, δύστηνος ἐγώ·
Δύστηνος ἐγώ· παῖδ' ἂν πένθη
Ἀνάσχετά τ' ἔφυ,

Φορητά τ',

Φορητά τ', εἰ φοβεροῖσι κέντροις
Ἁ μανιώδης νόσος
Τὸ σῶμ' ἂν ἤλγυνεν μόνον·
Ἀλλ' ἐν μυχοῖσι φρενὸς
Τᾶς ὀδύνας βέλη
Στονόεντ' ἐπάγη· — λήγετε,
Λήγετ' ὠμότητος,
Φόνιαι κηδόσυναι·
Ἐλαύνετ' ἔξω καρδίας
Τῦτο δεινότατον κακόν.
Φεῦ, μάτην ὀδύρομαι·
Τᾶς γὰρ ἀνακῦς ὀδύνας
Εἰσέτι θυμὸς τάκεται
Βραδεῖ, βραδεῖ μαρασμῷ.
Χὰ ξυνείδησις κακῦ,
Ὡς τις ἀλάστωρ, δαλὸν
Σαρκόφαγον νωμᾷ
Κατὰ καρδίας, καθ' ἵππιος.
Οἴστρῳ δὲ δέματος ἀμφηκεῖ
Σφάκελον, στρεβλῦντ' ἐγκέφαλον,

Καὶ

Καὶ φρενῶν καταφθοράν,
Καὶ πίτυλον μανίας,
Ποίνιμά μοι πάθη
Δυσμόρῳ παθεῖν πόρεν
Οὐδ' ἀναψυχᾶς εὔραμα,
Ὀρειγενὲς ἀπ' αὔρας,
Ἢ δρόσου γ' εὐραθάμιγγος.
Ὅτε δ' ἀφεγγὲς ὄμμα νυκτὸς
Ἀέρι βαθείᾳ κρύπτεται,
Ἔκηλος εὐαὴς ὕπνος
(Ὀδύνας ἀπήμων,
Καὶ δακρύων ἄτεγκτος)
Τοῖσδέ μοι ἐν βλεφάροις
Οὐκ ἐννυχεύει.
Ὥστε μ' ἐν ἐχάτοις σαλεύειν πόνοις,
Πάγχυ στερηθέντ' ἐλπίδων,
Τᾶς τ' ἐπουρανίου χάριτος
Δεινῶς ἐκπεπλωκότα.
Ἀλλὰ πρώην, οἴ μοι,
Ἣν ἐγὼ τὰ φίλτατα

Τῦ Παντοκράτορος Θεῦ·
Τἀμὰ γενέθλια
Ἄνωθεν δὶς καταβαίνων
Αὐτῦ προὔδειξεν Ἄγγελος·
Αὐτῦ δι' εὔνοιαν
Πρώτων ἀπὸ σπαργάνων
Εἰς πᾶσαν ἐτράφην ἀρε-
τάν τε, καὶ ἀνδρότητα.
Πράξεις δ' ἔρεξ' ἡρωϊκὰς,
Κῦδος ἀπ' ἀλλοφύλων
Ἐξαίρετον λαβών·
Ἀλλά με νῦν ἄτιμον
Ἔθηκε, καὶ δυσώνυμον·
Τοῖς τ' ἀγρίοις προὔδωκεν
Οὓς ἠρέθιζόν γ', ἐχθροῖς,
Αὐτῦ κελεύσαντός, ποτε·
Οἵ μ' ἀλαὸν, ὀμματοσερῆ,
Δεινοτάταις ἀδικίαις
Σκώπτοντες ὑβρίζουσι.
Τοιγαρῦν δύσελπις αἰτῶ

οὐ

Οὐ μεγάλην χάριν, ταχὺν μόρον,
Τέρμα τᾶς δειλαίας
Ἀλγηδόνος, ἃ ξυνέσαν.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΙΚΑ.

ΣΤΡΟΦΗ Α'.

ΧΟΡΟΣ.

Τοῖς μὲν παλαιῶν δόγμασι,
Τοῖς τε νεογράπτοις,
Πανταχῆ κλεινὰς εὕρομεν
Τᾶς σωφρονήσεως ἐπαίνας·
Ἵν' ὁ παλαίπωρος βροτῶν
Τῶνδ' ἀπὸ γνωμῶν ἔχῃ
Λύπας ἄκεσμα, πικρῶν τ'-
Ἀπάμα φροντίδων.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ Α'.

Τὸ δ' ἆπερ, ἀλγεινῶν κακῶν
Ἀχνύμενον κέντροις

Φάρμακον τοιόνδε συγεῖ·
Καὶ τῶν σοφωτάτων ἀπωθεῖ
Φιλοσόφων βυλεύματα,
Ἐς ἂν ᾧ ἵκτιρμων Θεὸς
Εὐήμερον πορίσῃ
Καὶ πολυσυγῆ χάριν.

ΣΤΡΟΦΗ Β΄.

Ὦ πότνιε βροτῶν Δέσποτα,
Πάντα σὺν δίκῃ ποιεῖς·
Ἀλλὰ δυσίβευτα
Τἄργα σοῖς προμηθείας, Ἄναξ,
Οὐδὲ ζατητέα γε σῶν
Αἴτια ψηφισμάτων.
Σὺ λαμπρὸν Ἀγγέλων χόρον,
Πάντα συ τακτισμένα
Ἀμεταστάτοις νόμοισι
Διοικεῖς· ἀλλ' ἀνθρώπους,
Ἀνθρώπους τλασιπόνους,
Ὦ Φοβέρ', ὦ δίκαιε Βασιλεῦ,

Ἐν

Ἐν ποικίλαις βίου καταλλαγαῖς
Ποικίλως κυβερνᾶς.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ Β'.

Οὐδ' οἱ τυχόντες ἄνδρες μόνοι,
Δυσγενεῖς, ἀνώνυμοι,
Τάσδ' ἔχουσ' ἀμοιβάς·
Οἱ δὲ κύδιμοι, καὶ ριπρεπεῖς,
Θείας τιμᾶς ὑπήρεπεν,
Σῶν τ' ἀμυντῆρες τέκνων.
Σποδὸς δ', ὅναρ τε, καὶ σκιὰ,
Τὸ κλέος ἀνθρώπινον·
Ἔπαθον βροτῶν ἄρισοι
Κακὰν ἐξαίφνας μοῖραν,
Ἣν ὀργισθεὶς ὁ Πατὴρ
Ὄψιν ἐὰν, χάριν τ' ἀποτρέπῃ
Σὺν τῷδε γὰρ, κράτησιν ἐξόχως,
Τῶδ' ἄνευ, πόλοντο.

ΣΤΡΟΦΗ

ΣΤΡΟΦΗ Γ΄.

Τὸν μὲν, σίδαρον ἐν μάχᾳ φθίνει·
Αἰ, αἰ· τὸ σῶμα ψυχρὸν ἐκλέλειπται
Κυσὶ λαμπρὸν ἔδεσμ' ἀδηφάγοις.
Πέδαις δ' ἐν αἰχμαλωτίσιν
Ἄλλοις βραδὺς θάνατος· —
Τῶν δ' ἀνδρῶν ἐλαπόνων
Οὔτις εὐδαιμονία·
Ἀλλ' ἡ νόσος γ' ὀλέθριος,
Ἢ τὸ γῆρας αἰνὸν
Δειλαίοις πόνος φέρει.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ Γ΄.

Ἀλλ', ὦ μέγιστε Κοίραν' ἑρανῦ,
Ἄναξ ἀνάκτων, ἱλέως ἄκουσον.
Ἐλέαιρ', ἐλέαιρε, λίσσομαι,
Τὸν εὐγενῆ, τὸν ἄθλιον
Σάμψωνα· — τοῖσδε κακοῖς
Τέρμα σῆσον εὐμαρὲς,

Μηδ'

Μηδ' ἐάσῃς, Βασιλεῦ,
Τὸν σὸν πάρος Δμῶνον
Ὀβρίμοις ὑπ' ἐχθροῖς
Ἠτιμασμένον θανεῖν.

FINIS ACTUS SECUNDI.

SAMSON

SAMSON AGONISTES.

ACTUS III.

ARGUMENTUM

ACTUS TERTII.

DALILA interea, perfida Samſonis conjux, ſimulatas in lachrymas effuſa, fictamque pœnitentiam præ ſe ferens, ad illuſtrem captivum advenit: hac mente, ut victus dolis, illi ſe totum permitteret, et a DEI cultu deflecteretur. Primum igitur ſe ipſam incuſat — dein, quaſi mutata ſententia, quod in egregium virum olim patraverat facinus, dignum eſſe laudibus, non vituperatione, prædicat. Hæc omnia ſtrenue refellit Samſon. At illa, omiſſis jam diſputationibus, veniam et miſericordiam fruſtra poſcit. Tum demum larvam deponit;

et,

et, quem humili prece modo ſupplicavit, eundem amaris et mordacibus conviciis proſequitur—miſere jacentem irridet—et ad ſuos, læta ovanſque, pedem refert.

Chorus exinde levitatem mentis fœmineæ deplorat, et de connubio tum infauſto tum fauſto et felici differit.

ΣΑΜΨΩΝ ΑΓΩΝΙΣΤΗΣ.

Γ'.

ΧΟΡΟΣ, ΣΑΜΨΩΝ, ΔΑΛΕΙΛΑ.

ΙΑΜΒΟΙ.

ΧΟΡΟΣ.

Ἔα. — τί χρῆμα; — τὴν γυναῖκα δέρκομαι,
Γυναῖκα καλλίπρωρον, ἣ χρυσηλάτοις
Κεκασμένη φολαῖσιν ὧδε πρόσμολεῖ.
Λεπτῶς ἢ ηδύμοισι κινεῖται πνοαῖς
Σκέπασμα λευκὸν, ὥσπερ ἱστίον νεώς,
Ἥτις δι' οἴδμα κύματος πέμπει σ' ὁδὸν
Ἀβροῖσιν ἀνέμοις τέρπεται γελάσμασι.
Καλῶν δὲ κοσμηθεῖσα θεραπαινῶν κύκλῳ
Προσέρχετ'. — Ἆρ' ἐκ ἔστιν; — ἢ γνώμη πλανᾷ; —

Οὐκ

Οὐκ ἠπατήθην, τλῆμον· οἶδ' ἄγαν ξένην,
Δάμαρτα κἀδάμαρτα, σῶν ῥίζαν κακῶν.

ΣΑΜΨΩΝ.

Ὦ μῖσος, ὡς ἐάσατ' ἐγγίσαι, φίλοι.

ΧΟΡΟΣ.

Καὶ μὴν ἐς ὄψιν τἀνδρὸς ὀμματοστερῆς
Λυπηρὸν ἀτενίσασα, σῖγα προσμένει.
Κάτω δὲ νῦν βλέπουσ', ἀποστρέφει κάρα·
Δακρύῤῥοος δ' ἐξ ὀμμάτων πηδᾷ νοτὶς,
Ὡσεί γ' ἀπ' ἄνθους ψεκάδες ἀργενναὶ δρόσου
Τέγγουσι γαῖαν σάγμασι χρυσαλλίνοις.——
Πάρεσι δ' αὖθις, ὡς προσαυδήσουσά σε.

ΔΑΛΕΙΛΑ.

Πολλαῖσιν ὀδύναις ἐκπεπληγμένη κέαρ,
Σάμψων, πάρειμι, σὸν φοβουμένη χόλον.
Ἀλλ' οὐκ ἀποσχεθεῖσα ταῖσδε ξυμφοραῖς
Ἀγάπη μ' ἔπεμψε·—καὶ σύθην, τἀνδρὸς φίλα

Ποθῆσα, καὶ τρέμουσά πως, παρουσίαν.
Πῶς γὰρ φθέγοιμ' ἄν σε πρόσωπον εἰσιδεῖν,
Ἢ προσφιλῆ σε καὶ γαθὸν τὸ πρίν γ' ἔτλην
Κακῶς ἀνιᾶν· ὅψε γ' ἐννοουμένη
Γνώμης μ' ἀποσφαλεῖσαν, ὥσθ' ἁμαρτάνειν.
Τοιαῦτα τλήμων ἀνδρὶ βουλεύσασ' ἐμῷ
Καὶ δρῶσ' ἐλήφθην. Ἀλλὰ τῶνδε δακρύων
Εἰ δακρύοισι δύναμις ἱλαστηρία,
Πολυζυγῆ τὸν ὄμβρον ἡπίως δέχου.
Δέχου δὲ κἀμὲ, (πᾶς γὰρ εὐγενὴς ἀνὴρ
Ἀεὶ προνωπής ἐστιν εἰς τὸ μείλιχον)
Πάρεδρον, ξύνεργον, τῶνδε κοινωνὸν πόνων·
Ἥτις δι' ὀργὴν τῆς ἀνημέρου τύχης
Πάντων ἄριστον ἄνδρα τῶν ἐπὶ χθονὶ
Ἤκουτά γ' ἄκουσ' ἐν κακῷ βαλὸν μόρῳ.

ΣΑΜΨΩΝ.

Ὦ φθέγμ' ἀναιδὲς, τοιάδ' ἐκ ἄγνωστά μοι
Δολερᾶς γυναικὸς τἀσεβῆ τεχνήματα.
Καὶ γὰρ πανουργήσασα δεινότατον κακὸν,

Ὀδύρεται

Ὀδύρεταί γε, δακρύων τ' ἀταθάλων
Τέγγει παρειὰν ἀνοσίῳ πλημμυρίδι.
Ἀλλ' ἐκ ἀληθεῖς οἵδε παμμήκεις γόοι·
Ἐθέλει δὲ θυμὸν τἀνδρὸς ἠδικημένου
Πειρᾶν, ἵν' ἄλλως μηχανορραφῇ δόλῳ.
Καὶ νῦν, σοφὴ μαθητρὶς αἱμύλης τέχνης,
Ἄψορρον αὖθις εἰς ἁμαρτίαν ῥέπει,
Σύγγνοιαν αἰτεῖ γ' αὖθις·— εἰ δὲ τυγχάνει
Χρηστὸν παρ' ἀνδρὸς, ὧν ἐβάλετ', εὐγμάτων,
Δαρόν σφ' ἀνάγκη καρτερεῖν, πικρόν τ' ἄχος,
(Ἀμήχανον βόσκημ' ἔχοντα πημονῆς,)
Εἰ μὴ πεχίον' αἴσιν εὑρίσκῃ πάλας,
Ὡς εὗρε Σάμψων, σῆμα καὶ πέρας βροτοῖς.

ΔΑΛΕΙΛΑ.

Ἔχ' ἀτρεμάς· καὶ τόνδε δὸς ἐμοὶ λόγον,
Ἀκουέ γ', ἤν τι καὶ γυνὴ σοφὸν φράσῃ.
Οὐ γάρ τι ποικιλῳδὸν ἁρμόσασ' ἔπος,
Οὐ δ' αὖ σ' ἀπαμβλυνοῦσι μύθοις προσμολῶ,
Κρύπτουσι δεινὰ πήματ', ὡς πάλαιν' ἐγὼ

Τὸν

Τὰν εὐγενῆ πρόδοσ' ἐλύμαινον πόσιν.
Ἀλλ' εἰ δικαίως σοι ξαθμήσεται τάδε,
Τυχόν γε, φίλτατ', ἐν βραχεῖ γενήσεται
Μείλιγμα μίσους τῆδε, συγγνώμη τ' ἐμοί. —
Διῶλεσέν σέ, φασιν, ἡ τἀλλότρια
Πολυπραγμονοῦσα μὴ κατ' αἶσιν ἡ γυνή,
Γλώσσῃ τε τοξεύσασα μὴ τὰ καίρια.
Ἀληθές· — ἄ μοι τοῖον ἀποφυγεῖν πάρα
Τἄγκλημα, κοινὸν δῆτα θηλείῃ γένει·
Ἐπεὶ γυναιξὶ τοῦτό γ' ἥδιστον κυρεῖ,
Γνῶναι τὰ κρυπτὰ, κἀποδεικνύναι πάλιν.
Σαυτὸν δ', ὃς ἐξέφηνας, ὃς νικώμενος
Ἐμαῖσιν εὐχαῖς ἐκ ἐσήγησας τάδε,
Μήτοι νόμιζε τῆς βλάβης ἀναίτιον.
Σὺ γὰρ κακῆς ἔμοιγε σημάντωρ ὁδοῦ.
Ἐγωγε δ' ἐχθροῖς πάντ' ἀναγγέλλειν ἔτλην. —
Φεῦ. Σὲ δ' αἴτιόν γέ φημι, τὸν τετληκότα
Τἄρρητα τῇ γυναικὶ μηνῦσαι πάρος,
Ἐξ ὧν τοσαῦτα βλασφάνδ' ἀλγηδόνες·
Ὡς καὶ σεαυτῷ πρῶτος ἀδικῆσαι δοκεῖς. ——

Ἀλλ'

Ἀλλ' ἀθενὴς σύ μ' ἀθενῆ, χἁμαρτάνων
Ἐλέαιρ' ἁμαρτάνουσαν· ὥς' ἐποικτερεῖν
Αὐτόν σε, Σάμψων, τὰς νεωτέρας βροτῶν·
Ἀνὴρ γὰρ, ὅστις τῷ λίαν χρῆσθαι καλῶς
Εἴωθεν, ἄξιός γε συγγνώμην ἔχειν.——
Ἀλλ' ἐ τοιαῦτ' ἔρεξα δυσμενὴς φρένα·
Ἔπεισ', ἔπεισε ζῆλος ἄκριτον κέαρ
Ἑρωμανῆς γυναικός· ὦ δυσέρως ἔρως,
Οἵας σ' ἔφευρον αἴτιον δυσπραγίας;——
Δέδοικα γὰρ τάλαινα μὴ σύ μ' ἐκλίπῃς,
Τύχην ὁρῶσα τῆς κόρας Θαμνίτιδος,
Τὴν σήν τε κἀφότητα· καὶ τίς ἂν γυνὴ
Οὐ πιστὸν ἔμπας τὸν πολύζηλον πόσιν,
Φίλον τ' ἐπαινήσειεν, ὦ βέλτισ', ἔχειν;
Ὡς' ἐξετάζειν μ' εἰσιεὶ τὸ μυστικὸν,
Ἵν' ἐκμαθοῦσι ῥίζαν ἀδμήτῳ θένος,
Τὸ λοιπὸν εὔνιν ἄνδρα ποιήσαιμ' ἐμόν.—
Τί δ' ἐξέδειξα τοῖσι κυρίοις χθονὸς
Ἃ 'ν σοι φίλα φρονοῦσι σιγᾶν ὤφελον;
Καὶ τοῦτ' ἄκουσον·—ὡς σὺ τοῖς ἐμοῖς δόλοις

Ἀπεσφάλης

Ἀπεσφάλης αἴχισε, τὼς ἐγὼ ϗλαθον
Αὐτὴ πρὸς αὐτῆς ἐμπεπλεγμένη κακοῖς.
Πάρος γὰρ εἰς τὸ πρᾶγος εἰσάγειν ἐμὲ,
Θεὺς καλοῦντες, ὤμοσάν γ' οἱ δεσπόται,
Οὔ τοί τιν' αἰσχρὰν ἐγκαπασκήψειν δυὴν,
Μόνον δ' ἀποσπάσαντες ἔμφοβον κράτος
Οἵκοι φυλάξειν σ'·— ἄλλο πείσεσθαί σ' ἔτι
Ἀεργὲς ἀδὲν τῆσδε γῆς παγῶν ὕπο.
Τοιοῖσδε μύθοις ἐξεμαργώθην φρένας,
Ξυμπλεῖν τ' ἄφρων ἔκρινα· τολμηρὸς γὰρ ἦς,
Δεινόν τε πρὸς κίνδυνον ἐξέθορες θρασύς,
Ἐγὼ δ' ἔκλαιον, πάνδρὸς ἐσερημένη,
ϏἈϋπνος, μονόζυξ, σῆς ὁμιλίας ἄτερ.
Ἐκ τῶνδε δ' ἐλπὶς ὠροθύνετο φρενὶ,
Ἵν' ἐν φίλοισι δέσμασιν δεσμώμενος,
Καθ' ἡμέραν τε, νύκτα τ', ἀσφαλῶς ἔχοις,
ϏἜρωτι κἀμοὶ δᾶλος, ὐκ ἐχθροῖσι σοῖς.
Οὕτως πόθος μ' ἔπεισε, προσφέρων ἀεὶ
Λογίσματ' ἄλογα καρδίᾳ πλανωμένῃ·
Πόθον δὲ, δρῶντα (μὴ καθ' ἡδονὴν) κακῶς,

Δίκαι'

Δίκαι' ἔδοξεν ὁ πρὸς ὀργὴν λαμβάνειν.
Ἀλλ', ὦ παλαίπωρ' ἐξ ἐμῆς ἀβελίας,
Ὦ φίλτατ', ὦ κύδιστε, μὴ σιδηρόφρων
Κλύῃς, ἀπηνὴς θ', ὥστε μ' ἐκβάλλειν σέθεν·
Ἀλλ' ὥσπερ ἀνδρῶν πάγχυ πρωτεύεις σθένει,
Πρᾶος γένοιο, καὐλεημονέστατος.

ΣΑΜΨΩΝ.

Ἢ ταῦτ' ὀνειδίσουσ' ἑαυτῇ Φαρμακὶς
Ἡ ποικιλῳδὸς, ταῖς ἐμαῖς ἁμαρτίαις
Γέλων ἄγυσ' ὑφ' ἡδονῆς δηλώσεταμ.
Φανερὰ γὰρ εἰ σὺ πρός με μοχθηραῖς φρεσὶν
Ἐλθοῦσα, κἀκ ἀχθεῖσι μεπανοίας ὕπο.—
Ἐγωγ' ὑπῆρχον, ὡς σὺ φῄς, διδάσκαλος
Κακῶν·—κακῆς ἔγωγε σημάντωρ ὁδοῦ·
Καὶ ταῦτ' ἀληθῆ μᾶλλον ἢ καθ' ἡδονήν.
Οὔκουν σὺ τὴν σύγγνοιαν, ἣν ἐγὼ πάλαι
Ἐμοιγ' ἐπιτρέπω, προσλάβ'·—ὦ χαίρουσι δή·
Οὕτως ἔγωγε τῶν ἐμῶν ἁμαρτιῶν
Χαλεπὸς πέφυκα, κ̓ μάλ' αὐστηρὸς κριτής.

Σὴ δ' ἀθένεια, σὸν μέγα πλάνος φρενῶν,
Σύγγνωσον αἰνῶς.—πῶς γὰρ ἔ;—χρυσῦ μένος
Ἀνάλκις ἐχ οἵα τ' ἀπώσαθαι γυνή.
Αὐτὴ δὲ πρόφασις τοῖσί γ' ἀνοσιωτάτοις,
Προδόταις ἄναχτα πᾶσι, καὶ μιαιφόνοις.
"Ἥμαρτον—εἶεν. Ἡ ῥετὴ γὰρ ἀθενής."
Μὴ δῆτ' ἀπόλυσιν τοῖσδέ γ' ἐλπίσῃς τρόποις
Εὑρεῖν παρ' ἀνδρῶν, μηδὲ τὸ Θεὸ πάρα.——
Τί γάρ;—πιθεῖσ' ἔρωτι τὸτ' ἔτλης ποιεῖν.
Ὦ παγκακίστη, μῶν ἔρως σ' ἠνάγκασε
Δρᾶν οἷ' ἔδρασας; πῶς με προσφιλῆ δοκεῖς,
Θυμαλγὲς ἔχθος ζωπυρῶσα καρδία,
Ταῖς σαῖς ἁμαρτίαισιν εὖ εἰδυῖ' ἐμὲ
Δεινῶς ἐφυβρισθέντα, καἰζολωλότα;
Εἰ γὰν τοιαῦτα πήματ' ἀφανίσαι θέλεις,
Πονεῖς ματαίως, μωρίαν τ' ὀφλισκάνεις.

ΔΑΛΕΙΛΑ.

Ἆρ' ὦ δι' οἴκτου ταῦτα δεῖ σε λαμβάνειν,

Καὶ

Καὶ τἄμὸν εὖ φρονοῦντα, κἄξ ἴσου τὸ σόν;
Ἄκουε δ', οἵοις συγκυκλεμένη δόλοις,
Οἵαις τέχναισιν ἠπατημένη, πεσον.
Οὐχ, ὥσπερ οἴει, δυστεκὴς χρυσοῦ πόθος
Τοιάνδ' ἐρέσσειν μῆτιν ἐξέπεισέ με·
Οἱ δεσπότης δὲ τῆς Παλαισείνας χθονὸς
Παρήνεσάν μοι ποικίλοις λογίσμασιν,
Ὡς οὐκ ἂν ἀνδρῶν οἵτινες σοφώτατοι
Τούτων γε μύθοις ἀνταγωνισαίατο.
Ἦλθον γὰρ οἱ κρατοῦντες, (οὐκ ἄλλως ἐρῶ,)
Ξύμπαντες ἦλθον, κἀμ' ἐπώτρυνον λόγοις,
Αἰνῶς παρεγλυῶντες ἀθλίαν ἐμὲ
Αὐτὸν προδῆναί γ', ὃς γιγαντείῳ σθένει
Στρατεύματ' ἀνδρῶν, λοιμὸς ὡς, διέφθορε.
Πρὸς ταῦθ' ὁ μάντις δαιμόνων θεσπίσματα
Ἑβόα παρασάς· "Οὐδὲν ἐντρέπῃ θεῶν;
"Οκνεῖς, Δάλειλα, μὴ οὐ τελειῶσαι τάδε;
"Οὐχ ἡδέως τὸν ἄνδρα τίσειας κακὸν,
"Δάγωνος ἐχθρὸν, ἀνόσιον, μιάσορα;"
Τίν' εἶχον ἡ δύσμηνος ἀντειπεῖν λόγον;

Ὅμως δὲ Φιλία δαρὸν ἀντεσήσατο,
Καὶ σῖγα πρὸμαχήσατ' εὐγενῆ πόσιν.
Τέλος δ' ἔδοξα τοῦτό γ' ἐξεργαστέον,
Γνώμαις πιθεῖσα τῶν σοφωτάτων, ὅσοι,
"Τὸ κοινὸν ὠφέλημα τῆς φίλης πάτρας
"Ἰδίαισι συμφοραῖσιν ὠνεῖσθαι, καλόν."
Οὕτως ἔπραξον, ὧν σύ μ' ἐγκαλεῖς πέρι·
Οὐδὲν κακοφρονοῦσα, τοῖς δ' ἀληθινοῖς
Ἀρετῆς νόμοισι, καὶ θεοῖς ὑπήκοος.

ΧΟΡΟΣ.

Ὅσοις γάμοι μὲν εὖ καθιζᾶσι βροτῶν,
Μακάριος αἰών· οἷς δὲ μὴ πίπτουσιν εὖ,
Τά τ' ἔνδον εἰσι, τά τε θύραζε, δυσυχεῖς.

ΣΑΜΨΩΝ.

Καλὴ γὰρ ἔμπας ἡ παραίτησις, γύναι,
Δι' εὐσέβειαν ταῦτά γ' εἴργασθαι κακά.
Ἀλλ' εἰ πέφυκε νηρεκὴς ὁ σός γ' ἔρως,
Κἀπαντελὲς τὸ ψεῦδος, εὖ ἴδ' ἄξεν ἂν

Ἔρδειν

Ἔρδειν τάδ', ὥνπερ δεῖ μάλιστα Φροντίσαι.
Ἐγώ σ' ἀπ' ἐχθρῶν ἤγαγον ξυνωρίδα,
Καὶ τῶν θυγατρῶν Ἰσραὴλ προείλόμην·
Ἔγημα· χὡσπερ οἶσθας, ἠγάπησ' ἄγαν.
Ἐδιξα μεγάλα τῷ Θεῷ μυσήριον
Δακρυρροούσῃ· μηδαμῶς λαλητικὸς,
Ἀλλ' οὐχ οἷός τε σοὶς ἀπώσασθαι λιτάς.
Νῦν δ' ἐχθρός εἰμι, κἄμ' ἀποθλίβειν, καλόν.
Ὦ μιαρὸν ἦθος, πῶς σύ μ' (ὡραία γάμων)
Πόσιν προσεδέχω, δῆτά θ', ὡς τῇδ' ἡμέρᾳ,
Ἔχθιστον ὄντα περιφανῶς σῇ πατρίδι;
Γυνὴ γὰρ ἀνδρὸς ἕνεκ' ἐκλείπει γονεῖς,
Φίλους τ'· ἐγὼ δ' αὐτοῖσιν οὐχ ὑπήκοος,
Ἀλλ' αὐτόβουλος· καί σε σύμμαχόν τ' ἔδει
Ξυμπλῶν τ' ἐμαυτῷ, δρᾶν, λέγειν θ', ἃ βουλόμην.
Εἰ δ' ὕβριν αἰσχρὰν εἰς ἔμ' ἐννοούμενοι,
Σὲ τὴν δικαίαν ἤθελον ξυνηρτμεῖν,
Ἀδίκως ἔκρινον· ὧδ' ἄρ' ἡ φύσις τάδ'
Ἐπήνεσ', ὧδ' ὁ κοινὸς ἀνθρώπων νόμος.
Τί γὰν ἐτόλμας εἰσιδεῖν, δύσμορε,

Ἀνδρῶν

Ἀνδρῶν ἀνοσίων σχετλίᾳ βυλεύματος,
Οἱ δυσκλεῆ τε κ᾽ κακὴν τυραννίδα
Ἀταθάλοις ζητοῦσιν ὀρθῶσαι δόλοις,
Ἱερὸν καταισχύνοντες ὄνομα Πατρίδος; ——
Ἀλλ᾽ εὖ φρονοῦσι τοῖς Παλαιστείνων θεοῖς
Τὸ πρᾶγμ᾽ ἔδρασας.—Ὦ πολύκλειτοι θεοὶ,
Οἱ ψιλὸν ἐκσώζουσι κινδύνου σέβας
Ἀλιτρίᾳ τε, καὶ πανουργοτάτοις δόλοις.
Μῶν τοῖσδε, δυσάλαινα, συμπονεῖν δέον; —
Μάτην, μάτην σὺ ταῦτα ποικίλας᾽ ἔχεις.
Πρὸς γὰρ τοιούτοις, οἷς τανῦν ξυνεῖ, κακοῖς,
Μακρηγορήσῃ γ᾽ ἄλλο φαίνεται θέρος,
Ὡς τοῖσδε καὶ δὶς ἀντισηκῶσαι ῥοπήν.

ΔΑΛΕΙΛΑ.

Λόγων ἀμίλλαις, καὶ ποικρῶν φρενῶν πνοαῖς
Γυναῖκες ἀνδρῶν εἰσαεὶ χερείονες.

ΣΑΜΨΩΝ.

Ἐκεῖνο μάρτυς ἦμαρ, ἡνίκ᾽ ὠλόμην
Ταῖς σαῖς φλυαρίαισι νικηθεὶς, γύναι.

ΔΑΛΕΙΛΑ.

ΔΑΛΕΙΛΑ.

Οἰ ἐγὼ τάλαινα, νῦν σαφῶς τὰ πάνθ' ὁρῶ·
Ἀναξίως τῶν δώδεκά σ', ὦ φίλον κάρα.
Ὅμως δὲ, νὴ τὸν σεμνὸν Ἑβραίων θεὸν,
οἴκτειρέ μ', ὦ γενναῖε.—Καὶ σήμαινε ὀδὸν,
Εἰ καὶ δύνωμαι σόν γ' ἐλαφρύνειν ἄχος.
Σὺ δ' ἡσυχάζε, καρτέρει τε ξυμφορὰν
Ἄφυκτον ἔμπας· σώφρονος γὰρ καρδίας
Τύχην φέρειν ὡς ῥᾷστα τὴν πεπρωμένην.
Κἂν γὰρ στερηθῇς ὀμμάτων φέγγος, τὸ μὴ ὁ
Στίλβοντος, ὡς πρὶν, ἡλίου βλέπειν σέλας,
Ἀλλ' ἔστι μέντοι, κἢ τυφλῷ περ, ἡδονὴ,
Γλυκεράν τε θυμῷ πέρψιν ἡσυχία φέρει.
Μόχθος δ' ἄπεστι, μυρίαι τε φροντίδες
Αἷσιν κατ' ἦμαρ ὁ βλέπων ἀλγύνεται.
Ἐγὼ δ' ἐς ἄνδρας ὧν πεπίνθαμεν τάδε
Ἱκέτις ἄφιγμαι, ταῖσδε σὺν θερμαῖς λιταῖς,
Ὅπως τάχιστά σε κτίσωσ' ἐλεύθερον.
Καί σ' ἐξάγωσι τῶνδε βαρβάρων πεδῶν
Οἴκοι φυλάξω, κἀναχωφιῶ κακά.

Οἴκοι

Οἴκοι σ' ἐμοῖσι νηδύμοις ἀσπάσμασι
Στέρξω φιλοφρονοῦσα· καὶ γενήσεται
Ἄκος τι τῶν γε πρόσθεν ἡμαρτημένων.
Σὺ δ' εἰς τὸ γῆρας βίοτον εὐμαρῶς ἄγῃς,
Ἔντιμος ἀνδρῶν, οὐκέτ' ἠδικημένος.

ΣΑΜΨΩΝ.

Ὄλοιο.— Πρὸς τί μ' ὧδε θωπεύεις λόγοις;
Τί σοί γε καὶμοί; μή με κωτίλλῃς πλέον.
Πεπονθότες γὰρ δεινὰ, σῶν δόλων ὕπο,
Οὐκ εἰς τοσοῦτον ἀμαθίας ἀφίγμεθα,
Ὡς εὐθὺς εἰς ὅμοιον ἐμπεσεῖν κακόν.
Ἔξοιδα φωνῆς δυσεβῆ μειλίγματα·
Ἔξοιδ' ἄπιστον λιμένα σῆς ἑταιρίας.
Καὶ ταῦτα μὲν πάθημαθ' ὑπέδυνον μάτην,
Εἰ μὴ 'τέλος γε σωφρονεῖν ἐμάνθανον,
Καί σ' ἐκφυγεῖν, καταράτε, σάς τε μηχανάς.
Πολλαῖσι γὰρ τιμαῖσι κοσμηθέντ' ἐμὲ,
Τὰ πρῶτα καλλιστεῖ' ἀριστεύσαντά πως,
Ἀπώλεσας δὴ, βαρβάροις τ' ἀπημπόλας.

Μῶν

Μῶν ἐλπίς ἐστι μειλιχωτέραν κυρεῖν,
Ὅταν μ' ἄδοξον, νήπιόν τ' οἰκόνδ' ἄγῃς
Αἰνῶς ἀτιμαθέντα, καὶ τυφλώμενον;
Ἥκιστα· σοῖς γὰρ ἐν δόμοισι μείζονας
Οἴσω μερίμνας, καὶ διπλῶν λώβης βάρος.
Κηλῖδα γὰρ, (πῶς οὐχί;) μηνύσασ' ἐμὴν,
Δείξεις ἐμοῖς ἐχθροῖσι, σοῖς φίλοις, ὅσ' ἂν
Δρώην τε, καὶ φράσαιμι, νῦν ἀνίμερον
Γέλωτ' ἐποτρύνουσα, νυνὶ δ' ἀγρίαν
Κινοῦσα μῆνιν, καὶ πιθωῦσσουσα πρός.
Ἀλλ' ἔρρε·—καὶ γὰρ ἐν μέσῳ τόσων κακῶν
Τοιάσδε δεσμὰς οὐκ ἀπαλλαξείομεν
Τοῖς σοῖς, Δάλειλα, μαλθακοῖς ἀσπάσμασι.

ΔΑΛΕΙΛΑ.

Μόνον μ' ἔασον θιγγάνειν φίλης χερός.

ΣΑΜΨΩΝ.

Μὴ δῆτ', ἔχιδνα·— μὴ παροξυνθεὶς κακοῖς
Διασπάσωμαι καὶ καθαιμάξω χρόα.

Ἀλλ' ἀσφαλῶς πόρρωθεν ἑσαμένη, δέχου
Σύγγνοιαν, ἣν ἤτησας.—Ὦ γαθὴ, τὸ σὸν
Χρησαῖς γυναιξὶ τἔνομα ξυγγράψεται,
Τὴν σήν τε πίστιν ἄνδρες ὀψίγονοι ποτε
Ὁμοφραδεῖς μέλψουσιν. Εἴ τι δύσφορον
Πάθημα τλήσῃς, ταὐνδρὸς ἐσερημένη,
Χρυσῷ πάρεσι βαρβάρῳ θελκτήριον.—
Εἴρηκα.

ΔΑΛΕΙΛΑ.

Καὖξ ἐμοῦ γε τἄλλ' εἰρήσεται,
Ἐπεὶ σὺ, Σάμψων, ἀγριωτέρως ἔχεις
Ἀνέμων βιαίων, ποντίου τε κύματος.
Οἶδ' ἠρεμοῦσι, σὸν δ' ἀμείλιχον κέαρ
Δεινῇ θυέλλᾳ νωλεμὲς τυρβάζεται.
Τί λίσσομαί γε δῆτα, καὶ γνάζομαι,
Ζητοῦσα Φιλίαν, μῖσος εὑροῦσ' ἄφθιτον;
Τί δῆτα, τλῆμον, σοὶς ὀνειδίσεις φέρω,
Καὶ τἀζύθυμον;—Νῦν δὲ, θερμὰ δάκρυα,
Λιταὶ πεπειναὶ, χαίρετ'· ἐ γὰρ ὕστερον

Τραχεῖαν

Τραχεῖαν ἀνδρὸς μαλθακίζοιμ' ἂν φρένα.
Τί γὰρ; παρ' ὑμῶν ζημιώσομαι λόγοις
Ἄλληκτον, ὡς φῂς· καὶ Δανίτιδες κόραι
Δάλειλαν, ὥσπερ εἰκὸς, ἐμπλήσασ' ἀρῶν,
Ἄσοργον, ἄσπονδόν τε.—Καὶ τί μοι μέλει;
Ἐν γὰρ πατρῴᾳ γῇ, Παλαισείνων μέτα,
Πασῶν γυναικῶν εὐκλεεσάτη κυρῶ,
Καὶ ζῶσα, τεθνηκυῖά τ', εὐφημουμένη.
Ἆρ' οὐκ ἴσως ὑμνεῖτε τὴν κακόξενον,
Ἢ τὸν ταλαιπωρῆντα, τὸν πάρος φίλον
Σισυρᾶν ἐπατ[ά]λευσεν ἐν σκηνώματι,
Ὕπνῳ δαμέντα, καὶ γυναικείοις δόλοις;—
Οὕτως ἑορτάζοντες οἱ γεραίτεροι,
Ἄγαλμα τὸμὸν περιβαλόντες ἄνθεσι,
Λέξασ'·—"Ὁρᾶτε τὴν γυναῖκ' ἀριπρεπῆ,
"Ἰδέσθ', ἰδέσθε τῆσδε σώτειραν χθονὸς,
"Ἥτις, θεοῖς πιθεῖσα, φιλτάτην πάτραν,
"Πάτραν ἔρωτι πρὸς τίθει γαμηλίῳ,
"Σάμψωνά τ' ἐξέτρεψε, γῆς ἀλάστορα."
Τοιήνδε δόξαν ἀντὶ τῆσδ' ἀτιμίας

Ὅσια πανυργήσασα λήψομαί ποτε.—
Ἐνταῦθα νῦν ὕβριζε, καὶ λαβροσόμει,
Καὶ σέργε δεσμὸς, ἄφρον, ὥσπερ ἤθελες.

ΧΟΡΟΣ.

Τόδ' ἰδοῦσα πρᾶγος ἀρτίκολλον ᾤχετο,
Ἀπηνὲς ἐγγελῶσα τοῖς ποιμένοις,
Ἡ σκορπιώδης καὶ κακόρραφος γυνὴ,
Σαίνουσα μέν σε πρῶτον, ὀψὲ δ' ἐμφανῶς
Τὸ πᾶν ἀναπτύξασα μῦσος καρδίας.

ΣΑΜΨΩΝ.

Ἴτω· τάδ' ὀργισθέντος ἐκ τοῦ Θεοῦ ῥέπει,
Ὃς τήνδ' ἔπεμψε πρὸς τὸ χλευάζειν ἐμὲ,
Ὅθ' ὕνεκ' αἰσχραῖς ἡπατημένος τέχναις
Μιαρᾷ γυναικὶ πάντα πιστεύειν ἔτλην,
Ἄρρητα, κοὐ θεμιστὰ μηνύσας βροτοῖς.

ΑΝΤΙ-

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΙΚΑ.

ΣΤΡΟΦΗ Α'.

ΧΟΡΟΣ.

Θηλυγενὲς ἔρωτος
Τίς ἀνδρῶν δὴν κρατήσει;
Φεῦ.—Οὐδ' ἀρετὰν, οὐδὲ νᾶν σοφὸν,
Οὐδ' αὐτᾶς τᾶς μορφᾶς
Εὐκοσμίαν σκοπῶσι.
Τᾶς γυναικείας καρδίας
Αἴνιγμα Σαμψώνειον
Εὐκοπώτερον μαθεῖν.
Τί γὰρ κάλλιπεν ἀν-
δρῶν ἄριστον ἃ Θαμνῖτις,
Φλαυρᾷ χάριν παρανυμφίᾳ;
Τί δ' αὖ τὸ δεύτερον λέχος
Τὰν ἐν πλοκάμοισι κεκρυμμέναν

(Δώραμα

(Δώραμα τᾷ μόνᾳ Θεᾷ)
Θύριδ' ἀλκὴν ἥρπασε;

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ Α'.

Ταῖς γε πάρα τὸ κάλλος,
Φρόνησις δ' ὐ πάρεσιν·
Ὡς' ὐκ ἐσορᾶν σφᾶς τί φέρτερον·
Θυμὸς δ' ἀλλοιώθης
Ἀξυμμέτρως πλανᾶται.
Σήμερον μισᾷσ', αὔριον
Μισεμένοις δωρῆνται
Τερπνὰ μειδιάματα.—
Τὸ μὲν παιδάριον,
Πρᾶον, ἁβδὺ, καὶ θυμαρὲς,
Ὥστέ τις ἀγελικᾷ χόρᾳ·
Γαμέμενον δὲ, φαίνεται
Δαίμων βλοσυρῶπις, ὀλέθριος,
Πάσης ἐπαίτιος βλάβας,
Τυκτὸν ἀνθρώποις κακόν.

ΣΤΡΟΦΗ

ΣΤΡΟΦΗ Β'.

Νῦν μὲν γελάσαισι πλῆ-
σις γέλασμα ψεύδες,
Τὰν ταλαιπώρᾳ φρένα
Ἔνθα τε κἄνθ' ἀτεμβεῖ.
Νῦν δ' ἀποταυρωμένα,
Δύσανον ἀνέρα
Κραυγαῖς πολυβρόμοισι
Καταπονεῖ, κατά θ' ἁμέραν
Νύκτα τ' ἄγρυπνον φθίνει.——
Φαίνεται δέ μοι θεοείκελος,
Πόσις εὐσεβὴς ἀλόχᾳ.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ Β'.

Ὦ δῶμα μέγ' εὔδαιμον,
Φιλτάτας εἰράνας
Τερπνὸν οἰκητήριον·
Ὦ μακάρων μακάρτα-
θ', ὅσις ὑπερτίμιον

Ἔσθλης

Ἐθλῆς ἀκοίτιδος
Θησαυρὸν ἀπολαύεις.
Ὁ μέγας ὐράνιος Πατὴρ
Ὄμμασίν σ' ἐπισκοπεῖ
Ἀπίοισιν ὄλβιον, ὄλβιον
Διαγεῖς ἀεὶ βίοτον.

FINIS ACTUS TERTII.

SAMSON

SAMSON AGONISTES.

ACTUS IV.

ARGUMENTUM

ACTUS QUARTI.

POST Dalilæ diſceſſum, aliud quoddam peſtis genus Samſona aggreditur—et fictas mulieris lachrymas viri ſequuntur improbi et truculenti terribiles minæ. Haraphas, e gigantum ſtirpe oriundus, quem Poeta, dum præclara Samſonis gererentur facinora, abſentem fuiſſe callide fingit, nunc demum ad patriam regreſſus, Gazam advenit, ſpectatum ſcilicet illuſtrem captivum, non ſine amaro riſu, et ſumma contumelia. Ille autem Haraphas, et convicia, et minitationes edentem, nihili æſtimat. Tribus adeo vicibus gigantem ad μονομαχίαν vocat, cæcus ille quidem oculis valentem, armatum inermis. Præter omnem expectationem,

Haraphas, etsi vastæ erat molis, armis se negat pugnaturum, et ad inanem verborum contentionem descendit; donec adversarii vaniloquentiam acerbe ferens Samson, jubet eum quam citissime discedere: sin minus, instantem expectare et inauditam mortem. Abit metu perculsus Haraphas, et ad urbem se recipit, graves captivo pœnas mox inferendas prænuncians. Qui autem a Choro sunt, Samsonis gloriam, virtutem, patientiam, quæ et olim fortiter gessisset, et æquo animo jam tum sustineret, summo studio collaudant.

ΣΑΜΨΩΝ ΑΓΩΝΙΣΤΗΣ.

Δ'.

ΧΟΡΟΣ, ΣΑΜΨΩΝ, ΑΡΑΦΑΣ.

ΙΑΜΒΟΙ.

ΧΟΡΟΣ.

Φτγωμεν, ἄνδρες· ἡ θύελλα γὰρ πέλας.

ΣΑΜΨΩΝ.

Ἀλλ' ἔ τι καινὸν, ἡμέρας εὐηλίας
Ἐς ὄμβρον, ἐς χειμῶνά τ' ἐξαίφνης ῥέπειν.

ΧΟΡΟΣ.

Δεινὸν δὲ τἀπείσαγμα τῆσδε λαίλαπος,
Κἀπροσδόκητον.

ΣΑΜΨΩΝ.

Οὗτος, εἰ φιλεῖς ἐμὲ,
Φράσον τε, καὶ σήμηνον ἐμφανῶς τέχμαρ·
Βεβηκέ μοί γ' αἰνιγμάτων σοφία πάλαι.

ΧΟΡΟΣ.

Θωπεύματ' ὀλοὰ τῶν γυναικείων δόλων,
Καὶ μαλθακίσματ', ἃ τανῦν φοβητέα.
Φοιτᾷ δ' ἀνὴρ τις ἐνθάδ', ὑψηλῶς βιβάς,
Ὁ δεινὸς Ἀράφας, πυργὸς ὡς, πεδάρσιος,
Σκυθρωπὸς ὄψιν, πρίσπολος δεινῇ φόνῳ—
Καὶ ταῦτ' ἔλεξα μηδὲν αἰνικτηρίως.

ΣΑΜΨΩΝ.

Πότερον μαχητὴς, ἢ κατ' εἰρήνην πάρα;

ΧΟΡΟΣ.

Πάρεστι γυμνός· ἀλλ' ὅμως ἀμειλίχῳ
Λάμπει δ' ὀργῆς φοβερὸν ὀμμάτων σέλας.

ΣΑΜΨΩΝ.

ΣΑΜΨΩΝ.

Προσελθέτω δή· τετονὶ τρέσαιμ' ἐγώ;

ΧΟΡΟΣ.

Καὶ μὴν πελάζει· πάντα νῦν σαφηνιεῖ.

ΑΡΑΦΑΣ.

Οὐχ, ὡς ἐκεῖναι, σοῖς ξυναχαλῶν κακοῖς,
Ἑβραῖε Σάμψων, τήνδε γῆν ἀφικόμην.
Ὅμως δ' ἄπρακτ' ἂν ταῦτα βυλοίμην ἐγὼ,
Εἰ καὶ σεαυτὸν, σήν τ' ἀποσυγῶ πάτραν.
Ἀράφας καλοῦμαι, τῶ γιγαντέᾳ γένει
Ἀληθινὸν φύτευμα. Τί φράσω πλέον;
Ἅλις γάρ—ὡς ὃ σῶμ' ἀκήρυκτον τοδί.
Ἤκουσι τἄργα σῶ περικλύτω θένει,
Θαυμαστὰ μὲν δὴ, κοὐ μάλ' εὐξύμβλητά μοι.
Φεῦ, φεῦ, τί δὴ τότ' ἐκποδὼν πέφυκ' ἐγὼν,
Ὅτ' ἄνδρ' ἕν' οἰόζωνον ἐκφοβούμενοι

Ἔτρεσαν

Ἔτρεσαν κλόνον φάλαγγες ἀγεληδὸν μάχης;
Οὗτοι ποτ' ἦν ἂν ταῦτα.—Νυνὶ δ' ἔρχομαι,
Ἵν' ὄμμασιν τὰ κλεινὰ μετρήσας μέλη,
Τὸ σόν γε μέγεθος εἰσίδω σαφῶς, ὅσον.

ΣΑΜΨΩΝ.

Ἀλλ' ἐχ ἅλις θἄραμα—μῶν γεύσει, ξένε;

ΑΡΑΦΑΣ.

Πάπαι—τοσοῦτό γ' ὀξύτητος ἐμμένει,
Ὡς εὐθὺς εἰς ἀγῶνα προσκαλεῖς ἐμὲ,
Μύλη, πέδαισί τ' ἀδέπω νικώμενος;
Ω θεοὶ, παρεῖναι τῆμος ὠφέλεν, ἄνερ,
Ἥμος Φυγόντες οἱ Παλαισεάνων ἀγοὶ
Ὅσσον ὄνος τρόμησαν—εἰ γὰρ ἦν πέλας,
Ἄλλην μάχαιραν ἐχ ἂν ἠξύνε λαβεῖν.
Ὀλιγον ἂν ἦν Σάμψωνι τῆς δόξης μέρος·
Ὀλιγόν τε κῦδος ἐξ ἀπεριτμήτων ἔθνες
Ἀνεῖλε.—Νῦν δὲ ταῦτα τηνάλλως λέγω,

Ἐπεὶ

Ἐπεὶ σὺ, τλῆμον, ἀσφαλῆ θώρακ' ἔχεις
Τὴν τυφλότητα.—Τοῦτ' ἀνιῶμαι πάλαι.

ΣΑΜΨΩΝ.

Τί γὰρ; ἐπειδὴ δρᾶν βεβούλευσαι φρενί,
Ἔρδοις ἂν ἤδη· τίς σ' ὁ κωλύσων, φίλε;

ΑΡΑΦΑΣ.

Καὶ δῆτ' ἂν ἔρδοιμ'—ἀλλὰ πρὸς νυκτὸς τρέφῃ·
Οὐ τοῖς τυφλοῖς δόλοισι πολεμησείαμεν.
Ἴθ' εἰς τὰ λυτρὰ, πρίν σε καιρίαν λαβεῖν.

ΣΑΜΨΩΝ.

Οὕτως γὰρ ἐφρένωσας ἐχ ἥκιστά με.
Τοιῶδε Σάμψων ἐν Παλαιστίνῃ χθονὶ
Πρὸς τῶν κρατούντων τυγχάνει κηδεύματος,
Οἱ μή ποτ' ἀνδρὸς τῶδε πανδήμῳ κρατῷ
Μόνῳ τ', ἀόπλῳ τ', ἠθέλησαν ἀντίαν,
Μηδ' ἐν μέσῳ κοίτων ἐτόλμησάν μ' ἑλεῖν,
Ὕπνῳ δαμαθέντ', ἀλλ' ὑποπτεύοντά τι,

Πάρος

Πάρος γε λάθρα τὴν γυναῖκ' ἀπάθαλον
Χρυσῷ 'παγέσθαι, τὴν ἐμὴν κακοδαίμονα.—
Ἄκυε τοίνυν, ἃ γὰρ ἐκφρόνως λέγω·
Ἑτοιμασάντων φραγμὸν οἱ 'πιδήμιοι,
Εὔπηκτον εἰς ἅμιλλαν, ὥστε μηδαμῶς
Ἀγωνιῶντά γ' ἀνταγωνιστὴν φυγεῖν.
Ἐνταῦθ', (ἐπειδὴ καὶ τυφλόν μ' ὠνειδίσας,
Σὺ καὶ δέδορκας,) λάμψον ἐν πανοπλίᾳ·
Καὶ προσλάβε τὸ δεινὸν εὔκυκλον σάκος,
Χαλκήλατον θώρακα, κνημῖδας, κόρυν,
Ταναὸν μάχαιραν, καὶ πελώριον δόρυ.
Ξύλον δ' ἔγωγ' ἰσχυρὸν ἁρπάξας ποθεν,
Κἂν γυμνὸς, ἀρχέσαιμί σοῖ γ' ὡπλισμένῳ·
Κορύνης τ' ἄναξ καναχηδὸν ἐπὶ χαλκεύμασι
Παίσω, κατάξω σε ῥόθῳ δυσχειμέρῳ.
Πρήνης δὲ, καὶ δινούμενος πολλὰ χθονὶ,
Πολλήν τε γαῖαν λαζόμενος ὀδαξ, χέρας
Τανύων τε πολλὰς, ὧδε, πρὶν θανεῖν σ', ἐρεῖς·
" Ὡς ὄφελον Σαμψωνα μηπότ' εἰσιδεῖν,
" Οἵκοι δὲ τραχεῖς καὶ τεθηγμένους ἀεὶ

" Δόγυς

" Λόγες ἰάλλων, τῷδ' ἀπειλῆσαι μόρον."

ΑΡΑΦΑΣ.

Οὐκ, ὦ κακῶν κάκιστε, καί περ ὢν θρασὺς,
Γενναῖα τολμήσειας ὀλιγωρεῖν ὅπλα;
Ἄλκαρ τε, γαυριαμά θ' ἡρώων, ὅσοι,
Εἰ μὴ τέχνην κατάρατον ἤσκησας πάλαι,
Μαγικὴν δύσαγνον, τῶν ἐνερτέρων θεῶν
Παίδευμα δόλιον. Ταῦτα γὰρ γέλως πολὺς,
Ἐν ταῖς κόμαισιν ἰζάνειν τόσον σθένος.
Οὐκ ἔσιν· ἀδ' εἰ σαὶ τρίχες λασιωτέραι
Κάπρε γε χαίτης παντελῶς γενοίατ' ἄν.

ΣΑΜΨΩΝ.

Οὐ δῆτα μαγικῆς οἶδ' ἀτάσθαλον τέχνην·
Τῷ Θεῷ πέποιθα δ', ὅσπερ ἐν γενεθλίοις
Ἰσχὺν δ' ἄρθρα καὶ μέλη μ' ἔφύσας ἐμῷ,
Παρήνεσεν ταπρῶτ' ἀκειρόκομον κάρα,
Τῆς εὐφυλάκτου πίστεως κριτήριον.

Καὶ ταῦτα μὲν δὴ ῥᾳδίως δεδείξεται.
Ἴθ' εἰς Δάγωνος ἱερὸν, ἐπικάλει δέ νιν,
Ἵν' ὡς τάχιστα τῆσδε γ' ἰσχυρᾷ χερὶ
Ἐξωθενώσῃ καἰξαναστρέψῃ δόλους.
Ἐγὼ δὲ πάντα ταῦτα τῇ μόνῃ Θεᾷ
Θαυμαστά φημι τἄργα. Προσμολέτω Δάγων,
Ἔρχου δὲ καὶ σὺ, τῆδέ γ' εἰδώλου λατρεύς·
Ἰδὲ, πάρειμι, κἀκαπηλεύω μάχην.
Ἦ μὴν σαφέστατ', ἀκ ἄνευ λύπης, ἄνερ,
Πείρᾳ διδαχθεὶς, αὐτὸς ἂν γνοίης ὁρῶν,
Εἴθ' οὐμός ἐστιν, εἴθ' ὁ σὸς θεὸς, κρατῶν.

ΑΡΑΦΑΣ.

Ἆρ' ἀκέτ' οἶσθα, τὸν σὸν εὐθενῆ θεὸν
Σμερδαλέον ὀργιοθέντα, καὶ λίαν βαρὺν
Τῆς σῆς ἀνοίας ἕνεκ'; — Ἄραγε λανθάνει
Λιπών σέ τ' αὐτὸν, καὶ τὸ σὸν πάλαι κλέος
Ἐχθροῖσι πᾶσιδής; — νῦν τίς αὐτοχεὶρ μάχης
Σοὶ καρτερήσει συλλαβὼν πεῖραν μένους;

Ὡς

Ὡς μηκέτ' ὄντα σαυτὸν ἐν κύδει νόει·
Δυλὸς γὰρ εἶ σὺ, τῶν τ' ἀτιμοτάτων βροτῶν
Ὄνων θ' ἑταῖρος, μόχθον ἀνδραπόδῳ φέρεις,
Ἀλλ' εὐκομεῖ σῷ τῷδε συγκόλλως κάρᾳ.

Σ Α Μ Ψ Ω Ν.

Ἰμῖν γάρ ἐς' ἔγκλημα, τοῖς ποιοῦσί με
Κάκις'· ἔγωγε δ' εὖ μάλ' ἄξιος παθεῖν,
Αἰσχρῶς ὃς ἡμάρτησα, κ᾽ τὸ Παγκρατοῦς
Νόμων Ἄναχτος ἀφρόνως παρήκουν.
Ἐλπὶς δὲ μίμνει· κ᾽ γὰρ, ὃν σέβω Θεὸν,
Ἐποικτερεῖ σφαλέντας ἀθενεῖς βροτοὺς,
Πρόφρων τ' ἀκούσει τῶν μεταγνόντων λιτάς.
Αὐτῷ ποιθὼς, δεύτερόν σε προσκαλῶ
Δεινὴν ἐς ἔριδα.—Δὴ τότ' εὖ δηλώσεται
Τίς ἐσθ' ὁ μοῦνος κ᾽ μεγαθενὴς Θεὸς,
Τίς δ' αὖ φέναξ τε, κ᾽ ματαιόφρων κυρεῖ.

Α Ρ Α Φ Α Σ.

Ἃ δειλὲ, κλεινὸν ἔψεται τὐγχώμιον

Τῷ

Τῷ σῷ γε δαίμονʼ, ἤν σε τιμωρὸν λάβῃ,
Κλέπτην, λαφυραγωγὸν, ἀνθρωποκτόνον.

ΣΑΜΨΩΝ.

Ἀλλ' ὁ σόμαργος, χῷ λίαν κακόψογος,
Τοιαῦτ' ἐλέγξαι δεινὰ πῶς δύναιο σύ;

ΑΡΑΦΑΣ.

Ἔγωγε. — Πρῶτον, τῷ Παλαιστέων ζυγῷ
Ἡ σὴ τέταχλα γαῦα· — τἄνεκ' ἤγαγον
Σχοίνοισι δεσμωθέντα σ' οἱ ξυνήλικες,
Ἡμῖν τ' ἔδωκαν, εἴτιον πάντὸς κακοῦ,
Ἄσπονδον ὄντα, κἀμὲ καίτοι σάτην· τί μή;
Ἆρ' οὐκ ἔκειρες Ἀσκαλωνίων φόνον
Κύκλῳ ῥαχίζων, κοινὸς ὡς ἀναιρέτης,
Καίνων τριάκοντ' ἄνδρας ὧδ' ἐν αἰτίᾳ;
Ἆρ' οὐκ ἐλωποδύτησας, (ὀφθαλμὸς πάτρας
Εὐχόμενος εἶναι,) τῶν κεκμηκότων σολάς;
Τίν' ἄλλον ἠρεύνησαν ἡμέτεροι λόχοι,

Πλὴν

Πλήν σε, βροτῶν καλάραλε, τὸν ψευδόρκιον,
Τὸν δυσπρόσοιστον, καὶ πιβουλεύλην σραλῷ;

ΧΟΡΟΣ.

Γλώσῃ σὺ δεινὸς· — τοῦτο δ' ἐννέπω μόνον,
"Ὀλοιντο κἀκ ὄναιν]ο πάντες οἱ κακοί."

ΣΑΜΨΩΝ.

Γυναῖκ' ἔγημα τῶν Παλαισείνων κορῶν.
Ἦ τοῦτο δυσπρόσοιστον; ἢ τι ξύμβολον
Ἔχθους πέφυκε; — νύμφιόν τ' εὐωχίαν
Μετ' ἀλλοφύλων εἶχον· οἱ δ' ἀρχοὶ χθονὸς
Φιλίαν γε τῷδε τἀνδρὶ προσποιούμενοι,
Κλεινῶν μ' ἑταίρων ἐξελάμπρυνον κύκλῳ,
Καλασκόπων δή, κἀκ ἀληθινῶν Φίλων.
Ἐκακοφρόνουν γὰρ σφόδρα, καὶ πιλήμαλα
Δάμαρτι δεῖν' ἤρεσον, ὡς θανουμένῃ,
Εἰ μὴ τάχος μαθοῦσα νυμφευτήριον
Αἴνιγμα τἀνδρὸς, πᾶσιν ἐνδείξῃ σαφῶς.
Ἆρ' ἐκ ἔγωγε ταῦτα τῖσαί γ' ὤφελον,

Οὐδ'

Οὐδ' ἀντίποινα τῶνδε ποιῆσαι κακῶν;
Μάλιστα — τοίγαρ, ὥσπερ εἰκὸς, ἐχθρῶν,
Ἔκτεινα Φύρδην, οὐδὲν ἐλλείψας τὸ μὴ
Ἐχθρὸς πανώλεις παγκάκως ἀπολλύναι.
Καὶ συλαγωγὸς, εὖ τόδ' εἰπας, ἔκλυον·
Κόμπος πάρεστιν· ὥστε τοῖς ἀφίλοις φίλοις
Λυθρώδες ἀγλάϊσμα, (πῶς γὰρ οὔ;) νέμειν.
Ξύνοιδά γ' ὑμὶν Ἰσραὴλ ὑπηρετεῖν.
Βίᾳ δ' ἐνικώμεθα, καὶ βίᾳ πάλιν
Ἔξεσιν ὡς τάχις' ἀπορρήξαι ζυγόν.
Εἶεν· — τί δῆτα μῦνος ἀντέσην ἐγώ;
Ἐπεὶ τοιαῦτα γ' οἰόφρων ἠβουλόμην,
Ἄκοντος, οὐχ ἑκόντος ἡμετέρᾳ λεῳ,
Ἀνθ' ὧν δεδεμένος πρὸς δόθην ἐναντίοις.
Τῷ Θεῷ γὰρ ἐκπέμψαντος, ἐξανισάμην
Πάτρας ἀμύντωρ· εἰ δὲ δῶρα τίμια
Οὐκ ἠξίωσαν τῆς ἐλευθερίας λαβεῖν,
Αὐτὸν δὲ τὸν σωτῆρα παρέδωκαν κακῶς,
Πατρίδι γ' ἔνεστι μέμψις, οὐκ ἔμοιγε δή, ὅ. —
Ἆρ' οὐκ ἐκεῖνοι πάντες ἐν τῇδ' ἡμέρᾳ

Δῆλοι

Δῆλοι κυρῆσι τοῖς ὑπερκόμποις ἄγαν;
Ἐμοὶ δ' ὁμοίως τἔργον ἐξεργαστέον,
Καὶ δυσχερές περ, οὐπέταξ' ὁ Δεσπότης.
Καὶ τοῦτ' ἂν, εὖ μάλ' ἴσθι, μῆνος ἤνυτον,
Εἰ μὴ ξ' ἐμαυτοῦ μωρίας ἀπώλεσο
Τὸ δῶρον ἀλκῆς, ὃ Παλαιστέινων ὕπο.
Νυνὶ δ', ἐπειδὴ τυφλότης ἕνεκα
Οὐκ ἂν δυναίμην ἀθρὸν ἐπιτελεῖν πόνον,
Ὅμως δέ σ' εἰς ἀγῶνα προσκαλῶ τρίτον·
Σμικρόν γε τἐγχείρημα, σὴν θραῦσαι βίαν.

ΑΡΑΦΑΣ.

Σαίνεις μόρον τε κἀμὲ μάχην, τρισάθλιε;
Σὺ δ' ἀσφαλῶς τοιαῦτά γ' αὐθάδης θροεῖς·
Τίς γὰρ, τίς ἥρως ἄξιόν σ' ἔχοι χερὸς,
Τρίθλιον ὄντα, κἀπέδαις ἐγκείμενον;

ΣΑΜΨΩΝ.

Οὐκ εἰς ὄλεθρον; —Ἄραγε δεῦρ' ἐλήλυθας,
Ἵν' εἰσίδῃς με, καἰσιδὼν αὖθις πάλιν

Ἀκονιτὶ

Ἀκονιτὶ, καὶναιμωτὶ πρὸς νόσον τρέπῃ; —
Μάχης δ' ὃς ἡμῖν νῦν κεκυρῶσθαι τέλος·
Ἢ σωφρόνει, πρὶν χεῖρά σ' ἀμφαφᾶν ἐμήν.

ΑΡΑΦΑΣ.

Ἰὼ Δάγωνος ἀσπαστὴ πυριφλεγῆς,
Ἵν' ἦθ'; — ὁ δοῦλος εἰς τόδ' ἂν τόλμης ἔβη;
Ἀλλ' ὦ γεγηθὼς ἅτοσί με τωθιῶ·
Ἐγὼ παλάξω, καὶπιμωρήσομαι.

ΣΑΜΨΩΝ.

Οὐχ ἑλκοποιὰ γίγνεται τὰ ῥήματα· —
Πάταξ'· ἔγωγε, μηδὲν ἐκφοβούμενος,
Καρδοκῶ σε· τοῦθ' ὅμως ἐπίσασο·
Ὁ πῶς δέδηται γ', ἡ δὲ χεὶρ, ἀδέσμιος.

ΑΡΑΦΑΣ.

Ἀλλ' ὄτλον ἄν σοι τοῦτο γ' ἀλγίω πόροι.

ΣΑΜΨΩΝ.

Ἔρρ', ὦ μάταιε, σῶμ' ἄνευθε καρδίας,
Φεῦγ' ὡς τάχιστα, φεῦγε, μή ποτ' ἐκθορὼν

Ξὺν

Ξὺν τοῖσδε δεσμοῖς, πνεῦμα δυστεβέστατον
Μίᾳ σὺν ὁρμῇ σῶν ἀποπτάσω μελῶν,
Ἢ σ' ὑψόσ' ἄρας, αἶψα καλαβάλω χαμαὶ
Τὸ σόν γ' ἀχρεῖον κ᾽ παρήορον δέμας,
Ὡς ἐμβρέχοντα μυελὸν ἐκραίνειν μέσα
Διασπαρέντος αἱματωδῶς κρανίου.

ΑΡΑΦΑΣ.

Ἀλλ' ὦ, μὰ τὴν δέσποιναν Ἀσάρτην, πικρὰν
Δίκην ὑφέξεις τῆσδ' ἀναιδείας χάριν·
Καινὸν γὰρ ὄγκον, κἄτι τῆσδ' ἐχθίονα,
Τλήσεις βαρείας πημονῆς· ὡς τόνδε σὸν
Παρόντα μόχθον παιδίαν εἶναι δοκεῖν.

ΧΟΡΟΣ.

Τί γᾶν; τὸ δεινὸν κ᾽ γιγανταῖον τέρας
Κέλευθον ἥνπερ ἦλθεν ἐγκονεῖ πάλιν. —
Φρῦδον δ' ἀλαζόνευμα τῶν βαδισμάτων,
Φρῦδόν τε γαυρίαμα βλοσυρᾶς ὀφρύος.

ΣΑΜΨΩΝ.

Γελῶ φυγαίχμην ἀνέρα, χ' δειλήμονα.

ΧΟΡΟΣ.

Ἀλλ' ἔκ ἔγωγε· πρὸς γὰρ ἀρχαίας χθονὸς
Ὅδ' ὁ φρενοπλὴξ καὶ πιδρόντηλος μολῶν,
Καὶ ξορθιάζων πολλά γ', (ὡς ὀργῆς ἔχει,)
Παλαιὸν ἔχθος εἴς τι μᾶλλον οἴσεται,
Σύ τ' ἔνθεν ἔξεις καινοποιηθὲν πάθος.

ΣΑΜΨΩΝ.

Ἀλλ' ἢ τὸ φανθὲν, ὦ φέριστε, πηρεκῶς
Στοιχηγοροίη, καί περ αὐθάδης γεγὼς,
Αἴθων θ' ὑβριστής· πῶς γάρ; Ἄραγε λέξεται,
"Σάμψων, ἀμίλλης ἀρτίως λελιμμένος,
"Τρὶς εἰς ἀγῶνα προσεκάλει μ' αὐτοχεδὸν,
"Κἀγὼ, πιφαύσκων πολλὰ κυμαίνοντ' ἔπη,
"Ἐτερέμαινον, κἀδυσωπέμην κακῶς."
Τοιαῦτ' ἐφυμνεῖν, ἀνδρὸς οὐχὶ σώφρονος.

Πρὸς

Πρὸς ταῦτ', ἐκεῖναι Φόρτον ἀλγίους πόνε
Οὐκ ἐπαγαγεῖν δύναιντ' ἂν, ὃσ' ἐγὼ παθεῖν.
Οὕτως ὀλοίμην, καὶ πόλοιτ' ἂν θεσκέλως
Τὰ λέψαν' ἀλκῆς, ἡ ταναῦν ξυνεισφέρει
Οὐ σμικρὸν ὠφέλημα τοῖσι κυρίοις.
Καὶ μὴν κλαυόντων· ὐκ ἔγωγ' ἀτάθαλον
Φονέα λέγοιμ' ἂν κ' παλαμναῖον κυρεῖν
Τὸν αὐτοχειρά γ'— ὧν δ' ἔχω παιώνιον,
Καὶ τερπνὸν ἰατῆρα τῶν ἐμῶν κακῶν.
Ἀλλ' ὦ δικαίως τὰ βροτῶν νωμῶν Ἄναξ,
Ἄκε', ἄκεσε λοιθίᾳ δεήματος·
Θάνοιμ' ἄν· ἀλλὰ τοῖσδ' ἐμοῖς ἐχθροῖς ὁμῶς
Ξυγκατθάνοιμ' ἂν, ὐκ ἄνευ τιμωρίας.

ΕΠΩΙΔΙΚΑ.

ΣΤΡΟΦΗ.

ΧΟΡΟΣ.

Τὰν δυσυχῆσαν ἀρετὰν
Ἣν ὁ παγκρατὴς Θεὸς

Εὐφράνῃ νικηφόρῳ φάει,
Ὡς ἥδε]αι μακαρία·
Ὡς τὸν μέγαν σωτῆρα
Καλῶς πράσσοντ' ἐπιχαίρει·
Εὐθὺς οἱ τύραννοι,
Χοὶ τύραννα δρῶντες,
(Διακορεῖς ὀνείδες)
Δυσυχεῖς ἔχυσ' ἀμοιβάς.
Ὁ γὰρ θεόπεμπτος ἥρως,
Οὐρανίῳ θένει
Θρασὺς, πολλὸν μονόζυξ
Δραπέτην ποιεῖ στρατόν·
Πανοπλίας γυμνὸς ἀμελεῖ,
Νικᾷ τέχνην ἄτεχνος.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ.

Ὡς γὰρ σελασμὸς ἱερᾶς
Ἀστραπᾶς ἐνήλατο,
Καὶ φρενοπλήκ]ων, τεθηπότων τ'

Ἐχθρῶν

Ἐχθρῶν καλῶς ἐπικρατεῖ. —
Ἀλλ' ἐκ ἐλάτ|ω δόξαν
Δίκαιός γ' ἀντιφέρεσθαι,
Ὃς τύχας ἀπηνεῖς,
Καὶ ζεύσας ἄτης
Ὑπομένει θυέλλας.
Τῶν δὲ σοίγ' ἕκαστον εὖχος
Φερέμεν, ἄριστε Σάμψων·
Ὅς ποτ' ἀνηρίθμων
Τρόπαι' ἵδρυσας ἐχθρῶν,
Νῦν δὲ, δυσήνεις πόνους,
(Θέλημα τῦ Παν|οκράτορος,)
Ἡρωϊκῶς ἔτλησας.

ΕΠΩΔΟΣ.

Σοίγ' ἔ τιν' εὐμαρῆ σχολὴν
Ἔφερεν ἔφερεν
Ἱρὸν Δάγωνος ἆμαρ· ὦ
Ψυχᾶς ἀλγεινοὶ κάμα|τοι,
Τῶν μόχθων σωματικῶν

Χαλεπώτεροι

Χαλεπώτεροι βασάσαι.
Ἔα· ——— Πότ', ὦ πότ' ἔστ[αι]
Κακῶν τελευτά; — νῦν γὰρ, νῦν
Ἄλλος ὧδε προσμολεῖ,
Σκᾶπτρον ἐν χερὶ φορήσας.
Οἴ μοι — προδήλως εἰσορῶ
Τὸν νεήλυδα ξένον.
Κήρυξ τις ἄξυθεν ἔρχεται,
Καινῶν ἄγγελος πόνων.
Πόσα νιν λέξειν χ̣ ποῖα δοκεῖς;
Πᾶσι γὰρ κήρυξι νόμος
Μεγάλη γλώσσ̣α
Διὶς τόσα πυργῶν τῶν γιγνομένων.
Καὶ τίς ἂν ὑπερβίων
Βέλευμα τᾶς εἰράνας
Προσδοκᾷ παρ' ἐχθρῶν;

FINIS ACTUS QUARTI.

SAMSON

SAMSON AGONISTES.

ACTUS V.

ARGUMENTUM

ACTUS QUINTI.

IRRITIS jam factis et Dalilæ blanditiis, et Haraphæ comminitationibus, Palæstini principes, (quorum ope et consilio uterque ad Samsona advenerat,) summa ut eum obruant ignominia, enituntur. Idcirco præconem quendam a Gaza mittunt, qui Samsona ad urbem properare jubeat, ut in templo Dagonis mirum et egregium robur coram omnibus lusorie demonstrans, impiis decori sit epulis. Quod ille se facturum strenue negat. At dum præco, summum captivo illaturus malum, ad proceres se recipit, subita quædam et divinitus missa inspiratio Samsona intus monet, ut ad templum quam citissime proficiscatur. Præconi igitur,

igitur, qui nova afferens mandata redierat, comitem ſe adjungit, jubetque fratres valere, qui DEUM O. M. implorant, ut hæc Samſonis profectio anceps et periculoſa tandem aliquando fauſte cedat.

Manoas interea ex urbe regreſſus, Choro denarrat, liberationem filii ſui jam non procul abeſſe. Dum ea de de ſpe lubens ediſſerit, inſolitus quidam exauditur fragor, horribileſque ululatus, et gemitus morientium. Novitate rei perterriti, paullatim ſtupent: at nuncius ex urbe decurrens Hebræus, quæ ntra muros geſta ſunt miracula ordinatini refert— Samſona ſcilicet Dagonis templum ingenti vi brachiorum funditus evertiſſe, fractis quæ lacunar ſuſtentabant geminis columnis — quo factum eſſet, ut univerſi perirent et duces ſacerdoteſque Palæſtinorum, et Dalila, et Haraphas, et frequentiſſimus ſpectantium cœtus: necnon ut ipſe egregia morte inter innumerabilem hoſtium multitudinem labores finiret.

Hinc patris ingens gaudium, et Chori ἐπινίκιον, cui

cui tamen Manoæ oratio finem affert. Is enim ſocios ad urbem vocat, ut corpus filii ſui e ruinis excipientes tranſportent ad Zoram, ibique ſummos exequiarum honores ſedulo ei perſolvant.

Priuſquam autem hoc opus in ſe ſuſcipiunt, Iſraelitæ ſummam DEI O. M. laudant ſapientiam, qui univerſos mundi dirigens eventus, omnia ad optimos et inſperatos fines perducat—qui ſuam ipſius gloriam aperte indicet—qui ſervis ſuis fidelibus tempeſtivum præbeat auxilium—qui denique inſolentes adverſarios de ſummo rerum faſtigio in ignominiam, ſeram illam quidem, ſed juſtam et debitam, præcipites dejiciat.

ΣΑΜΨΩΝ ΑΓΩΝΙΣΤΗΣ.

Ε΄.

ΚΗΡΥΞ, ΧΟΡΟΣ, ΣΑΜΨΩΝ.

IAMBOI.

ΚΗΡΥΞ.

ΑΝΔΡΕΣ Δαν͂ιται, πᾷ ποτ' ἔσθ' ὁ δέσμιος;

ΧΟΡΟΣ.

Ὅδ' ἐχὶ Φρᾰ̃δος· εἰσιδᾶ τλῆμον κάρα,
Καὶ τάσδ' ἐπὶ σφυροῖσι δυσπρεπεῖς πέδας.

ΚΗΡΥΞ.

Πάρειμ' ἀπ' οἰακοστρόφων τῆσδε χθονὸς,
Πικρὸν φέρων κέλευσμα. Τῇδ' ἐν ἡμέρᾳ
Τῷ πυντίῳ Δάγωνι, τῷ νικηφόρῳ,

Ὕμνοι φλέγονται, πᾶσα δ' ἡ πόλις γέμει
Πομπῶν, θριάμβων, καὶ πιθυμιαμάτων.
Διὰ ταῦτ', (ἐπεὶ ῥ' ἴσασι τῶν ἄλλων βροτῶν
Σὲ πολλὰ πρωτεύοντα θαυμασίῳ σθένει,)
Αὐτὸς ἐπίσω πολλά σ' ἐκπαγλυμένους,
Ὅπως τιν' ἀλκῆς προσφέρων τεκμήρια
Πομπὴν ἀγάλλῃς καλλινίκου δαίμονος.—
Ἀλλ' ἕρπ'· ἐγὼ δ' οἰκόνδε κηδεύσω σ' ἄγων,
Δώσω τε σῖτον, ἀμφὶ σώματ' ἐμβαλὼν
Λαμπρὰν, ἑορταῖς εὖ προσήκουσαν, στολήν.

ΣΑΜΨΩΝ.

Κήρυξ, γέγωνε τόνδε τοῖς πεμψᾶσί σε
Μῦθον βραχὺν τόρον τε, συγκόλλως ἐμοί·
" Τῶν ἀλλοφύλων μυσικῇ λειτουργίᾳ
" Ἑβραῖον ἄνδρ' ὑπηρετεῖν, οὐκ ἔννομον."

ΚΗΡΥΞ.

Ἐπὶ τοῖσδε μύθοις ἀδαμῶς (εὖ ἴσθ' ὅτι,)
Στέρξουσιν.

ΣΑΜΨΩΝ.

Οὐχ ἅλις γε τῶν πόνων ἔχω;
Ποῖ γῆν βέβηκε φῦλα τῶν ἰδίων φίλων,
Ἱππῆς, παλαισαὶ, πύγμαχοι, μελπήτορες,
Μῖμοι, γόητες, θαμινὸς ὀρχηστῶν χόρος;
Αρ' ἀ 'ξ ἐκείνων ἀρχέσει τὰ παίγνια,
Εἰ μὴ τὸν αἰχμάλωτον, ἀθενῆ, τυφλὸν,
Μύλαις ἀεὶ κάμνοντα, κἀπειρημότα,
Ἀμήχανον τιθῶσι τοῖς ἐχθροῖς γάνος;
Φεῦ, φεῦ· τίς ἀνδρῶν τέρψιν ἐντεῦθεν λάβοι;
Τίν' ἵμερον δώσει γενναίᾳ φρενὶ
Ὅραμα δυσθέατον ἀλλοτρίων κακῶν; —
Οὐκ ἐκτὸς ἀνύσεις θᾶτ]ον; ἀ πόδ' ἐκνέμῃ
Ἀψορρον; ἀ γὰρ ἀδαμῶς πεπείσμαι.

ΚΗΡΥΞ.

Οὐδ' αὐτὸς αὑτῷ τινα νέμειν ὥραν θέλεις;

ΣΑΜΨΩΝ.

Εγωγ' ἐμαυτῷ· — τῶνδε γὰ φόβος μ' ἔχει,

Μὴ

Μὴ τὴν ξυνείδησιν γε, τὴν ἔσω θεὸν,
(Νῦν ἠρεμοῦσαν,) τῶν φρενῶν θράξω ποτε.—
Γόμφον διαμπὰξ τῷδ' ἀραρότως μένειν
Ἰδόντες, ἆρ' ἃ νεικέων οἱ τέκτονες
Ζητοῦσι πρόφασιν ἐρίδος εἴσπιν χρόνῳ;
Σεσαγμένων δὲ πημάτων τῶνδ' εἰς πλέον,
Χλεύαισι συντιθέντες ἄσβεσον γέλων
Ὑπερκόπως χλίσμοισι τοῖς ἐμοῖς κακοῖς;—
Δρᾶν πάντ' ἀνάγκη τἄργα σωματικὰ πόνῳ·
Ἀλλ' ἀκέτ' οἶδα χαρτερεῖν ὑβριστικὴν
Ψυχῆς τυραννίδ'. Οὐδαμῶς πεπείσομαι.

ΚΗΡΥΞ.

Σπουδῆς ἀκμὴ πάρεστιν·—ἀκέτ' ἐς τρίβας
Ἑλῶ. Λέγ', εἴ με τοῦτ' ἀπαγγελεῖν θέλεις.

ΣΑΜΨΩΝ.

Κήρυξ, τάδ' ἐξῆς δεῖ σε πορθμεύειν ἔπη.

ΚΗΡΥΞ.

Δειλαῖα τλήσεις, ὥστε μ' οἰκτεῖραι τὸ σόν.

ΣΑΜΨΩΝ.

ΣΑΜΨΩΝ.

Ὦ ξεῖν', ὅπως μὴ σαυτὸν οἰκτιεῖς ποτε.

ΧΟΡΟΣ.

Νῦν σωφρονεῖν χρὴ· δεῦρο δ' ἐξοκέλλεται.
Τάχιστα βέλευ'· ὡς ὅδ' ὁ πεπλασμένος
Ὁ κόμπος, ἀλλὰ καὶ λίαν εἰρημένος.
Βέβηκεν ὠνὴρ, τῶν τε κυρίων φρένας
Δεινὴν ποὸς ὀργὴν εὐθέως προτρέψεται.
Τάχ' ἂν γὰρ ὧδε προσμολὼν τὸ δεύτερον,
Ἄλλον τιν' εἴς σε δυσχεραίνοντ' ἐν κακοῖς
Δίκην κεραυνῷ μῦθον ἐνσκήψει βαρύν.

ΣΑΜΨΩΝ.

Οἴ μοι· βεβηλώσαμ' ἂν, εἰδώλων μέτα,
Ἁλκὴν κραταιὰν, αὖθις ἀφθόνῳ χερὶ
Ἐξ οὐρανοῦ πεμφθεῖσαν, ἀγλαὸν γέρας;
Καὶ τοῦτο μὲν δράσαντα συγγνώμης πρέπον
Εὐέλπιδ' εἶναι τῆς πάλαι κακουργίας;

Ἔγωγε,

Ἔγωγε, Ναζωραῖος, ἐκ αἰσχύνομαι
Ὑπηρετῶν τωμπαῖσιν ὑτιδανῆς σκιᾶς,
Ἀπαθάλα Δάγωνος; Ἄραγε δοῖεν ἂν
Ἐν τοῖσδέ γ' ἐχθρῶν δυοθεάτοις ὀργίοις,
Δώρημα σεμνὸν τῷ μονωτάτῳ Θεῷ;

ΧΟΡΟΣ.

Πῶς ἦν κατ' ἦμαρ βαρβάροις ὑπηρετεῖς,
Δείξας ἐπφανῶς τοῦτο μυσικὸν σθένος;

ΣΑΜΨΩΝ.

Οὐ ταῦτα δράσας ἀνόσιος κύρω, Φίλοι·
Δῆλον γὰρ ὄντα δεῖ με, (πῶς γὰρ οὔ;) πόνοις
Πρὸς τῶν κρατούντων δηλίαν ἔξειν τροφήν.

ΧΟΡΟΣ.

Ἄκων τοιήσας τοῦτ', ἀναίτιος μενεῖς.

ΣΑΜΨΩΝ.

Μάλιστα δεῖ ξυμπᾶσι πειθαρχεῖν νόμοις

Τὸν

Τὸν δοῦλον ἄνδρα, τὸν βίᾳ κρατούμενον·
Ἀλλ' ὅ μ' ἔσυρον, ὥστε θῆρ', οἱ κύριοι,
Κενοῖς δὲ πρὸς τὸ θῦμα προσεκάλων λόγοις·
Τούτων ἀκούσας, τὸν μεγαλθενῆ Θεὸν
Τῶν ἀπεριτμήτων ὕστερον τιθεὶς κυρῶ.
Πῶς ἂν δυναίμην ὀργιασμοῖς βαρβάρων
Διακονεῖσθαί γ', ἀνοσίοισι συμμιγεὶς,
Εἰ μή τι τρανὲς προσλαβῶ τεκμήριον
Τοῦ 'πιτρέποντος, καὶ ξυναινοῦντος Θεοῦ;
Ἐὰν γὰρ ἕρπω τοῦδ' ἄνευ προστάγματος,
Χολώσεταί τε σφόδρα, κἀπιμηνιεῖ.

ΧΟΡΟΣ.

Ὁρῶ σε νῦν βεβῶτ' ἐπὶ ξυρᾷ τύχης·
Δέδια δ', ὅπως μὴ τήνδε κερδανεῖς ὕβριν.

ΣΑΜΨΩΝ.

Ἰὼ, Ἰώ. Θαρσεῖτε· νῦν τὸ Πνεῦμα τοῦ σεμνοῦ Θεοῦ
(Οὐκ ἠπατήθην) τήνδε φαιδρύνει φρένα.
Ἔγωδ'--ἔγωδά σ', ὦ ναξ.——

Νῦν

Νῦν φῶς πέφανται· σαίνομαι δ' ὑπ' ἐλπίδος,
Δεινόν τι, καίριόν τε, ταλυπεύσειν ἐμέ.
Ἐκ τῶδ', ἀδελφοὶ, θυσίαν Δαγωνικὴν
Χαίρων ἀφίξομ', ἤ τι ποιήσων κακὸν,
Ἀλλ' ἐν τόσοις μιάσμασ' ἀμίαντος χυρῶν·
Θεῖος γὰρ οἷαξ τυφλὸν ἰθύνει πόδα. —
Καὶ τοῦτό φημι, (κἄ μάτην εἰρήσεται,
Εἰ τὰς ὄρνις ξυνῆκα θεσπεσίας ὁδοῦ)
Τὴν τήμερον τήνδ' ἡμέραν κλεινόν τί μοι
Τέξουσαν, ἥ μ' ἐκ τῶνδε πέμψουσαν πόνων,
Ζωὴν δύσορμον εὐκλεῶς λελοιπότα.

ΧΟΡΟΣ.

Ἀκμαῖος εἶπας· — αὖθις ὡς ἄγγελος πάρα.

ΚΗΡΥΞ.

Οὗτός, σε φωνῶ, τάσδε μηνύσων τορῶς
Τῶν ἀρχελείων ἐκ ἐπαργέμους λόγους·
" Τέτληκας ἦν, τέτληκας, ὦ τρισάθλιε,

" Τόσην λόγοισι δεικνύναι τολμηρίαν;
" Σὲ δ' ἄλλον, αἰχμάλωτον, ὃ δεῖ παντελῶς
" Τοῖς κυρίοισιν ἐκπάθειν ὑπήκοον;
" Φοίτησον ὡς τάχιστα πρὸς τὰ θύματα·
" Ἄλλως πρὸς ἄξυ σὸν πελώριον δέμας
" Πολλοῖσι μηχανήμασ' ἀγγαρεύσομεν,
" Βίᾳ σ' ἀποσπάσαντες, ἀῤῥήκτοις θ' ὁμοῦ
" Δεσμοῖς βαλόντες, ὧδ' ὑπεικτέον.—τί μή;"

ΣΑΜΨΩΝ.

Πρόφρων ἂν αὐτῶν πεῖραν ἀγαπῴην λαβεῖν
Φοβερῶν ἀναῤῥήκτων τε μηχανημάτων.
Ἀλλ', (ἕνεκ' αἰσχρὸν κ' μάλ' ἁπρεπὲς δοκεῖ,
Ἀνέρα μαχητὴν τόνδε, θηρεύειν βίας
Δίκην, ἀγυίαις, τῇδ' ἄνω, τῇδ' αὖ κάτω,
Σύρειν,) ἑκὼν ἄκοντι θυμῷ βήσομαι.
Πρὸς ταῦτα, δοῦλον τῶν γε κυρίων λόγοις
Οὐκ ἀντερίζειν, ἀλλὰ πείθεσθαι, δέον.
Καὶ πᾶσι τὸ ζῆν τερπνόν, (εἰ καὶ ξυμφορᾶς
Πικρὸν μένος πεφῶσι) καὶ δεινὸν θανεῖν.

Ἀλλ'

Ἀλλ' εὖ μάλ' ἴσθι γ' ἄττι δρασείοντ' ἐμὲ
Ἀνόσιον, Ἑβραίοις ἀσύμφωνον νόμοις.

ΚΗΡΥΞ.

Καὶ μὴν ἄρισά σοι βεβούλευται τάδε·
Ἰδού σε δεσμῶν, (ὡς θεῶν ὑπηρέτην,)
Λύω τάχιστα· τοῦτό τοι πρῶτον γέρας·
Πρὸς ταῦτα, τάς γ' ἄναχτας εὐμενεστάτους
Ἐντεῦθεν ἕξεις, ὡς ἐλευθερίας τυχεῖν.

ΣΑΜΨΩΝ.

Γενναῖα πιστῶν λείψανα ξυγγλίχων,
Μέγα χαίρετ'· ἀ γὰρ βαρβάρων πρὸς ἑστίαν
Ἡμᾶς καλοῦμεν· τοῦτ' ἂν αὐξάνῃ χόλον,
Τό μ' εἰσιδέσθαι συγκυκλούμενον φίλοις.
Ποίοις γὰρ ὀφθαλμοῖσιν ἐν τῇδ' ἡμέρᾳ
Εἰς ἄθλιον Σάμψωνα βλέψεσθαι μένον,
Οὐκ οἶδ' ἔγωγε· κῆ γὰρ οἱ βασιλῆς τυχὰν,
Τὸν ναυσολοῦντα τῶν παλαίων πημάτων
Γελοιὸν εἰσορῶντες, (ὦ τλήμων ἐγὼ —)

Δεινῶς μ' ἐφυβρίσθσι· χὢ θεόπροπος,
Μέθῃ βαρυνθεὶς, οἰνόφλυξ, ἰλιγγιῶν,
Τραχύς τ' ἀλάστωρ, χὴ λάληµ' ἐρισικὸν,
Εἴ τις δυσάγνων καταφρονήσῃ δαιμόνων.
Δήμῳ θ' ὁμοίως μυριοπλήθει πάρα
Ἐν ταῖς ἑορταῖς θυμὸς αὐθαδέστατος,
Μάλις', ἀνάνδρως ὅταν ἔχωσι προστάτας.
Ἀλλ' εἰ πρὸς οἶκον αὖθις ἀσφαλὴς µολῶ,
Ἢ νῦν µ' ὁρᾶτε, φίλτατοι, πανύστατον,
Νόµῳ πατρῴῳ, ποτνίας τε πατρίδος
Ζῶν, ἢ τεθνηκὼς, ἄξιος κεκλήσοµαι.

ΜΟΝΟΣΤΡΟΦΙΚΑ.

ΧΟΡΟΣ.

Εὐδαιμονοίης.—Ὦ µέγα σέµν' Ἄναξ,
Σάµψωνος ἐν τῇδ' ἡµέρᾳ
Πρόφρων γένοι' ὀδαγός·
Τῷ σῷ γ' ὑπηρέτᾳ
Φαιδίµᾳ δι' ἀρετᾶς,

Σὰν

Σὰν δύναμιν θαυμασίαν
Τοῖς ὑπερχόμποις ἔθνεσι
Δεῖξον ἐπιφανῶς, Πάτερ.
Ὦ διάκον' ἀράνιε,
Ἄγγελε γενεθλίων,
Νῦν, ὦ νῦν κατάβα τρίτον,
Θεήλατον φέρων σάκος,
Πυρόεν, ἀλεξίκακον,
Κεραυνοφανὲς τέρας.
Μάλιστα δ', ὦ Πνεῦμ' ἄμβροτον,
(Σὲ γὰρ ἐν Δανιτων κλισίαις
Εὖ κατεῖδεν ἐμπνοὰν,
Ἄμος λαμπρά γ' ἔφερε
Κλεινᾶς ὡρωτεῖα δόξας)
Σωτηρίαν, σωτηρίαν
Σᾶς ὑπέριαχε δεξιᾶς,
Κρᾶτ' ἐπὶ χειμαζομένῳ
Τῷδ' ἐν κλύδωνι, καὶ τριχυμίᾳ κακῶν.

ΧΟΡΟΣ,

ΧΟΡΟΣ, ΜΑΝΩΑΣ, ΑΓΓΕΛΟΣ.

ΙΑΜΒΟΙ.

ΧΟΡΟΣ.

Καὶ μὴν Μανῶᾳ προσβλέπω χεχηθότας
Φαιδρυνθὲν ὄμμα, καὶ μάλ' ἡδῶσαν ἔάσιν.
Ποτέρα τὸν ἐσθλὸν παῖδ' ἐρευνήσων μολεῖ,
Ἢ τοῖς ἀδελφοῖς ἀγγελῶν καλὴν τύχην;

ΜΑΝΩΑΣ.

Ἄνδρες Δανῖται, χαίρετ'· ἦ τανῦν ἐμὸν
Δίζημι Σάμψων'· οἶδά νιν βεβηκότα.
(Οὕτως γαρ ἠθέλησαν οἱ κοσμήτορες,)
Ἄφοβον, ἄδεσμον, εἰς Παλαιστέων πολιν.
Ἔνθ', ὡς πολιτῶν ἀθρόα πανήγυρις
Μέγα κραυγασάντων ἰλαδὸν ξυνέδραμεν,

Ἔγωγ'

Ἔγωγ' ἀπῆλθον, μή ποτ' εἰσοράῳ νιν
Κακῶς ἀτιμαζόντα γ', ἢ πάσχοντα τι,
Δεινὸν θέαμα.—Πάντα δ' ὑ λυπῆ' ἔχω·
Εἰ γὰρ ματαίαν ἐλπίδ' ὑ στέργω φρενί,
Σάμψωνα σώσω τῆσδ' ἀπ' αἰχμαλωσίας.

ΧΟΡΟΣ.

Ἀλλ', ὦ γεραιὲ, μὴ φθονήσῃς ῥημάτων
Κλύειν γὰρ, ἣν εὔπλοιαν εἶχες ἀρτίως,
Ἐφιέμεθα· τοῦτο δὴ κατ' ἐξοχὴν
Ἡμῖν τ' ἀκοῦσαι, σοί τ' ἀναγγεῖλαι, καλόν.

ΜΑΝΩΑΣ.

Τοὺς πεντάναικτας, ὡς ἔοικ', ἐλιπάρει,
Τοὺς μὲν θυραίους, τοὺς δ' ἐν οἴκοις, ἀνδρακάς.
Ἔκλαυσα τλήμων, προσκυνῶν τ' ἐλισσόμην·
"Ἄζεσθ', ἄναικτες, τοῦτο λευκανθὲν κάρα,
" Καὶ τῶν πατρῶν μνήσασθέ γ' ὑμετέρων, ὅσοι.
" Δέχεσθ' ἄποινα, τόν τε δυσυχοῦντ' ἐμὸν
" Ἐλευθερῶτε παῖδα τῇδ' ἐν ἡμέρᾳ."

Ὁ μὲν παρήτει, νηλέως τ' ἀπώσατο·
Ὁ δ' ἐν λόγοισι μέτριος, σώφρων τ' ἔφυ,
Ὑπερμέτρως δὲ χρημάτων ἐρώμενος.
Ἄλλοι δ' ἐπευφήμησαν, αἰδεῖσθαί τ' ἐμὲ,
Λύειν τ' ἐκεῖνον, μηδέ μ' ὧνπερ ἰκόμην
Ἄτιμον ὦθειν· τυτονὶ ξυνειδότες
Πεπονθότ' ἤση δεινὰ, κἀκέτ' ἔμφοβον
Ἐχθροῖσιν· ἀφέσεως γὰρ ἄξιον κυρεῖν,
Ος, δυσμενὴς πὲρ, ἀλλὰ γενναῖος πέλει.—
Φεῦ, φεῦ. -- Τίν' ἦκυσ' αἰθεροδρόμον βοάν; --

ΧΟΡΟΣ.

Πολυβρόμῳ τὸ πλῆθος ἀλαλάζει χαρᾷ,
Σάμψωνα, τὸν πρὶν ἄμαχον ἄπλατον τέρας
Ἢ πως τυφλῶντα, δεσποτούμενόν θ' ὁρῶν,
Ἢ καταφανῶς δείξαντα θαυμάσιον θένος.

ΜΑΝΩΑΣ.

Φίλοι, τὰ πάντα χρήμαθ', ἃ τλήμων ἔχω,
Εἰ τῷ παλαιπωρῶντι λύτρωσιν τέκνῳ

Φέρειν

Φέρειν δυνῶμαί γ', ἡδέως χαρίζομαι.
Οὐδὲν γὰρ αἶσχος ἀργυροσερᾶς βίᾳ,
Τᾷ παιδὸς ἐκλυθέντος ἐκ δεσμωμάτων·
Αἶσχος δὲ πλάτων, τᾶδέ γ' ἀκ ἐλευθέρᾳ.—
Ναὶ, δυσυχέσατ', ἀ 'πονοσήσω μόνος·
Ὁμᾶ βιωσόμεθα—παντοίαν τύχην
Ὁμᾶ φερᾶμεν· πᾶς γὰρ εὔπορος πατὴρ,
Καὐφνειὸς, ἢς γενναῖον ἐγκολποῖ τέκνον.

ΧΟΡΟΣ.

Ἄλλοι φιλᾶσιν ἄργυρον πρὸς ἀργύρῳ
Πατέρες ἀθροίζειν, σύν τε πλατίζειν τέκνα·
Σὺ πάντα δαπανᾷς, τόνδ' ἵν' ἐκσώσῃς πόνων.
Τὰς πατέρας ἄλλοι γηροβοσκᾶσιν νέοι·
Σοὶ δ' ἔμπαλιν Σάμψωνα κηδεῦσαι πάρα,
Τυφλὸν, γεραιᾶ τ' ἀσθενέστερον πατρός.

ΜΑΝΩΑΣ.

Ἆρ' ἀ γλυκίσης γεύσομαι χαρᾶς, φίλοι,
Ἐν τοῖς δόμοισιν εἰσιδὼν τὸν παῖδ' ἐμὸν,

Ἀπήμον' ἄτης, ἀσφαλῶς καθήμενον;
Ἰδὼν ἐπωμίδ', ὡς πάλαι, κατάσκιον
Ἱεραῖς κόμαισιν, ὡς ὑπασπίσῶν κύκλῳ,
Τῆς πρόσθεν ἀρετῆς οὐκ ἀθήλῳ μνήματι; —
Ἢ πλείον' οὐκ ἔξεστιν ἐλπίζειν ἐμοί;
Τὴν δόξαν, ἣν ποτ' εἶχεν, ὦ πολωλέναι
Τὸ παιδὸς ἐσθλὸν; — Ταῦτα δυσήνῳ πατρὶ,
Οὐράνιε Βασιλεῦ, ταῦτα δὸς τελεσφόρα.
Οὐ γὰρ ματαίως, ὧδ' ἄνευ βουλῆς τινος,
Δύναμιν καρηκομῶσαν ὤπασας πάλιν.
Φῶς ἦν νεοχμὸν αὐτίκ' ἐν βλεφάροις τιθεὶς,
Δὸς τοῦτον ἐχθροῖς, ἄξρον ὡς, λάμψειν ἔτι,
Αὐτῶν τε τιμώρημα, καὶ πατρὶ φάος·
Τῶνδ', ὦ Κράτιστε, τυγχάνοιμ' ἂν εὐγμάτων.

ΧΟΡΟΣ.

Ξύμπαντα ταῦτά γ' ἄξια χρηστοῦ πατρός·
Αὐτοὶ δ' ὁμοίως, (κοινὰ γὰρ τὰ τῶν φίλων,)
Πεποίθαμεν, γεραιὲ, κ) συγχαίρομεν.

ΜΑΝΩΑΣ.

ΜΑΝΩΑΣ.

Ἔγωδα θυμὸν προσφιλῆ· —Τί χρῆμ᾽; —Ἰὼ—
Ἰώ μοί μοι —— —— —— 1681
Τί δύθροον κώκυμα, κωλολυγμάτων
Σμερδαλέον ἦχος ἀρτίως ἀκήκοα;

ΧΟΡΟΣ.

Ἥκουσα κἀγώ· — παντελὴς διαφθορὰ
Μετ᾽ ἀλλοφύλων κάρτα μαίνεται, γέρον. 1685
Ἐκεῖ Δάγων ὤμωξε· κ᾽ ἘΦθισίμβροτος
Ταραγμὸς, ἄτη, μοῖρά τ᾽ ὀλολύζουσ᾽ ὁμοῦ.

ΜΑΝΩΑΣ.

Φεῦ, Φεῦ — βοῶσιν αὖθις αἰνοτέρῳ βρόμῳ
Σάμψων᾽ ἀποκτείναντες· — Οἰ ἐγὼ τάλας.

ΧΟΡΟΣ.

Οὔκ· ἀλλὰ τὸ σὸ παιδὸς ἡ βία δοκεῖ 1690
Αὐτὸς κτανεῖν· κώκυμα τόδε πεδάρσιον

Ἔοικε τῷ θνήσκοντι παμπλήδην λεώ·
Εἷς ὢν ἀνὴρ γὰρ, πῶς ἂν οἰμώξῃ τόσον;

ΜΑΝΩΑΣ.

Δεινῆς ἀνίας οἱ γόοι σημάντορες·
Τί γᾶν; — μενοῦμεν; ἢ δραμόντες εἰς πόλιν
Τὸ φανθὲν εὐθὺς ἐξιχνοσκοπήσομεν;

ΧΟΡΟΣ.

Μένωμεν, ὦ γεραιέ· καὶ γὰρ ἐν πόλει
Τὸ πᾶν δυσαντές ἐσι, καὶ πλῆρες φόβε.
Ὡς μὲν τάδ' ἐχθρῶν ἔκλυες κωκύματα
Δεινῶς παθόντων, πάντα δὴ κατηγορεῖ.
Ἢ τὸς κακῶς πράσσοντας ὧδε προσμολεῖν,
Ἡμῖν γ' ἐφυβρίσοντας ἐλπίζεις ποτε;
Οὐκ ἔσι ταρβεῖν, ὐδὲ δειμαίνειν, γέρον.
Τυχόν γε τῷ σῷ παῖδ' ὁ παγκρατὴς Ἄναξ
Φωτεὶν' ἔδωκε βλέφαρα· — νῦν δὲ μυρίοις
Νεκροῖς ὁ κλεινὸς ἐπιθορὼν τιμάορος,
Ἐν αἵματ' ἐχθρῶν ἀγλαὸν βάπτει πόδα.

ΜΑΝΩΑΣ.

ΜΑΝΩΑΣ.

Εἶθ' ἂν γένοιτο· δεινὰ δ' ὀρῶδῶ κακά.

ΧΟΡΟΣ.

Ἆρ' ὄκ ἐν ἔθνεσ' ὁ Θεὸς ἐξέδειξέ πως
Τὰ θέσκελ' ἔργα τῆς τερασίᾳ χερὸς;

ΜΑΝΩΑΣ.

Ὅμως δὲ θυμὸς τᾷ τρισαθλίᾳ πατρὸς
Νῦν βυκολεῖται, νῦν δ' ἀνελπίςως ἔχει.

ΧΟΡΟΣ.

Ἀλλ' ὃ τοιαῦτα νωλεμὲς κεκλείσεται.

ΜΑΝΩΑΣ.

Οὐκ ἂν φθανοίμην, καί περ ὧδ' ἀμήχανος,
Εἴτ' ἐθλὸν ἔπαθεν, εἴτε δυσυχὲς, κλύων.

ΧΟΡΟΣ.

Τάχις' ἀκουσόμεθά γ', εἴ τι δυσυχές·
Βραδὺς γὰ ἐθλῶν, ὠκὺς ὠ ἄγγελος κακῶν.

Καὶ

Καὶ νῦν ἀνὴρ, ὡς εἰκὸς, Ἑβραίᾳ γένυς,
Σπεύδει πρὸς ἡμᾶς· ξύμμετρος δ' ἔφθ', ὡς κλύειν.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

Φεῦ, ποῖ τραπῶμαι;—ποῦ φυγῶ μνήμην πικρὸν
Δεινῆς ὁράσεως, ἣν εἶδαχ' ἀρτίως,
Ἢ νῦν τὸ δυσκύμαντον ἐκπλήξει κέαρ;
Ταράττομαι δὴ, κἀκ ἔχω τί φῶ, τάλας.
Ἀλλ' ἐν τόσοις κακοῖσιν εὔπρῳρος τύχη
Ἀχαινῆ με, κἀγνοοῦντ' ἵν' ἤθελον μαλεῖν,
Προσῆγεν εἰς σε, πρέσβυ, τούς τ' ἄλλους φίλους.
Ὑμεῖς μὲν ἔνθα τῇ ταλαιπώρῳ πόλει
Ξένοι παρίσασθ', ὃδ' ἀποξενούμενοι
Τῶν δυσθεάτων κ' νεορράγων κακῶν.

ΜΑΝΩΑΣ.

Ἃ ξεῖνε, φοβερῶν ἠκροασάμην γόων,
(Οἵ σ' ἔφθασαν βρέμοντες, ἄγγελοι κακῶν,)
Τὴν δ' αἰτίαν οὐκ οἶδα· —μῶν ὀλώλαμεν;
Λέξον τάχιστα· πᾶν ἀνάπτυξαι πάθος.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

Τάχιστα λέξω· νῦν δ' ἐπαθυμαίνει τὸ κῆρ,
Καὶ γλῶσσαν οἰστροπλῆγα μαστᾶται φόβος.

ΜΑΝΩΑΣ.

Μὴ φροιμιάζῃς· ἐν βραχεῖ τιθεὶς φράσον.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

Πόλις μὲν οὐκ ὄλωλε, (δύσηνος πόλις·)
Φρεῦδοι δὲ πάντες οἱ κατοικοῦντες, γέρον,
Ἀπροσδοκήτῳ ξυγκαλυφθέντες μόρῳ.

ΜΑΝΩΑΣ.

Οἴκτρόν γε. Τοῖς δ' ἐχθροῖσι, τῆς ἐχθρᾶς πόλεως
Ἀτύχημ', ἀνίας σμικρὸν εἰσφέρει βάρος.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

Ἐνταῦθ' ἐπαυχεῖν χὐ θρασυνομεῖν πάρα·
Ἀλλ' ἐν λόγοις ἐμοῖσιν ὑστεροφθόρος
Λύπη διώξει τοῦτ' ἐπισπερχὲς γάνος—
Θαυμαστὰ γὰρ, χὐ δεινὰ σημαίνειν ἔχω.

ΜΑΝΩΑΣ.

ΜΑΝΩΑΣ.

Τίς καλλίνικος;———

ΑΓΓΕΛΟΣ.

Τῦτο Σάμψωνι κλέος.

ΜΑΝΩΑΣ.

Ὦ φίλταθ', ὡς ὁ θυμὸς ὀρχεῖταί χαρᾷ,
Πάντως τ' ἄφαντον ἄχθος.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

Ὦ γέρον, γέρον,
Ἄκων προσῆλθον, ἄγγελος δεινῦ κακῦ·
Τοίγαρ χρονίζω ταῦτ' ἀνισορῶν, τὸ μὴ ὐ
Κλύοντι γ' εἶναι μεῖζον ἢ φέρειν, πάθος.

ΜΑΝΩΑΣ.

Γνῶναι τοιαῦτ' ἀλγεινὸν, ἀλλὰ τἀγνοεῖν
Ἄλγιστον·—εἶα συντόμως τὸ πᾶν φράσης.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

Τέθνηκε Σάμψων. — τοῦτο συντομώτατον.

ΜΑΝΩΑΣ.

Τέθνηκ' ὁ τλήμων;

ΑΓΓΕΛΟΣ.

Πάντ' ἀκήκοας.

ΜΑΝΩΑΣ.

Τί φής;

Ὦ τέκνον, τέκνον, ———————

Ἀρχὴν βραχεῖαν ἥν ποτ' εἶχον ἐλπίδος

Πῶς ἐξόλωλας, πρῶτον ὡς ἔαρος γόνον

Ψυχρᾷ μαραίνει χείματος λοῖσθον μένος.

Οὐ γὰρ πατρῴως, ἀλλὰ τὰς ἄδε δόμους

Ἐλευθερωθεὶς, τλῆμον, εἰσελήλυθας.

Σὲ, φίλτατ' ἀνδρῶν, ἠμφιεσμένον κακοῖς,

Ὁ πάντα λύων θάνατος ἐξεῖλεν πόνων,

Καί σ' ἐξέσωσεν· — ἔργον ἀδύνατον πατρί.

Ἀλλ' ἔνεκ' ἀκμῆς ἠθόμην τῆς ξυμφορᾶς,
Τὸ πᾶν διηγεῖ· — δύσμορον Σάμψων' ἐμὸν
Εἶφ', ὡς τέθνηκεν· ἡ γὰρ ἡμέρα
Αἶσχος φέρει μέγιστον, ἢ τιμὴν βίῳ.
Ἐχθρῶν ἔθηκε, φῆθα, παντοτελῆ σφαγήν·
Τίς ἦν, τίς ἥρως τοῦτον κατέκτανεν;

ΑΓΓΕΛΟΣ.

Ἄτρωτος ἐχθρῶν καὶ δάμασος ὤχετο.

ΜΑΝΩΑΣ.

Πῶς ἦν; φέρ' εἰπέ· — μῶν φόνῳ κεκορημένος;

ΑΓΓΕΛΟΣ.

Αὐτὸς δι' αὐτοῦ.

ΜΑΝΩΟΣ.

Φεῦ· τί μηνύεις κακόν;
Ὦ παῖ τρισάθλιε, τίς σε κηλεὶς τύχη
Αὐτοσφαγῆ τέθεικεν;

ΑΓΓΕΛΟΣ.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

Ἐν ταυτῇ ῥοπῇ
Ἐφάνεθ' ὁ κτείνων τε, χὠ κταν θεὶς, γέρον·
Τὸ γὰρ Δάγωνος, ἔνθα σωρηδὸν λεὼς
Ἐκάθιζεν, ἄρδην ἐξολοθρεύσας βάθρων,
Ἔσυρεν ἐπὶ τὸς ἔνδον ἐν ἀκαρεῖ χρόνῳ.

ΜΑΝΩΑΣ.

Τί δῆτα θρηνῶ; τὸ χάριν διαίνομαι
Ὀφθαλμοτέγκτῳ δακρύων πλημμυρίδι;
Τέθνηκεν, ὥσπερ τἀνδρὶ τεθνάναι καλόν,
Ἀλλ', ὡς ἔχοιμι τῶνδε φύρδην ἐν πόλει,
Ἔξῆς τὰ πάντα, ξεῖνε, τῶν πεπραγμένων,
Σπουδῇ, τὸ πᾶν γὰρ οἶδα, δήλωσον λόγοις.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

Ἔσην ἀμ' ἠοῖ τῆσδε τῆς πόλεως ἔσω,
Λαόν τ' ἴδον σείχοντα, χαλκήρη τ' ὄπα
Τῆς βαρβάρου σάλπιγγος ἠκροασάμην.

Κήρυξ δ' ἐκραύγασ' ἐν πολυσίτοις ὁδοῖς,
"Δεῦτ' εἰς ἑορτὴν, ὦ Παλαίστινον γένος."
Ἔπειτα κληδὼν ἦλθεν εἰς πᾶσαν πόλιν,
Τὸν εὐγενῆ Σάμψωνα τῆδ' ἐν ἡμέρᾳ
Θεήλατον μέλλοντα δεικνύειν σθένος.
Τούτων κλύοντες οἱ πιδήμιοι λόγων,
Ἀγεληδὸν ὀψείοντες εἰς ἀνάκτορον
Δάγωνος ἔτροχησαν, ἐν δ' αὐτοῖς ἐγών·
Ἀλλ' ἐκ ἔγωγε, πρέσβυ, γελασείων πάρη,
Τἀνδρὸς γὰρ ἐσθλὸν τλήμον' ὤκτειρον τύχην.
Εὐρὺς δ' ὁ ναὸς, ἡμικύκλιός τέ πως,
Ἔργον γιγάντων, ὡς λόγος, παλαιγενῶν·
Στῦλοί τε δύο προβλῆτες, ὑψηλοὶ, βαρεῖς,
Ἤρειδον ἱερὸν (θαῦμ' ἰδέσθαι) πρυμνόθεν.
Ἐκεῖ ξυνηθροίζοντο· καὶ πὶ τοῖς θρόνοις
Οἱ Πενταάναχτες ἵζανον χρυσηλάτοις,
Ἀμύμοσιν γυναιξὶ συγκυκλούμενοι,
Ἀνδρῶν τ' ἀρίστοις, κ δυναστόντων, ὅσοι.
Δάλειλα δ' ἐν τούτοισι γαυριῶσ' ἐνῆν,
Ἀράφθ γίγαντος πλησία θρασάτις·

Φαίης

Φαίης νιν εἰς ἀριθμὸν εἴληφθαι θεῶν,
Τόσον πάρ' ἐθνῶν ἔλαχεν ἡ γυνὴ κλέος.
Θράνοι δ' ἐς ὀροφὴν πυκνὸν ἐσκευασμένοι
Πανταχόθεν ὁρμηθέντα βαρβάρων ὄχλον
Μόγις κατεῖχον, δυσεβῆ πανήγυριν.
Ἐγὼ δ' ἐς ᾠδὸν οὐκ ἐπεισφέρειν πόδα
Ἔτλην· (τὸ γὰρ θεῖον νόμον·) ἀλλ' ἔξω θυρῶν
Ἑσὼς, τὰ πάντ' ἤκουσα, κἀθεασάμην.
Ἐκεῖ δυσάγνῳ θύματ' ἐτελεσαν θεῷ·
Πάντες θ' ὁμοῦ ἐδαίνυντο, κἀπὸ προσπόλων
Γλυκὺν λαβόντες οἶνον, ἄκρατον δέπας,
Ἀμυδὶ, χανδόν τ' ἔπιον ὁλολυγμῷ χαράς.
Ἐνταῦθα Σάμψων, αἰτία θοιναμάτων,
Φοινικοβάπτοις λαμπετῶν ἐθήμασιν,
Ἐσῆλθε ναὸν, οὐκ ἄνευ στρατοῦ τινος
Ἀνδρῶν ὁπλιτῶν· οἱ γὰρ ἐνεφορεῖντό νιν
Καὶ τυφλὸν ὄντα, μή τι ποίησαι κακόν.
Τοῦτον δ' ἰδόντες οἱ Παλαιστίνων ὄχλοι
Ἐκραύγασαν ξύμπαντες· "Ὦ Δάγων, Δάγων,
"Οντως ἐνίκας· φρεδὸς ἐστιν Ἰσραήλ."

Παραυλίκ'

Παραυτίκ' ἠλάλαζε πάντοιον μέλος,
Φόρμιγγες, αὖλοι, κυμβάλων τ' εὐηχία.
Ὁ δ' ἤ τιν' ὀργὴν, ἤ τι τεκμαίρων δέος,
Μετ' ἐθνικῶν ἔστηκε· κοὐ, δοῦλός περ ὤν,
Ἐχθροῖσιν ηὐλογεῖτο, καὐθαυμάζετο
Ὁ κλεινὸς ἥρως, πᾶσι τοῖς ἐκεῖ σέβας.
Ἔπειτα πολλὰ σήματ' ἀταλάντου θένος
(Ὅσ' ἂν δυνήσαιτ' ὀμμαλοσερὴς ἀνὴρ)
Ἔδειξεν, ἤ τιν' ἀνταγωνίσην λαχών.
Τέλος δὲ, καμάτων ὡς ἀναπνεύσων βραχὺ,
Τῷ χειραγωγῷ φησιν· "Ὦ νεανία,
"Δός μοι δι' ὀλίγου σῦλον εὑρίσκειν τινα,
"Ὅπου 'πίμοχθον ἡσυχῶς κλινθῇ δέμας."
Ὁ παῖς δὲ, μηδὲν ἐννοούμενος κακὸν,
Ἦγεν κελευθεύς· εὐθέως δ' ὁ σὸς γόνος,
Ναὸν διπλάσια ψηλαφῶν ἐρέσμαλα,
Κάτω σκολειὸν ἔτρεψεν ὀμμάτων κύκλα,
Κἄσχε νενευκὼς, ὥς τι καλχαίνων ἔπος,
Ἢ τὸν μέγιστον ἐπικαλούμενος Θεόν.
Τέλος δὲ, καλλιπλόκαμον ὑψώσας κάρα·
"Ὦ

"Ω γῆς ἄναικτες τῆσδε, δεσπόται τ' ἐμοὶ,
'Εβλέψαθ', οἵ' ἐβλέψατ', οὐκ ἄνευ χαρᾶς,
Πολλῷ τε θάμβει, ἰσχύος τεκμήρια.
Νῦν δ' αὖ τελευτῶν, αὐτὸς ἐφ' ἑαυτῷ πονῶν,
"Αλλ' ἐργασείω, θαῦμ' ἐν ὑμὶν καὶ φόβον
"Εχοντα μείζω τῶν νεως' εἰργασμένων."
Τοιαῦτ' ἐφυμνῶν, ἀσραπῆς ταχινώτερος
Βραχίον' ἐξέτεινε θαυμασίοις τρόποις,
Πολλαῖς τε χερσὶ κίονας μάρψας ἀπρὶξ
Στροφάλιγξιν ἔνθα κἀνθα, πῶς δοκεῖς, πυκναῖς
'Ανέσεισε, κατέναξε, κοὐκ ῥιζῶν σπάσας
"Ερρηξ'. ——
'Επέπεσεν ἐπιτάχιθ' ὁ πᾶς δόμος
'Επ' ἀγέρας, ἐπὶ γυναῖκας, (ἐῤῥωδῶ λέγων)
Θεοπρόπους, ἄρχοντας, ἀλάκληρόν τ' ὄχλον. —
Οἱ δ' ὠλόλυξαν. — 'Αλλὰ μαρμάρεον στέγος,
Φοβερῶς ἔρεπτον, αὖθ' ἐφίμωσεν γόους,
Νεκρά τε νεκροῖς ἐξεσωρεύονθ' ὁμοῦ.
'Ο σὸς δὲ Σάμψων, οὐκ ἔχων ὅπη φύγοι,
(Τοίας κυκλέσης δυσεβῶν ὁμιλίας,)

Στερρᾶς

Στερρᾶις ἀνάγκης ἄρχυσ' ἐγκεκλεισμένος,
Ἄκουθ' ἑκοντὶ πνεῦμ' ἀνέρρηξεν βίᾳ.
Ἔγωγε δή, ἄλλοι θ' οἱ περισωθὲν ξένοι,
Ὀρθότριχι πληχθέντες ἐφύγομεν φόβῳ. —
Τοσαῦτ' ἀκέσας, ἴαθι τἀληθῆ κλύων.

ΧΟΡΟΣ.

Ὦ φίλτατ' ἀνδρῶν, εὖ τε, καὶπινικίως,
Ἃ σοι 'πέτειλεν ἔργα τῦ Θεῦ φάτις,
Καὶ ζῶν ἐπήρξω, καὶτελείωσας θανών.
Νῦν δ' ἐν μέσοις ἐχθροῖσι σὸν κεῖται δέμας,
Οὐ μὴν ἄτιμον, ὧν σ' ὑπῆλθεν ἵμερος,
Ἱερὸν δέ, καὶμώμητον αὐθέντᾳ σφαγῆς.
Σοὶ λοίθιον τόδ' ἦμαρ εὐκλεέσατον·
Νίκης ὀπαδὸς, μοῖρα· — μοῖρα δ' εἰσφέρει
Μείζω θριαμβον, ἢ βίος νικηφόρος.
Ἦ πᾶσ' ἀνάγκη κατθανεῖν· — ἀλλ' ἡμέραν
Ὅσις περάσῃ τὴν πανυσάτην καλῶς,
Πάντων μάλιστα τῦτον ὀλβίζειν ἔχω.

MONO-

ΜΟΝΟΣΤΡΟΦΙΚΑ.

ΗΜΙΧΟΡΟΣ.

Ἕως μέγ' ἀλάζονες ἐχθροὶ
Ἐν μέσοισιν ὀργίοις,
Οἴνῳ μαινόμενοι φρένας,
Λαμπρὰν Δάγωνι τιμὰν
Γαυριῶντες ἴαχον,
Ἀμετέρῳ θ' ὕβριν Βασιλεῖ·
Ὑψίσων ἀπ' ἀρανῶν
Φάσμ' ὁλοὸν καταβὰν,
Ψυχᾶς φίλον θρόνον εἰσ-
ῆλθε, βαθείης ὄργανον ἄτας.
Ὦ δεινὸς ἦν, δεινὸς γέλως,
Ἁμός σε, Σάμψων, ἐκάλυ
Ὑπηρετοῦντα κώμοις.
Δύσανοι, τί γᾶν πωθήσατε;
Φεῦ, τί δύσπον ἠκυσάμην
Γέλασμα; — τιμωρὸς πάρα,

Μήτωρ παντελὴς ὀλέθρου.
Ταχέως, τάχιστα κλαίετε
Φρενὸς τυφλότητα πλανωμένης.

ΗΜΙΧΟΡΟΣ.

Ἔνθ' ὅγ', ἐν ὄμμασ' ἐπαργέμοις
Τᾶς τυφλοσύνας πάμπαν ἐχόμενος,
Τυφλός τε νᾶν ἀχέων,
Ὀξυδερκὴς δ', ὀξύπορός τε
Ἐν μυχοῖσι φρενῶν, ἐξ-
αίφνας εἰς ἱερὰν φλόγα
Ἄμπλε, κἀξέγειρεν
Δαρὸν ἐγκεκρυμμένας
Οὐράνιον σπινθῆρ' ἀρετᾶς.
Χὠσεὶ δράκων τις ἐπὶ βορᾷ
Ἀμφιχάνων, ἀκικεῖς
Εἰς ὄρνιθας ἄνωθεν,
Τᾷ μὲν, ἐν καλίαις,

Τᾷ

Τᾷ δὲ, καθεζομένᾳ
Στοιχηδὸν, ὀρφανιθέντας ὕπνῳ,
Λιγέα τε τετριγότας,
Νυκτερόφοιτος εἰσπηδᾷ·
Ἡ θεσκέλῳ βροντᾶς δίκην,
Ἐρισμαραγεῖ σὺν πατάγῳ,
Σμερδαλέον τε κατ' αἰθρίαν
Σκηψάσας, νεφελῶν ἄτερ,
Φρενομανεῖς ὁ Σάμψων
Τελεσφόρον τε νίκαν
Μέλλοντας ἀλαλάξαι,
Ἔπαισ', ἔπαισεν ἐχθρούς.
Ἀνθ' ὧν κλέος ἐξαίρετον
Ἄφθιτον, ἀγήρω τε,
Ἄξιός ἐστι φερέσθαι·
Ὃς ἐν ἀγῶνι μονοστόλος
Παμπληθίαν ἐκράτησεν ἐχθρῶν·
Τοὺς δεσπότας τε φθάσας
Κακοὺς κάκιστ' ἔκτεινεν,
Ἰσόνομόν τ' ἔθηκεν Ἰσραήλ.

ΙΑΜΒΟΙ.

ΜΑΝΩΑΣ.

Παύσαθ', ἀδελφοὶ, τύσδ' ἐγείροντες γόους·
Παύσαθ' ἐπαίνων· ὡς ἀνάγκη δεικνύναι
Πολλὴν ἐπ' ἀκμῆ τῇδε χειρωναξίαν.
Σάμψων γὰρ, ὃς πρὶν πατρίδος ἦν τὰ φίλτατα,
Καλῶς τέθνηκε, καξίως καλῷ βίῳ·
Ἐχθροὶ δ' ἐλωτίζοντο καρπὸν ἄφθονον
Στοναχῶν, ἀνίας, δυσκλύτου τ' ἀδοξίας·
Ἡμῖν δ' ἔβλαστε χάρμα, καὶ φάος μέγα,
Καὶ λευκὸν ἦμαρ νυκτὸς ἐκ μελαγχίμου.
Νῦν ἴν, ὅσοιπέρ ἐστε γενναῖοι φύσιν
Ἀνδρῶν Ἑβραίων, τῇδε τῇ χαριεστάτῃ
Χρήσαθ' ἀφορμῇ τῆς φιλόφρονος τύχης.
Ἐλευθερῶτε γῆν, ἐλευθερῶτε δὴ
Γυναῖκας, ὑμᾶς, δαρὸν ἠτιμασμένας.
Ἆρ' οὐχ ὁρᾶτε πάντες ἐν τῇδ' ἡμέρᾳ
Τὴν χεῖρα τοῦ παρόντος εὔδηλον Θεοῦ,
Ὃς ἦν παρ' αὐτῷ τῶνδε συμπράκτωρ πόνων;

Ἴτ',

Ἴτ', ἐξανίσασθ', ὦ καλοί τε κἀγαθοί·
Σῶθ' ὡς τάχιστα, σῶθε· τὰ γὰρ ἐναντίων,
Ἡμᾶς τ' ἔχοντων δηλίοις ὑπὸ ζύγοις,
Καὶ φρῶδα καὶ πρόῤῥιζα πάντ' ἀπώλετο.
Ὑμεῖς δὲ, τῶνδε μάρτυρες πεπραγμένων, 1960
Οὐ σέρνα τύπλειν ἐστὶν, ἀδ' ἀνιέναι
Κωκυτὸν ἀντίμολπον ὀλολυγῆς θέμις·
Τύχαις δὲ μᾶλλον ταῖσδε δεῖ ξυνηρετμεῖν.
Ἄχος γὰρ ἁδὲν τόνδε θρηνεῖσθαι, φίλοι,
Ὡς τῶνδ' ἐχόντων· ἔῤῥετ', ὦ λοφύρματα, 1965
Γόοι, σεναγμοί· πάντα καλλίστως ἔχει,
Ὡς ἐκπλαγῆναι τἄμὸν ἡδονῇ κέαρ.
Νῦν δ' ἐς πόλιν σείχοντες, ἐξ ἐρειπίων
Τὸ σῶμ' ἕλωμεν τῆδε τῇ δεδῃότος,
Τῶν ἀλλοφύλων αἵματ' ἐμβεβαμμένον. 1970
Ἐκεῖ, κελαινὴν ἐξομόρξαντες δρόσον,
Χοαῖσι τρισπόνδοισι τὸν φίλον νέκυν
Στέφωμεν, ὥς' ἐκ ἁδὲν ἐλλείπειν, ὅσον
Χρὴ τοῖς ἀρίστοις ἀνδράσιν κλέος νέμειν.
Ἡ δ' αὖ νοσοῦσά γ' ἄποτ' ἀναστῆναι πόλις 1975

Τὸ

Τὸ μὴ ἀ τελεῖν τῷ παιδὶ πάντα τἄννομα.
Ἔπειτα βαςάσωμεν εἰς οἶκον πατρός·
Κἀγὼ, ποιήσας τύμβον ἐκ χερῶν ἐμῶν
Εὔπηκτον, εὐζέςοισιν εὐπρεπῆ λίθοις,
Αἰωνίοις τύποισιν ἐγγεγραμμένην,
Ἀρετήν θ', ὁποία γ' ἐν μάχαις ἐφαίνετο,
Μόρον τε, πῶς ἦν ἀσφάδαςος, ἐξερῶ.
Θήσω τόδ' ἀμφὶ σῆμα θάλλουσαν δάφνην,
Σκιεράν τε πεύκην, καὶ τὸ φοινίκων γάνος.
Τᾶτ' εἰσιδόντες οἱ νεώτεροι τέκμαρ,
Σάμψωνος ἀνδρότητ', ὁποία τις πάρ ην
Καὶ ζῶντι κ' θνήσκοντι θαυμάσιος ἀεί.
Εἰ ταῦτα πορφυρᾶσι βυσσόθεν φρενῶν,
Καὶ μνήμοσ' ἐγγράφουσι δέλτοις καρδίας,
Ἡρωϊκόν τι μᾶλλον ἢ πάρος, παθεῖν
Δοκοῦντες, ἔργων ἀντιλήψονται κακῶν,
Πατρίδος ὑπερμαχοῦντες, ἐν χρείᾳ δορός.
Ἐν ταῖς θ' ἑορταῖς παρθένων ἡδὺς κύκλος,
Μύρτα φερουσῶν ςέμμα, καὶ πολὺ ῥόδον,
Τὸν παῖδ' ἐμὸν μέλψουσιν ἱεροῖς ᾄσμασι,
Σωτῆρα γαίας· δυσυχοῦντα μὲν γάμοις,

Τὰ

Τὰ δ' ἄλλ' ἀριζεύοντα, καὶ πιδέξιον
Τῇ γῇ πατρώᾳ, τῷ τε Παγκρατεῖ Θεῷ.

ΑΝΑΠΑΙΣΤΟΙ.

ΧΟΡΟΣ.

Ἄγε δή, γέρον, εἰς πόλιν ἕρπονΓες,
Τὸν ἀμαιμάκετον Σάμψωνα, καλὸν
Βίον ἐκπνεύσαντα καλῷ θανάτῳ,
Σπονδαῖς καθαραῖσιν ἀγάλλωμεν,
Ταὐνδρὶ κρατερῷ
Χάριν ἠκ ἄχαριν προφέροντες.
Τίκτει σοφίαν πεῖρ' αὐτόματος·
Χρὴ δὲ τάγ' εἰς τὸν Θεὸν ἀγνείαν
ΠάνΓων ἔργων τε, λόγων τε, φέρειν.
Τί ἐφημερίων ἂν ἀμηχανία
Κάτεχοι θυμὸς ἀμβλυνομένους; —
Δύσκριτα βυλεύματα τᾶ ΚρείΓονος,
Ἀγαθοῖς ἐπιτοξεύονΓ' αἰεὶ,
Λήθει τὰ βροτῶν τυφλὰ φρενώματα·
Κῦρος ἔχοντα δὲ παρὰ τὴν δόξαν
Πάντα τελευτῶντ',

Ὀρθῶς

Ὀρθῶς τε βεβῶτα πέφανται.
Ὁ δὲ πανδαμάτωρ μακάρων Βασιλεὺς
Πολλῇ νεφέλῃ, σκοτίοις τε μυχοῖς
Ἱερὰν κρύπτει κεφαλήν· τάχα δ' αὖ
Τοῖς εὐσεβέσιν σεμνὸς ἀμύντωρ,
Τοῖς εὐσεβέσιν χερεᾶς τέκτων
Εὐδαιμονίας αὐτὸς ἐφάνθη·
Τοῖσι δ' ἀνοσίοις, καὶ πὲρ χρόνιος,
Τιμωρὸς βαρὺς ἐνεπήδησεν·
Καὶ νῦν φανερῶς ὅριος ὁ Θεὸς
Σάμψωνι κατέσχε πᾶν μῆχαρ· —
Τὰ βέλη δ' ὀδύνας αὐτίκ' ἀδηφάγε
Γάζαν τ' ἐπέβη,
Πάντας θ' ὑψαύχενας ἐχθρούς.
Πίσιν δ' ὁ Θεὸς, καὶ χάρμα νέον,
(Κάλλιστον ἐλευθερίας πρόδρομον,)
Τοῖς θεράπουσιν σήμερον ὤπασεν.
Ἃ δ' ἱμερόεντα γαλάνα, τᾶς
Ψυχᾶς προπετῆς
Δεινὴν κατέπαυσε θύελλαν.

ΤΕΛΟΣ.

SAMSON AGONISTES.

Ἔστιν οὖν τραγῳδία μίμησις πράξεως σπουδαίας καὶ τελείας, μέγεθος ἔχουσης, ἡδυσμένῳ λόγῳ, χωρὶς ἑκάστου τῶν εἰδῶν ἐν τοῖς μορίοις δρώντων, καὶ οὐ δι' ἀπαγγελίας, ἀλλὰ δι' ἐλέου καὶ φόβου περαίνουσα τὴν τῶν τοιούτων παθημάτων κάθαρσιν.

Arist. De Poetica. Cap. 6.

ARGUMENTUM.

SAMSON, ad ſervitutem redactus, et captus oculis, et in urbis Gazæ carcerem conjectus, labores, veluti in piſtrino, exantlare coactus eſt. Ibique diu detentus, relaxationem demum operis, in feſto die Dagonis, nanciſcitur. Egreſſuſque e cuſtodia, ad locum quendam ſerenum et temperatum juxta muros urbis manu ducitur. Eo in loco ſolus recumbens, quæ ab hoſtibus paſſus eſt, miſere deplorat. Quem ita jacentem, et triſtes edentem querimonias vident homines quidem Iſraelitæ, Samſonis cœtanei et tribules, ex quibus conſtat Chorus. Hi advenientes mentem amici infelicis quam maxime conſolari quærunt. Adeſt præterea Manoas, Samſo-

nis longævus pater, eadem, qua Chorus, ſolicitudine permotus. Is adeo Samſona certiorem facit, qua de cauſa hoc iter ſuſceperat: ſcilicet ut libertatem filii et immunitatem perficeret. Poſtremo a Palæſtinis haſce ferias proclamari, Dagoni celebres, et triumphales, qui eos a Samſone liberaverit. Hinc incrementum doloris captivo exoritur. Manoas autem ad urbem ſe recipit, Palæſtinorum quinque principes aditurus, et rogaturus filii liberationem. Profecto ſene, alii quidam ex urbe Samſona aggrediuntur; et tandem advenit præco quidem Palæſtinorum, qui captivum ad feſtum invocat, ut coram principibus, et omni populo, miri roboris portenta aperte et luſorie demonſtret. Primo igitur iturum ſe negat Samſon, et præconem ſumma cum contumelia amovet: donec juſſu divino hæc fieri monitus, ſacrificiis adeſſe non amplius recuſat. Et præconi, non ſine magnis comminitationibus regreſſo, ſocium ſe adjungens, unaque ire conſentiens, fratres in eodem loco relinquit. Rediens ex urbe Manoas, ſpem filii liberandi quam fovebat animus, Choro denarrat. In medio autem

colloquio

colloquio advenit festinanter vir quidam Hebræus, et catastrophen (primum turbate et confuse, post autem ordinatim, singulatimque) refert—quæ scilicet Samson hostibus intulerat ex consulto, quæque fortuito sibi ipsi. Eoque modo finis datur tragœdiæ.

DRAMATIS

DRAMATIS PERSONÆ.

SAMSON.

CHORUS Israelitarum e tribu Dan.

MANOAS.

DALILA.

HARAPHAS.

PRÆCO.

NUNCIUS. &c.

Prologum autem agit SAMSON.

SAMSON AGONISTES.

ACTUS I.

SAMSON, manu pueri (mutæ perſonæ) ductus, loquitur.

IAMBI.

ULTERIUS, precor, benigna manu cæcos
Greſſus, o puer, ulterius dirigas.
Ille enim vicinus colliculus, et gelidam poteſt
Umbram dare, et calorem ſolis.
Ibi ſedeo, ſi quando aliquid otii
Accipere poſſum a quotidianis laboribus.
Rarum vero hoc gaudium *eſt*. Namque in vinculis
Triſtis mihi miſero ſervitus obeunda eſt,
Sudanti indies in odioſa domo,
Ubi noxius vapor membra corrumpit.
Illic autem pauliſper gratam reſpiro auram,

Puras

Puras vices, et intermiſſionem laborum.
Jamque locum advenimus, quem petivi.
Ibi depone me, et ad lætos amicos
Quam citiſſime revertere; namque hodie ſunt
Feriæ Dagonis, numinis maritimi,
Et invito, neque ex animo, ceſſationem laboris
Mihi conceſſerunt leges Palæſtinorum.
Idcirco volui fugere infidelium
Turbam, et profanos ritus — et hoc loco tranquille
Dare requiem corpori a ſævis laboribus.
Ubi autem remedium eſt perturbatæ mentis?
Quiſnam exitus a miſeris curis reperiendus,
Quæ, ſicut veſpæ pertinaces, ad caput meum
Semper volitant, unde nimis acerbe ſentio
Amiſſam gloriam, et præſens dedecus.
Hei mihi! quare vox Angeli prædixit
Natales meos, cum in fumo
Splendide aſcendens, parentibus meis portentum,
Venti alis *invectus* volitavit, ut qui attulerit meæ
Patriæ myſticum aliquid beneficium!
Quare adeo ſeorſim a cæteris mortalibus nutritus ſum,

Jam

Jam inde ab incunabulis, ut cœleſte germen,
Deceptæ patriæ ſpes, et gaudium,
Si me oportuit proditum, captivum, cæcum,
Hoſtibus irridendum, amicis infamem, mori?
Heu divinitus miſſæ vires! Ad hoc tendit
Robur manuum *mearum*, ut profana opera,
Brutorum, non hominum labores,
In piſtrino indies miſer exantlarem?
Olim nuncius cœleſtis prædixit,
Salutem mea dextra patriæ ferendam eſſe:
Ubi nunc ille ſalutifer? Submiſſus ipſe jugo —
Infelix ſervus Palæſtinis, captus oculis.
At o conflictata miſeriis anima, queſtus reſtinguas,
Et tacita maneas, ignara quid conveniat.
Mea ipſius improba nequitia
Divinæ vaticinationes irritæ factæ ſunt:
Samſon ſolus, infauſtus Samſon, vituperandus.
Ego enim DEI auguſtum munus, robur,
Myſteriumque nulli revelandum, amens
Silentio premere recuſavi; et cedens lachrymis,
Fœmineo dolo facile deceptus ſum.

O corpus robuſtum, debilis vero anima!
O quam parvi ſunt pretii immenſæ vires,
Moles rudis et difficilis, ni ſit prudentia!
Nam ſi vir ſapiens pollet viribus, optime eſt:
At ſi quis (potentia manuum vehementer elatus,)
Sibi confidit, omnia patitur miſerrima.
Mihi DEUS robur prodiga manu dedit:
Robur nulli æquiparandum, in capillis autem
Levibus collocatum, irritum munus!
Rurſuſne quereris, infelix? Ignoraſque, DEUM
Secretis, at ſapientiſſimis legibus
Cuncta dirigere, obductum tenebris?
Hoc ſolum bene notum eſt, quod immane robur
Mihi gravium contulit malorum ſeriem,
Quarum vel minima horrenda eſt toleratu:
At cæcitatem præter omnia deploro,
Miſeram matrem innumerorum dolorum!
Namque me cæcum ſemper hiſce impuriſſimis
Hoſtibus verſari, id quidem plus affert triſtitiæ
Quam et vita egena, et captiva vincula,
Et omnia quæ mortalibus accidant infortunia.
His ab oculis lux cœli fugit,

Prima et pulcherrima rerum creatarum:
Lux, et ſocia lucis voluptas periit,
Lenimen curæ, media in triſtitia gaudium,
Nunc omnibus miſerior ſum
Hominibus, brutiſque animalibus—namque brutis
Frui licet grato ſolis lumine;
Ego autem infelix, malignis dolis obnoxius,
Nullo modo liber, ſed vi ſubjectus
Superbis hoſtibus, ſemi-mortuus reſto,
Intra, et extra, ſtultus. O caligo, caligo!
O dies alma, omnibus præterquam mihi, præſens,
Ubi aufugiſti? O divinum mandatum,
"FIAT LUX," (et *lux* ſtatim fiebat)
Quare a tuo imperio miſer exulo?

MONOSTROPHICA.

O venerandi ſolis orbis,
Non te jam aſpicio, me miſerum!
At obſcurus et tenebroſus
Semper manebis, (hei mihi!)
Ut in caliginoſa nocte

Splendore carens luna,
In ipſo novilunio.
At ſi lux idonea eſt,
Et vitæ neceſſaria,
Animæ ſoboles,
Quæ penitus
Æterno ſplendore
Læta fruitur,
Quare adeo
Exiguis in membris
Lumen corporeum
Omnipotens DEUS
Collocavit, et conſtituit?
Nam ſi lucidum eſſet
Totum corpus humanum,
Tum non facile
Hoc gratiſſimum
Cœli munus
Homines auferrent hominibus —
Ego communem lucem
Jam nunc aſpexiſſem,
Neque vivis mortuus

(Ita

(Ita ut nunc fit)
Mortuus interfuiſſem, ſine quiete mortis.
Nunc vero acerbis doloribus
Cruciatus ſum miſer, (heu, heu!)
Talem vitam hodie
Sub manibus infidelium
Barbarorum ago.

ANAPÆSTI.

Taceas autem, infelix!
Strepitus enim frequentium pedum ad aures
Pervenit; hoſtium forte *greſſus* pertinacium
Huc advenientium; qui me videntes
Cor ærumnoſum impie
Vexabunt, irridentes
Bellatorem prorſus devictum.

CHORUS,

CHORUS, SAMSON.

EPODICA.

STROPHE.

CHORUS.

QUIETI eſte, quieti —
Illum, quem cernere voluiſtis,
E longinquo aſpicite,
Heu, reliquias Samſonis! temere quoque
Pronum humi jacens
Auguſtum, et infelix caput!
Præterea, aſpicite ſervilibus
Pannis velatum corpus,
(Male adaptatis, ſqualentibus,)
Generoſum corpus, cujus olim
Egregia gloria
Omnem terram pertranſivit.
Hiccine eſt Samſon?
Hiccine, patriæ

Mirandus

Mirandus, leonis occiſor,
Exercitum armatum
Qui olim inermi vertit
Ad turpem fugam dextra?
Neque enim profuit clypeus,
Fruſtraque gladium
Vibrarunt hoſtes.

ANTISTROPHE.

Sin aliquis prudentiore
Præditus erat animo, longe remotus a pugna
Infauſta ſtabat,
Cum nobilis heros irruit
In hoſtes, æratam
Contemnens armaturam.
Leonis enim inſtar, aggreſſus eſt
Adverſarios — tum intremuit
Bellator Aſcalonius,
Dum ille in proſtratos duces
Gaudens virtute
Alacri pede inſiluit:
Dum ille ethnicos

Mille

Mille egregios
Trucidavit, aſininum
Os *in manu* quaſſans.
Poſtea, avellens dextra
Ingentes portas
Gazæ, ad Hebrona montem *illas*
Validos in humeros
Sine labore portavit.

EPODOS.

Unde ordiemur luctus?
Captivitatemne, an
Cæcitatem plorabimus?
Tu enim duplices compedes, duplicis
Crudele ſuſtines onus
Catenæ — hæc adeo, mentem,
Illa, egregium corpus
Miſere, miſere diſcruciat.
Teſtis eſto nunc evanidum
Fulgur oculorum tuorum;
Teſtis, intimi pectoris

Sævior

Sævior caligo!
Et corpus ſimul, et animum,
Expers ſpei dolor,
Et nox pernicioſa obruit.
Quam inſtabiles ſunt res humanæ,
Quam vana mortalium gloria eſt!
Hoc ex tuis infortuniis,
O omnium hominum fortiſſime,
Omniumque ſimul miſerrime,
Facile comperimus.
Neque enim illum miror, fortunæ
Qui multa dona, et proavos
Illuſtres numerat:
At te *miror*, cujus eximium robur
Non ſolum patriam
Servaſſet, verum etiam gentibus
Leges dediſſet, ſi tantis viribus
Virtus divina
Comes adeſſe,
Et prudens adjutrix, voluiſſet.

IAMBI.

SAMSON.

AUDIVI vocem — at quæ dicta ſunt,
Hoſtilia ſint an amica, incertus ſum.

CHORUS.

Amici, adeamus *hominem*. O infelix *Samſon*,
Olim gentis Iſraeliticæ gloria, nunc autem dolor,
Nullus adeſt irriſor, aut infenſus;
Sed qui in Zora habitant amici *tui*,
Ob ſæva *tua* infortunia dolentes animo.
Quin huc advenimus, ſi quid gratum mentis
Lenimen afferentes, et ſanantia verba,
Dolorem tuum allevemus. Certe amicorum
Præbet, (ut medicamenta ſtillantibus vulneribus)
Potens remedium afflictæ menti loquela.

SAMSON.

Recte judicatis. Salvete, o cari!
Nam vos in hiſce miſeriis mihi
Multum gaudii affertis. Probe jam novi

Me

Me priore gratia non ejectum esse,
Nec pristinis amicis omnino privatum.
Longe enim vanæ turbæ aufugerunt
Fratrum infidelium, qui in tranquillitate vitæ
Adsunt blandientes — in procellis non *adsunt*.
Videtis me, aspicitis me, quanta patior mala:
Malorum autem quod videtur esse maximum,
Miseram cæcitatem, nunc æqua mente sustineo.
Quo autem modo vos intuerer infelix,
Hisce in compedibus, hac in ignominia positus?
Qua autem de causa hic jaceo miser? qua ratione
Illustris spei feci naufragium?
Mulier, mulier vicit me. Propter illam
Mandata DEI amens prætermisi,
Et mystici roboris celatos fontes indicavi.
Horrendum est rogatu — sed tamen dicite.
Nonne me decantat, et libere irridet
Patria civitas, tumultuosos clamores excitans?
Nam hostibus amaros risus præbeo,
Qui propter invidiam mordentes nomen
Herois,

Herois, verba effutiunt in me contumacia.
Cæterum jure optimo hæc ita ſunt:
Certe æquum eſt ſummam pati infamiam
Samſona, corporeis viribus excellentem,
At ſapientia (meliori dote) non præditum.

CHORUS.

Bona verba loquere: ſæpe prudentiſſimos
Homines decepit mulierum aſtutia:
Fruſtra aliquis ſapientiæ armis contra haſce inſtructus eſt.
Commune hoc peccatum, et venia dignum. —
Idcirco neque te ipſum diſcrucies,
Neque foveas mala, dolorem dolori adjiciens.
Una in re tantum dubito,
Quænam voluptas externi conjugii habuit
Te, valentem ex omnibus puellis Iſraeliticis
Uxorem duxiſſe pulchriorem, nobilioremque.
Impia connubia originem præbuerunt malorum,

SAMSON.

Mihi quidem Thamnæa virgo placuit,
At non parentibus meis. Succenſebant enim
Filio, hoſtibus affinem jungenti ſe,
Et connubia petenti, quæ nefas petiviſſe.
Illi enim ignorabant, at ego probe novi
Jubentis DEI inſpirationem.
Idcirco hoc feci — ut eo modo
Miſeræ patriæ liberationem afferrem,
Et opus perficerem, ad quod perficiendum deſignatus eram.
Cum autem illam per inſidias amiſerim *conjugem*,
Iterum duco uxorem (ah miſeræ nuptiæ!
Ah triſte connubium!) Dalilam
E valle Sorec, ſplendidam perniciem!
Meliorem cauſam hinc exoriri credebam
Certaminis ineundi; et has nuptias petentem me
Iterum vindicem fore caræ patriæ.
De ſpe decidi — at hujuſce
Infortunii Dalilam non incuſo,

Sed

Sed me ipſum, vecordem, inſipientem,
Fœmineis victum illecebris.

CHOROS.

Nunquam remiſſus eras: in articulo pugnæ
Omnem arripuiſti in hoſtes occaſionem,
Idoneam ad ultionem—hoc probe novi.
At triumphos agunt hoſtes; et cogitur
Iſrael violentiam ferre tyrannorum.

SAMSON.

Amice, hæc crimina aliis objicite,
Nam duces miſeræ patriæ *meæ*
Videntes qualia per meum ſolius robur
Splendebant miracula, nunquam opitulati ſunt,
Neque benignitate DEI O. M. frui voluerunt.
Quin ego ob præclara facta mea minime elatus eram,
Uti garrulus, aut humanæ laudis ſtudioſus:
Ipſa enim facta mea, licet muta eſſent, actorem
Qui *talia* geſſerit, probe demonſtrarunt.

Interea

Interea multum-ſtrepens rumor
Meam gloriam omni Iſrael denunciarat:
Ipſi autem *duces* contempſerunt et neglexerunt amicum.
Cum autem veniſſent Palæſtinorum turmæ
Quærentes Samſona, tum linquens
Zoram, inter ſcopulos Ethan delitui:
Nil quidem metuens, at quærens, unde
Maximam ſtragem hoſtium facere potuiſſem.
Illic advenit exercitus noſtratium
E tribu Juda, qui barbaros timebant.
Iſtis confiſus ſum, qui me non invitum abduxerunt—
Abduxerunt quidem, at prodiderunt hoſtibus,
Ligantes membra *mea* vinculis e junco plexis.
Tum inexpectatum cernere erat miraculum:
Diſrumpens enim confeſtim vincula, (ut tenuem ſtupam
Edax flamma devorat) interritus exſilio,
Et armatos inermis pugna evertens,
Impium ſanguinem fundo terræ libationem—
Fuga ſola præbuit *hoſtibus* ſalutem.

Exinde

Exinde libertatis erat occaſio:
Nam ſi patriam ſervaſſe voluiſſent,
Cur tunc temporis morati ſunt,
Cum ita ſe res haberent, oblitique gloriæ
Homines indigenæ? qui ſine labore
Hoſtes potuerant omnino in pugna devincere
Telluris domini eſſe, et urbes evertere?
At fons mali exinde intellectu facilis eſt:
Si per ſuam ipſorum ſtultitiam, et peccata,
Homines nefarios et excordes
Servitus invadat, tum populus
Alieno jugo non plane repugnant,
Sed extremum dedecus turpiter colunt;
Quia captivitas ignaviam affert,
Et probroſa otia; libertas autem labores *parit*.
Sin autem ſurgat aliquis, etiam adjuvante fortuna,
Hoſtium punitor, patriæque defenſor,
Non ille honorem ſibi parabit,
Sed odium, graveſque invidias.
Nullum habet adjutorem, aut ſocium laboris:
At populares, ſumma in illum dicentes
Convicia, bene facienti mala rependunt.

Illa,

Illa, illa meorum egregiorum operum,
Splendidæque virtutis ſunt præmia.

CHORUS.

Sic olim non impune probro affecerunt
Incolæ Succoth victorem Gedeona,
Fugientes reges Midianiticos perſequentem.
Et *tribus* Ephraim miris modis contempſit
Heroa Jephtham, ſummum decus Iſrael,
A pugna revertentem, et afferentem
Sibi ipſi luctus, at honorem patriæ.

SAMSON.

Conſcribatur eorum *nominibus* nomen meum.
Ego conſcius ſum me peccatorem eſſe, et ſtolidum;
Illos autem oportuit non abjeciſſe
Spem tantam, neque contempſiſſe DEUM.

ANTISTROPHICA.

STROPHE I.

CHORUS.

Splendidum, et illuſtre
(Sicut clari Solis)
Divini Numinis juſtitia
Lumen oſtendit mortalibus.
At non perſpicuum oculis
Inſipientis viri,
Qui ſuo ipſius inſano impetu
A veritate ultro aberrat.

ANTISTROPHE I.

Impii vero, et qui DEUM non colunt,
Multa dubitantes, et multa
Stolida in animis habentes conſilia,
Pravas opiniones tenent,
Corruptæ mentis fructus.

Qui

Qui ſcilicet de rebus divinis
Inepte cogitantes,
Incaſſum laborant.

STROPHE II.

Namque in Omnipotentem volunt
Mortalia vincula imponere,
Perinde ac ſi noſtris legibus
Illum parere oporteret.
At ille ſui juris eſt, ſuaque ſponte imperat:
Hominem etiam, quem voluit,
Ipſe juſſit
Omnis peccati expertem
Sine certa lege modoque vivere,
Quem olim deſignaverit
Hoſtium vindicem,
Et gentis Iſraeliticæ defenſorem.

ANTISTROPHE II.

Igitur huncce Samſona permiſit
Cum gente barbara fœdus firmantem
Sacras leges negligere

Nazarenæ inſtitutionis.
Quid tum? Sileant inſipientium
Hominum cogitationes temerariæ
Sileant et dubitationes.
Nam ſi Dalila adultera
Evaſit, et impia proditrix,
Non ob hæc in culpa eſt
DEI omnia perſpicientis
Perfecta Juſtitia.

FINIS ACTUS PRIMI.

SAMSON AGONISTES.

ACTUS II.

CHORUS, SAMSON, MANOAS.

IAMBI.

CHORUS.

AT at pater tuus advenit,
Infelix Manoas: novi enim canos capillos,
Novi oculos *ſenis* circumſpicientis, tantum eſt illi
deſiderium
Conſpiciendi filium captivum.

SAMSON.

Hoc adeo malum *prioribus* malis meis adjicitur.
Quo modo eum vitabo? quas tenebras circum me
Jaciam, longævi *patris* oculos fugiens?

MANOAS.

MANOAS.

Amici Danitæ (novi enim vos
Samſona, quamvis infelicem, curantes)
Vos quidem celeri pede ad hanc barbaram urbem
Adveniſtis, utpote juvenes, et alacres. Ego vero
Et ſenio, et mæſtitia tardatus ſum miſer.
Anne ſcitis, ubi inveniam
Filium infelicem, fontem malorum meorum?

CHORUS.

Illic pronus jacet miſero modo;
Triſte ſpectaculum omnibus; at patri triſtiſſimum.

MANOAS.

Odiram ſpei fruſtrationem!
In hiſce vinculis, hoc ſervili ſtatu
Videone delicias patriæ, terrorem hoſtium,
Angelis parem, pugna invictum, Samſona?
Qui (nunc ignavis et imbellibus viris ludibrium)
In plateis Palæſtinæ urbis
Neminem metuens, indomituſque, dudum inceſſit?

Qui

Qui in hoſtilia agmina ſolus impetum faciens,
Pulſavit, perturbavit *eos*, omni gloria inſignis?
O *fili* infelix! hei mihi!
Ecquid habent conſtans aut ſtabile in quo confidant
Vani mortales, vanorum parentum ſoboles?
Qui cum aliquid petant, ſi voti
Compotes ſint, cætera *omnia* miſerrima habent?
Ego petivi infelix filium—filius natus eſt mihi
Egregius, ita ut omnes fortunas meas laudarent,
Et me, non ſine invidia beatum dicerent:
Quis hodie iſtius filii pater eſſe vellet?
Quare, o DEUS, audiſti preces miſeri
Splendorem dono adjiciens?
Quare volens volenti munus præbuiſti,
Ita dilectum, et nobile, poſtea
Has miſerias exinde illaturus *mihi?*
An propter hoc Angelus olim bis reliquit
Splendidum thronum? et mirandam educationem tuam
Propter hoc, o miſer, præmonſtravit, ut illuſtris
Heros pauliſper, omnibus hominibus mirandus *eſſes*,

Et

Et poſtea inconſtantis fortunæ ſævas
Noſſes viciſſitudines, omnia uno in die
Perdens, robur, lumina, libertatem, DEUM
Suum?
Hei mihi! quare hæc ita ſunt? Si propter infirmitatem animi
Peccet infelix ille, quem deſignarunt
Dei omnia dirigentis conſilia,
Virtutis eſſe aſſertorem, et liberatorem patriæ,
Cur illum videmus, procellis
Miſeriæ *agitatum*, infamem, affectumque ignominia?
Quid refert, quod olim inſignem habuit gloriam,
Si talem virum opera *ejus* feliciter peracta
Ab hoc dedecore liberare non valeant?

SAMSON.

Ne, precor, filii tui ſortem deplorans,
Divina conſilia vituperes: peccatorum
Juſtos, licet ſeveros, experior fructus.
Nam dona, quæ amiſſa deſles,
Egomet mihi certe abſtuli, pater,

Qui

Qui alienam conjugem e gente Chananæa demens
Participem feci divini muneris.
Neque prudenter me geſſi, propter experientiam
Quam olim habui Palæſtinæ fraudis.
Primum quidem Thamnæa *uxor* verſuto dolo
Mentem *meam*, captam dulcedine, permulſit;
Et ænigma, prius incompertum, ediſcens,
Confeſtim ſceleratis pronubis plane enunciavit.
Poſtea vero prorſus peſſundedit me
Viperea iſta atque audaciſſima fœmina,
Impia Dalila! nam primis in nuptiis
Fames argenti impura ſeduxit eam *ad crimen*,
Unde hæc exoriuntur infortunia.
Ter omnes exhibens blanditias
Multis precibus cruciavit me, ut roboris *mei* cauſam
Denunciarem—ter me id dicturum nego;
Et rideo amens, licet impudentiam noverim
Conjugis, et mentem plane infenſam, quam demonſtravit.
Quarto autem, (quo pacto cætera confitebor?)
Fœmineis armis me adorta eſt:

Multoque ſermone, lenique ſuadela,
Multoque ſtrepitu fictarum lachrymarum
Et intempeſta nocte, et per totos dies miſeram
Mentem dolo aſtuque non ceſſat decipere.
Donec, muliebri fletu defeſſus,
Tanto devictus clamore et ſonitu,
Cedo aſtutiæ, (me miſerum!)
Et omnia oſtendo, quæ prius celavi.
Ita captivus fœminæ peccavi, genitor,
Peccavi—O res horrenda! O profanatio!
O captivitas, hiſce catenis infamior!
Nonne vides meorum malorum
Quæ patior, ſingula hinc exoriri?
Cæcus, proculdubio, cæcus ab iſto die
Fui, et ſervus—Servus enim ille *eſt*,
Qui nefariis fœminis obſequitur;
Et cæcus, qui in ſummis infortuniis
Verſatus, damna quæ patitur, non videt.

MANOAS.

Mihi quidem, o fili, iſtæ Palæſtinæ nuptiæ
Nunquam gratæ *erant*—at ſic aiebas;

" Æquo

" Æquo feras animo hæc conjugia; ne me in-
" cuſes:
" DEI O. M. conſilio iſtæc fiunt, pater, haud
" meo.
" Sic enim inveniam deinceps in hoſtes
" Meliorem acerbæ vindictæ occaſionem." 485
At nihil evenit uti ſperaſti;
Te autem, infelix, hac de cauſa aſpicio
Convicia præbentem hoſtibus, triſtitiam amicis
tuis—
Namque conjugi obtemperans, et affectus
Stimulis voluptatum, non tacuiſti, o fili, 490
At tacenda locutus es; quod *tamen* peccatum
Gravi pœna rependebas, et jam nunc rependis.
Hodie tamen vel graviora ferenda ſunt:
Nam fortunati hoſtes in Gaza inſignes
Epulas inſtaurant, et Dagona in cantilenis 495
Victorem celebrant, qui te captivum
Cæcumque fecerit, *te* terræ vaſtatorem,
Te perniciem, *te* ſtragem exercitibus *inferentem*.
Sic Dagoni quidem gloria, at opprobrium
DEO maximo, ſapientiſſimoque, 500

In impurorum hominum comeſſationibus decantabitur.

Tantæ taliſque profanationis, o Samſon,
Tu auctor, tu cauſa es.
Quod quidem damnorum tuorum videtur eſſe
Graviſſimum, cumulus miſeriæ, ipſa vis mali.

SAMSON.

Recte dixiſti—nihil habeo, quod reſpondeam.
Sponte mea peccavi, et mea cauſa, pater,
Homines pervicaces tam elato ſunt animo.
Ego Dagoni has laudes præbui;
Ego triumphos ethnicis *dedi*, et lætitiam:
Et impii homines, meam videntes
Calamitatem, unicum DEUM contemnunt.
Imo vero audi vel gravius infortunium:
Pietatis *nempe*, et fidei, quæ ſupererant
Miſeræ reliquiæ in miſera patria,
Perierunt, fugerunt, et ad nihilum
Mecum una redigentur.
Idcirco dolor, uti par eſt, macerat
Expers quietis corpus, expertem ſolatii animam.

Tamen

Tamen accipe, quam ſolam ſpem concipio.
Me jam ſuperato, auſus eſt Dagon
(Fretus victoria, qua me mortalem vicit,)
Dirum certamen aggredi: et DEUM quem colo
Provocare ad pugnam non metuit.
Sic ego e medio receſſi—at inter DEUM
Interque impium Dagona manet contentio.
Nonne igitur dicto citius, o rex Iſrael, pravum
Idolum male afficies? Hæccine ita erunt?
Bono ſis animo, pater—vincet nomen divinum;
Parva manent hiſce infidelibus gaudia.
Cedet iſte Dagon; et in fugam verſus
Hæc trophæa deſeret, quæ nunc arroganter
Oſtentat, a me ipſo avulſa.

MANOAS.

Erunt hæc *omnia*, ut jam nunc
Gratam vaticinationem prædixiſti:
Ipſius DEI refers decreta, o care fili.
Non enim hunc Dagona ſinet
Suæ gloriæ participem fieri: ſed dextera
Impium hoſtem ſtatim caſtigabit.

Nunc

Nunc autem ego abeo—et conabor
Quam citiſſime te ab hiſce catenis liberare.
Quo enim modo potuerit quiſquam videre
Dolores tuos, et dolentem negligere?
Neque ego neglexi—namque *hujuſce* terræ principes
Supplex adortus ſum, non ſplendida potens
Afferre munera, at proſternens me, oravi
Ut exigua dona (exigua certe, tamen
Quæ habeo *optima*) ſumentes, te a vinculis
Liberum abſque mora dimitterent:
Quia priorum peccatorum
Pœnas dediſti, ſumma affectus contumelia;
Neque deinceps gravem aut noxium
Te, expertem luminis, futurum eſſe;
Te ipſa morte triſtiora patientem
Mala: namque ſemel mori præſtat,
Quam longam vitam infeliciter agere.

SAMSON.

At non me ſuadebis—hic manebo, pater.

MANOAS.

MANOAS.

Ceſſaſne? neque domum revertî velis?

SAMSON.

Abi, ſenex; non habes amplius filium.

MANOAS.

Amens es animi, o miſer, propter infortunia tua.

SAMSON.

Sola mors me juvare poterit.

MANOAS.

Nonne te, ſi poſſes, ſervare cupis?

SAMSON.

Non injuria pœnis afficiuntur, qui peccatores ſunt.

MANOAS.

Libertatemne averſaris, infelix?

SAMSON.

Ferenda, non fugienda ſunt hæc mala. 565

MANOAS.

At DEI dona ne contemnas.

SAMSON.

Det mihi veniam—aliud non peto.

MANOAS.

Et dabit veniam clemens DEUS, o fili.

SAMSON.

At patria non ignoſcet mihi—hinc dedecus oritur.

MANOAS.

Quod ſupereſt vitæ domi tranquille ages.

SAMSON.

Mea ſcilicet vita mire admodum jucunda eſt!

MANOAS.

Forte a DEO monitus hæc loquor.

SAMSON.

DEUS reliquit me, neque curat quæ patior.

MANOAS.

MANOAS.

Omnemne igitur ſpem rejicis, infelix?

SAMSON.

Moriar — hæc ſpes eſt infelicium, pater.

MANOAS.

At quid interea facies, o miſer?

SAMSON.

Omnem dolorem exantlabo — Sic ſtat ſententia.

MANOAS.

Quid ais? moremne geres Palæſtinis lubens,
Et turpem ſervitutem ultro ſubibis,
Benefaciens ſuperbis *hoſtibus*
Cum illis donis, quæ ad vindictam dedit tibi
Omnipotens Cœli et terræ Dominus?
At bono animo ſis — namque ille DEUS,
Qui videns te olim poſt præclarum certamen
Labore et ſiti depreſſum, tuis motus precibus

Recens-creatis laticibus liquores præbuit,
Et ſitim extinxit, ille *Deus*, (probe novi,)
Facile poterit iterum afferre
Recens-creatum lumen cæcis oculis tuis.
Et hæc non ſine cauſa idonea
Loquor: quare aliter habes, o fili,
Novum robur, cum novis capillis una ortum?
Putaſne ſapientiſſimi DEI
Inania eſſe dona, et non ſalutifera?

SAMSON.

Hei mihi! patriæ incommoda felicem
Habebunt exitum; id calleo: ego autem perii.
Neque dulce lumen iterum aſpiciet oculus,
Neque vita longum habebit ſpatium.
Innumeris doloribus tabeſco, mi pater:
Omne gaudium abiit; et atrum ſepulchrum
Cito et gloriam et ignominiam meam velabit,
Et frigida morte prehenſus ero miſer.

MANOAS.

Minime, minime *hæc ita erunt*; at tu ſemper mœſtus,
Infelix,

Infelix, et ſævum animi morbum alens,
Spem omnem abjicis, neque te credis
Ulla medela poſſe ſanari.
Abeo tamen—namque mihi eſt opus
Summi ponderis, o fili; ſcilicet ut te ex hiſce laboribus liberem.
Nam ſi tu gratam ſpem abjicias,
Non tamen ego bene ominari ceſſabo:
Hoc parentibus commune eſt, ut natorum cauſa labores ineant.
Salvus ſis igitur—mentemque reddas tranquillam,
Auſcultans verba horum illuſtrium amicorum.

MONOSTROPHICA.

SAMSON.

Me miſerum! quid mihi eveniet?
Me miſerum! hæc mala
Toleranda eſſent,
Et ferenda, ſi diris viribus
Furens morbus
Corpus ſolum cruciaret:

At in intima anima
Doloris tela
Crudelia fixa ſunt. Ceſſate,
Ceſſate a ſævitia,
Amaræ ſollicitudines!
Amovete a præcordiis
Iſtud maximum infortunium.
Hei mihi—fruſtra lamentor.
Nam doloris inſanabilis
Mens adhuc vexatur *mea*
Tarda, tarda macie.
Et peccati conſcientia,
Ut malus dæmon, facem
Edacem urget
Per jecur, per præcordia.
Et, ſtimulo terroris acuto,
Morbum, cerebrum *meum* cruciantem,
Et mentis deſtructionem,
Et motum inſaniæ,
(Miſerandos dolores)
In me infelicem immittit.
Neque inveniendum eſt remedium

Ex aura montana,
Aut rore ſtillanti.
Cum autem obſcura luna
Tenebris velatur,
Quietus et lene-ſpirans ſomnus
(Doloris neſcius,
Lachrymiſque non irrigatus)
Hiſce in palpebris
Non pernoctat.
Quo fit, ut in extremis verſer miſeriis,
Omni ſpe carens,
Et cœleſti gratia
Miſere orbatus.
At olim, (hei mihi!)
Deliciæ fui
DEI Omnipotentis;
Meos natales
Binis vicibus a Cœlo deſcendens
Angelus ejus prædixit.
Per bonitatem ejus
Jam inde ab incunabulis
Nutritus ſum ad omnem

Virtutem,

Virtutem, et fortitudinem.
Et præclara geſſi facinora,
Gloriam ab ethnicis
Egregiam referens.
At hodie infamem
Reddidit me *Deus*, et ignobilem:
Et *me* in manus barbarorum dedit
Hoſtium, quos laceſſivi
Olim, ſuo ipſius juſſu.
Qui me tenebroſum, cæcum,
Summis injuriis
Lingua mordaci afficiunt.
Quare deſperans oro *Deum*
Haud magnam gratiam, inſtantem mortem;
Finem ſævorum
Infortuniorum, quæ patior.

ANTI-

ANTISTROPHICA.

STROPHE I.

CHORUS.

Et veterum ſcriptis
Et recentiorum *hominum*,
Ubîque inveniendæ ſunt magnificæ
Laudes patientiæ:
Ut miſeri mortales
Ab illorum ſententiis habeant
Doloris remedium, et ſeveræ
Triſtitiæ lenimen.

ANTISTROPHE I.

At mens, ſævorum malorum
Stimulis agitata,
Hanc medelam averſatur:
Et reſpuit ſapientiſſimorum
Philoſophorum conſilia,
Donec miſericors DEUS

Tranquillam

Tranquillam mittat
Et abundantem gratiam.

STROPHE II.

O venerande Rex mortalium,
Omnia juſte facis:
At difficilia inveſtigatu *ſunt*
Tuæ providentiæ opera, o DEUS!
Neque indagandæ *ſunt* tuorum
Decretorum rationes.
Tu ſplendidum Angelorum cœtum,
Tu omnes res creatas
Immutabili lege
Dirigis—at homines,
(Heu miſeros homines!)
O Rex tremende, o juſte,
In variis *humanæ* vitæ mutationibus
Tu variis modis gubernas.

ANTISTROPHE II.

Neque vulgus ſolum,
Homines ignobiles, et ſine nomine,

Haſce

Haſce ſubeunt vices —
At illuſtres *viri*, et præclari;
Divinæ gloriæ miniſtri,
Tuique populi, *o DEUS*, liberatores.
At cinis, et ſomnium, et umbra *eſt*
Gloria mortalium.
Etiam optimi homines paſſi ſunt
Repentinam et crudelem mortem,
Si Pater *cæleſtis* iratus
Vultum, gratiam abſtulerit.
Nam illo juvante, omnia proſpere evenerunt;
Abſque illo, omnia fuerunt miſerrima.

STROPHE III.

Hunc in pugna enſis ferit —
Ah miſer! relictum eſt frigidum cadaver,
Voracibus canibus opima præda.
In captivis autem catenis
Illos tardum inſequitur fatum.
Quin viris inferioribus
Nulla *eſt* felicitas;
Sed pernicioſi morbi,

Vel miſera ſenectus,
Triſtes labores afferunt.

ANTISTROPHE III.

At o maxime Cœli Domine,
O Rex Regum, clementer exaudias—
Miſerere, miſerere, precor,
Illuſtrem, infelicem
Samſona: — hiſce malis
Exitum non infauſtum concede;
Neque ſinas, o DEUS,
Illum, qui olim tuus erat miniſter,
A ſævis hoſtibus
Contumelia affectum, mori.

FINIS ACTUS SECUNDI.

SAMSON AGONISTES.

ACTUS III.

CHORUS, SAMSON, DALILA.

IAMBI.

CHORUS.

HEM—quid eſt? video mulierem *quandam*,
Pulchram *quandam* mulierem, quæ aureo
Splendens amictu huc advenit.
Leni autem vento leniter movetur
Album velamen, ſicut linteum navis,
Quæ per undantes fluctus ſecans viam,
Dulci ventilatione auræ delectatur.
Cincta autem formoſa puellarum corona
Appropinquat. Eſtne ea?—an mens errat?—
Non fallor, o miſer—nimis admodum novi illam quæ venit,

Conjugem tuam, nec tamen conjugem, cauſam malorum tuorum.

SAMSON.

O deteſtanda *mulier!* amici, ne ſinite ut accedat.

CHORUS.

Quin in faciem cæci mariti
Lugubre intuens, tacita manet.
Nunc autem vultum demiſſa, caput avertit:
Tum lachrymoſus imber ab oculis manat,
Ut puri ſtillæ roris a flore *decidentis*
Guttis lucidulis terram irrigant.
Iterum vero adeſt, uti te allocutura.

DALILA.

Multis doloribus percuſſa mentem,
Samſon, adſum, iras tuas formidans.
At hiſce infortuniis non extinctus
Amor miſit me—et advenio, carum conjugem
Cupiens ſimul, et metuens, coram aggredi.

Quo

Quo enim modo te poſſum intueri,
Quæ te amantem, bonumque, auſa fui
Male lædere; ſerius ſentiens
Me dementem animi peccaſſe?
Talia infelix in conjugem meum machinata ſum,
Et perpetravi ſimul. At harum lachrymarum,
Si lachrymis ineſt vis propitiatoria,
Effuſum imbrem clementer accipias.
Accipias etiam *me* uxorem (generoſus enim quivis
Proclivis ſemper eſt ad lenia *conſilia*,)
Comitem, laboris ſociam, horum laborum participem,
Quæ per malignitatem ſævæ fortunæ
Hominem in terris longe optimum
Nolens nolentem tali miſeria afflixi.

SAMSON.

O ſcelerata, hæc bene nota *eſt* mihi
Verſutæ mulieris impia aſtutia.
Namque ſummum nefas cum perpetraverit,
Plorat ſcilicet, et fallacium lachrymarum
Impia pluvia genas madefacit.

Neque

Neque veri ſunt tam amari luctus:
At cupit injuria affectum conjugem
Tentare, ut alias deinceps ſtruat fraudes.
Nunc autem, probe imbuta nefariis artibus,
Iterum ad peccatum vergit,
Iterum implorat veniam. Quod ſi compos ſit
Voti, gratia benigni conjugis,
Ipſum oportet longam et ſævam ferre miſeriam,
Cauſam mali ſempiternam habentem ſecum,
Ni miſer ocyus inveniat fatum,
Ut Samſon invenit *tuus*, omnibus mortalibus omen,
et portentum.

DALILA.

Quietus eſto, et me ſinens libere fari,
Exaudi, ſi quid æqui mulier dicat.
Non enim ficta verba ut ſtruerem,
Neque ut te oratione mea obtunderem venio,
Celans crudelia damna, quibus ego miſera
Egregium maritum proditrix affeci.
At ſi hæc omnia in animo recte perpendas,

Fors

Fors fortaſſe erit, o cariſſime, brevi *tempore*,
Tui odii ceſſatio; et mihi *dabitur* venia.
Malo te affecit, ut aiunt, res a ſe alienas
Improbe inveſtigans conjux tua,
Et lingua ſtruens nefaria *conſilia*.
Hoc vere dicunt—Hoc non effugio
Crimen, quod omnibus fœminis commune eſt;
Nam mulieribus hoc eſt gratiſſimum,
Arcana et diſcere, et divulgare.
At te, qui *hæc mihi* patefeciſti, *te*, qui victus
Meis precibus hæc non celaſti,
Ne putes innocentem eſſe—
Tu enim mihi malæ viæ præmonſtrator *eras*.
Et ego hoſtibus omnia narravi:
Ah! tu in culpa eras, qui auſus es
Mulieri, quæ dictu nefas, prius oſtendere:
Hinc tanta mala evenerunt—
Ergo tu te ipſum primo læſiſſe viſus es.
Quin tu infirmus mihi infirmæ, tu peccator
Mihi peccatrici des veniam — ut miſereantur
Tui, Samſon, futura ſæcula.

Nam

Nam qui potentia ſua clementer uti
Solitus eſt, ipſe clementia digniſſimus *eſt*.
Quæ autem feci, non infenſo feci animo:
Æmulus amor perſuaſit incautam mentem
Uxoris tuæ amantiſſimæ. Infelix amor,
Quantæ triſtitiæ auctor fuiſti mihi!
Timui enim miſera ne me deſereres,
Quippe quæ norim fortunas Thamnææ puellæ,
Tuamque animi levitatem. Et quænam mulier
Dilectum conjugem non fidum omnino
Vellet habere, amicumque, mi dulciſſime?
Idcirco hæc myſteria tantum ſcrutabar,
Ut cum didiciſſem cauſam indomiti roboris,
Deinceps virum meum mihi conciliarem.
Quare autem principibus terræ monſtravi
Quæ amore tui celaſſe debueram?
Et hoc exaudi—ut tu mea verſutia
Miſere periiſti, eodem modo ego neſcivi
Me in meipſam inſidias ſtruere.
Priuſquam enim me ad facinus perſuaſerint
Deos invocantes, fidem dederunt reges,
Se nulla te infamia affecturos,

At ſolum (erepto *iſto tuo* formidato robore)
Domi te ſervaturos—aliud autem te paſſurum
Mali a dominis hujuſce terræ, negarunt.
His verbis decepta eram animi,
Et ſtulte ſociam me *illis* conjunxi—namque audax eras,
Et ſæva ad pericula temere irruebas,
Dum ipſa flerem, orba conjuge,
Inſomnis, deſerta, tui expers conſortii.
At ſpes exinde in mente *mea* oriebatur,
Ut dulcibus catenis irretitus
Die nocteque ſalvus fores,
Mihi et amori, non hoſtibus tuis, captivus.
Sic amor ſeduxit me, ſemper offerens
Deceptæ menti futilia argumenta:
Et amorem, invito male facientem,
Juſtum eſſe videtur non ira proſequi.
At, o mea ſtultitia infelix *facte conjux*,
Cariſſime, nobiliſſime *Samſon*, ne me crudeliter
Et ſine miſericordia a te rejicias:

At, quemadmodum omnes *alios* homines virtute antecellis,
Sis mitis, ſis clementiſſimus!

SAMSON.

Dum ſe ipſam incuſat venefica
Aſtutiſſima, mea peccata
Irridet manifeſte, non ſine lætitia.
Abunde enim patet te infeſto animo ad me
Huc accedere, non motam pœnitentia.
Ego fui, ut dicis, magiſter
Scelerum—ego pravæ dux viæ:
Quæ tamen grato veriora ſunt.
Ergo tu eandem veniam, quam ego mihi miſero
Concedo, accipias—at non læta *accipies*.
Uſque adeo meorum peccatorum
Judex ego fui rigidus, et ſeverus!
Tua autem infirmitas, tuæ mentis error
Dignus venia maxime—Quidni? vim auri
Infirma mulier nequit repellere.
Hæc autem excuſatio impuriſſimis *viris*,
Proditoribus, ſicariis patet omnibus.

" Pec-

" Peccavi—Eſto.—Debilis enim virtus erat."
Ne igitur hoc modo veniam ſperes
Invenire, neque a mortalibus, neque a DEO O.M.
Quid igitur? propterne amorem hæc patraſti?
O ſcelerata, num coegit te amor
Tantum nefas in te admittere? quo pacto amantem me eſſe ſperas,
Poſtquam grave odium in pectore accenderis,
Poſtquam noveris me per tua crimina
Miſera affectum ignominia, imo vero perditum?
Si igitur hocce ſcelus diluere ſtudes,
Fruſtra laboras, et ſtultitiæ argueris.

DALILA.

Nonne igitur oportet te hiſce in rebus uti clementia,
Et tui, et mei ipſius cauſa?
Exaudi tamen, quali dolo circundata,
Qualibus inſidiis decepta, decidi.
Non, uti exiſtimas, improba fames auri
Suaſit me ut hæc conſilia ſequerer:

At reges terræ Palæſtinæ
Verſutis conſiliis perſuaſerunt me:
Ita ut neque viri, qui ſapientiſſimi ſunt,
Eorum reſtiterint ſermonibus.
Venerunt enim principes, (non ficta loquor)
Omnes venerunt, et me dictis ſtimularunt,
Multum me hortantes miſeram
Ut illum proderem, qui immani potentia
Exercitus hominum, tanquam peſtis, vaſtavit.
Necnon ſacerdos effata numinum
Prope adſtans clamore edidit — " Nonne verere
" deos?
" Ceſſaſne, Dalila, huic operi incumbere?
" Nonne lubens impium maritum pœna affi-
" cies,
" Hoſtem Dagonis, impium, ſacrilegum?"
Quid potui infelix reſpondere?
Diu tamen amor repugnabat,
Et tacite egregium conjugem tuebatur.
Poſtremo autem id me facturam decrevi,
Dictis ſapientium obtemperans —
Publicum ſcilicet *bonum caræ patriæ*

Privatis

Privatis malis acquirere, decorum esse.
Sic ea feci, quorum causa tu me increpas:
Nullo modo infensa tibi, sed veris
Virtutis legibus, et diis obtemperans,

CHORUS.

O quibus hominibus bene vadunt nuptiæ,
Quam felix vita! quibus autem minus sunt prosperæ,
Quam miseri domi foriſque sunt! *

SAMSON.

At pulchra sane hæc excusatio, o mulier:
Hæc scelera pio animo in te admissa esse.
At si verus fuisset amor tuus,
Et non omnino mendax, abunde docuisset te
Ea quæ studere maxime decet, feciſſe.
Ego te ex hostibus duxi uxorem,
Et puellis Israeliticis antehabui te;
Uxoremque ducens, (uti scis,) plus justo amavi:
DEI *Optimi* Maximi mysterium indicavi
Lachrymanti *tibi*—non quia garrulus eram,

* Vid. Præfat. p. xvii.

Sed

Sed quia tuis precibus non poteram opponere me.
Nunc vero hoſtis ſum, et me perdere, decorum eſt!
O ſceleſta, cur me, cum nubilis eſſes,
Maritum accepiſti, qui jam tum, ſicut hodie,
Patriæ tuæ quam maxime infenſus eram?
Nam fœmina propter virum linquit parentes
Et amicos: et ego iſtis non ſubjectus eram,
At mei juris; teque oportuit ſociam
Et comitem mihi, feciſſe et dixiſſe, quæ volui.
At ſi *principes* in me ſumma cogitantes mala,
Tuo uti auxilio cupiebant, quæ adeo juſta es fœmina,
Male conſulebant—neque hæc natura
Sinit, neque commune jus gentium.
Quare adeo auſa es, o miſera, auſcultare
Impiam impiorum hominum ſuadelam,
Qui infame et ſceleſtum imperium
Fraude nefaria ſtabilire quærunt,
Dedecorantes patriæ ſanctum nomen?
At diis Palæſtinis obtemperans
Egiſti hæc—O dii egregii,

Qui

Qui e periculo ſervant inanem laudem eorum
Nequitia, et improbis dolis!
Fruſtra, fruſtra hæc aſtute dicis—
Nam præter illud, quod nunc habes, dedecus,
Nova ſcelerum multitudo dum loqueris, exoritur,
Ut hæc vel duplici repenſent gravitate.

DALILA.

Verborum contentione, et acerbæ mentis effuſionibus
Mulieres viris ſemper inferiores *ſunt*.

SAMSON.

Teſtor illum diem, ego cum perii
Tuis devictus gannitibus, o mulier!

DALILA.

Me miſeram! nunc omnia clare video:
Male te, o mi cariſſime, prodidi.
Tamen (per venerandum DEUM Hebræorum *oro*,)
Miſerere mei, o generoſe *conjux!* et oſtende viam,

Si

Si forte poſſim tuos dolores levare.
At tu quieto ſis animo, et ſuſtine infortunium
Nullo modo fugiendum—ſapientis enim eſt viri
Fortunam æqua mente ferre, quæ decreta eſt.
Nam ſi lumine oculorum caſſus es, ut non
Ut olim, ſplendentis lucem Solis aſpicias,
At cæco *tibi quædam* manet voluptas,
Et *ipſa* quies gratum menti *tuæ* lenimen erit.
Tum labor aberit, et innumeræ *aberunt* curæ,
Quibus indies afficiuntur homines oculis valentes.
At ego ad auctores horum malorum
Supplex vado, et ſummis orabo precibus,
Ut te quam citiſſime liberum dimittant.
Et educens te a barbaris compedibus,
Domi ſervabo, et ſolatium feram malis *tuis*.
Domi meis caris amplexibus
Fovebo te benigna cura—eritque
Prioris delicti *mei* quædam expiatio.
At tu uſque ad ſenectutem tranquille vives,
Honore, non ignominia affectus.

SAMSON.

SAMSON.

Pereas male!—Cur mihi loquela tua adularis?
Quid mihi tecum? Ne me blanditiis inſequaris amplius.
Nam ego, qui dolis tuis crudelia paſſus ſum,
Non ſum adeo inſanus,
Ut iterum in eoſdem cadam laqueos.
Novi improbam vocis tuæ dulcedinem;
Novi infidum tuæ amicitiæ portum.
Et hæc infortunia fruſtra exantlavi,
Ni demum ſapere didiciſſem,
Et te, tuaſque aſtutias effugere, ſcelerata!
Nam ſummo honore exornatum me,
Gloria præ cæteris mortalibus præditum,
Prodidiſti, et vendidiſti barbaris *hoſtibus*.
An mitiorem te fore ſperabo,
Cum me probroſum, imbellemque domum duxeris,
Dedecoratum male, et captum oculis?
Non fiet: namque apud te majorem
Curam ſuſtinebo, et duplex onus infamiæ.
Nam publice denarrans ignominiam meam,

Oſtendes inimicis meis, tuis *autem* amicis,
Facta, et dicta *mea*; nunc aſperos
Riſus ciens, nunc *vero* ſævam
Iram excitans, et vociferando impellens *hoſtes ad perniciem meam.*
At abi in malam rem: nam in hiſce infortuniis,
Vincula mea non cupio mutare
Tuis caris amplexibus, Dalila!

DALILA.

Sine me dilectam manum tuam attingere.

SAMSON.

Non *ſinam*, o vipera—ne ad furorem actus ſcelere *tuo*,
Corpus *tuum* dilacerem, et fædem ſanguine.
At tutius e longinquo adſtans, accipe
Veniam quam petiſti. O bona, tuum
Nomen egregiis mulieribus conſcriptum erit,
Tuamque fidem venturi homines
Unanimes celebrabunt! Si quid injucundi
Patiaris, propter amiſſum conjugem,

At barbaro ineſt auro ſolatium.
Dixi.

DALILA.

Et mihi quidem alia *nunc* dicenda,
Quia tu, Samſon, ſævior es
Quam procelloſi venti, aut marini fluctus:
Illi enim *aliquando* quieſcunt—at tua mens immitis
Æterna tempeſtate ſæve perturbatur.
Cur adeo precor? Cur ſupplex oro,
Amicitiam quærens, odium inveniens perpetuum?
Cur tua convicia ſuſtineo, infelix,
Et animi ſævitiam? Nunc, o multæ lachrymæ,
O blandæ preces, valete—Non enim amplius
Conjugis *mei* trucem animum demulcebo.
Quid igitur? apud vos linguis mordacibus lædar
In æternum, ut ais: Et puellæ e tribu Dan
Dalilam jure optimo diris proſequentur,
Et amore carentem et fide. Quid mea?
Nam in patria, inter Palæſtinos,
Omnium mulierum celeberrima ero,

Et viva, et mortua, laudatiſſima.
Nonne et vos inhoſpitalem celebratis *Jaelem*,
Quæ miſerum, quæ olim amicum
Siſeram in tentoriis paxillo fixit,
Somno, doloque fœmineo ſubactum?
Sic *patriæ meæ* ſeniores, in feſtis diebus
Simulachrum meum floribus ornantes,
Dicent: " Videte eximiam mulierem,
" Aſpicite, aſpicite ſervatricem hujuſce terræ,
" Quæ, diis obtemperans, caram patriam,
" Patriam amori connubiali prætulit,
" Et Samſona, gentis perniciem, vicit!"
Hanc gloriam pro illa ignominia
Olim accipiam, ob præclara facta quæ geſſi.
Nunc contumelias effunde, nunc procaciter loquere
Et vincula tua, ſtulte, complectere, ut voluiſti!

CHORUS.

Hæc videns, confeſtim abiit
(Ridens crudeliter propter ſcelera quæ ipſa geſſit,)
Venefica mulier, inventrix malorum:

Primum

Primum quidem blandiens tibi, at denuo manifeſte
Indicans omnem cordis malitiam.

SAMSON.

Abeat illa! A DEO irato hæc veniunt,
Qui miſit eam irriſum me,
Propterea quod turpi deceptus artificio
Impiæ mulieri omnia commiſi,
Tacenda locutus, quæque nefas erat oſtendiſſe mortalibus.

ANTISTROPHICA.

STROPHE I.

CHORUS.

Fœmineum amorem
Quiſnam mortalium diu tenebit?
Heu! neque virtutem, neque ſapientiam,
Neque ipſius formæ
Decus *illæ* ſpectant.
Muliebri corde
Ænigma Samſonis

Indagatu facilius *eſt*.
Cur enim reliquit
Thamnæa *uxor* optimum maritum,
Peſſimi pronubi gratia?
Cur altera conjux, *Dalila*,
In capillis inſitum
(DEI ſolius donum)
Strenuum robur abſtulit *marito?*

ANTISTROPHE I.

Habent illæ formam venuſtam,
At prudentiam non habent—
Neque cernere poſſunt, quid *factu* optimum *ſit*;
At varia mens
Sine norma vagatur.
Hodie odio permotæ ſunt—cras autem
Præbent iis, quos *jam* oderunt,
Jucundos riſus.
Puella quidem *innupta*,
Blanda, amœna, et lenis eſt animi,
Perinde ac ſi angelico de cœtu fuiſſet:
Videtur autem nupta

Torva

Torva ac pernicioſa furia eſſe,
Omnis infortunii artifex,
Natura-comparatum malum hominibus.

STROPHE II.

Nunc quidem ridens
Fallacem riſum,
Mentem infelicis *viri*
Huc et illuc contriſtat:
Nunc vero iras concipiens,
Miſerum maritum
Clamore multiſono
Defatigat; et totos dies,
Totas inſomnes noctes diſcruciat.—
Divina autem felicitate frui is videtur,
Cui pia datur uxor.

ANTISTROPHE II.

O domus beatiſſima,
Gratæ quietis
Jucunda ſedes!

O feli-

O feliciſſime,
Qui pretioſum
Bonæ uxoris
Theſaurum poſſides!
Magnus PATER Cœleſtis
Te oculis aſpicit
Benignis—lætam, lætam
Vitam ſemper tranſiges.

FINIS ACTUS TERTII.

SAMSON AGONISTES.

ACTUS IV.

CHORUS, SAMSON, HARAPHAS.

IAMBI.

CHORUS.

FUGIAMUS, o viri: prope enim adeſt procella.

SAMSON.

At nihil novi eſt, ſerenos dies
In pluviam et hyemes ſubito mutari.

CHORUS.

Dira autem eſt hujuſce tempeſtatis invaſio,
Et inopinata.

SAMSON.

Si me amas,
Enarra, et aperte indica *quod vides* portentum:
Jamdudum reliquit me ænigmatum peritia.

CHORUS.

Muliebris doli pernicioſæ illecebræ,
Et blanditiæ jam nunc non timendæ.
Nam vir huc incedit, ſuperbe gradiens,
Terribilis Haraphas, turris inſtar, elatus;
Torvus aſpectu, diræ cædis ſatelles.
Et hæc non ænigmatice locutus ſum.

SAMSON.

An quaſi bellum illaturus, an pacificus advenit?

CHORUS.

Inermis venit; ſed tamen ſæva
Ira *permoti* ſcintillas edunt horrendi oculi.

SAMSON.

Quin adveniat. Egone hunc timebo?

CHORUS.

CHORUS.

Prope nunc adeſt; omnia indicabit.

HARPHAS.

Non, ſicut illi, mala tua deplorans,
Hebræe Samſon, hanc terram advenio.
Tamen hæc infecta volo etiam ipſe,
Quamvis et te, et patriam tuam odio habeam.
Haraphas vocor: gigantum
Vera ſoboles. Quid amplius dicam?
Sat eſt; non enim ignotus ſum famæ.
Audivi opera inclyti roboris tui:
Mira *opera*, imo difficilia intellectu.
Hei mihi! cur tunc temporis abfui,
Cum unum virum ſolum timentes
Copiæ *noſtræ* pugnæ certamen turmatim fugiebant?
Hæc non tum ita fuiſſent. Nunc autem venio,
Ut oculis laudata *illa* membra perluſtrans *meis*,
Magnitudinem tuam, quanta ſit, aſpiciam.

SAMSON.

At non aſpicere ſatis eſt: viſne guſtare, hoſpes?

HARAPHAS.

Papæ! tantumne manet audaciæ,
Ut me ad contentionem ſtatim voces,
Nondum devictus piſtrino, aut compedibus?
Dii boni! jam tum debui adeſſe, o vir,
Cum trepidi Palæſtinorum duces
Os aſininum fugiebant. Ego ſi præſens fuiſſem,
Aliud telum non puduiſſet te accipere.
Tum brevis fuiſſet Samſoni gloria:
Breves ab ethnicis laudes
Tuliſſet. Nunc autem hæc fruſtra loquor;
Quia tu, miſer, tutam habes armaturam,
Cæcitatem. Hoc diu indoluit mihi.

SAMSON.

Quid tum? Si quid facere in animo decreviſti
Jam facias. Quis te impedit, amice?

HARAPHAS.

HARAPHAS.

Et facerem certe: at præbent tibi tutelam iſtæ tenebræ.
Non cum cæcis ſervis pugnare cupimus:
Abi ad lavacra, priuſquam mortem invenias.

SAMSON.

At non male ita conſuluiſti me:
Sic me in terra Palæſtina
Reges ipſi curant;
Qui neque me univerſo exercitu
Solum, inermem, auſi ſunt aggredi,
Neque in ipſo cubiculo prehendere
Somno obrutum, et nihil ſuſpicantem,
Priuſquam ſecreto impiam conjugem
Auro corrupiſſent, perniciem meam.
Nunc audi, non enim inſipienter loquor;
Septum parent homines incolæ,
Bene adaptatum ad certamen, ubi nullo modo
Decertantes ſe invicem effugiant.
Tum, (quia cæcum me irridebas,

Tuque

Tuque oculis valeas) fulgeas in armatura,
Et capias dirum illum orbem clypei,
Æneum thoraca, ocreas, galeam,
Longumque gladium, ingentemque haſtam.
Dum ego, validum fuſtem alicunde arripiens,
Inermis armato tibi par ero:
Et clavi dominus multo ſonitu in arma
Feriam, pulſabo te horrendo impetu.
Tuque pronus, et humi revolutus,
Terramque mordicus prehendens, manus
Extendenſque, hæc, priuſquam moriaris, dices:
" Utinam Samſona nunquam vidiſſem,
" At domi ſemper acerba et contumacia
" Verba effutiens, mortem illi comminatus eſſem."

HARAPHAS.

Non tu, o peſſime, licet audax ſis,
Nobilia adeo contemneres arma,
Heroum tutamen, et decus,
Ni artes nefandas dudum exercuiſſes,
(Impuram magicam,) infernorum numinum *imbutus*

Perfidis

Perfidis præceptis. Ridiculum enim eſt 1210*
In comis *tuis* tantum robur inſitum eſſe.
Nequit fieri; imo ſi capilli tui hirſutiores
Setis apri omnino fuiſſent.

SAMSON.

Neſcio impiam artem magicam:
At DEO O. M. confido, qui in natalibus 1215
Per membra mea et artus infundens robur,
Irraſum caput primo mandavit eſſe,
Bene ſervatæ *ſcilicet* fidei indicium.
Quod quidem facile erit monſtratu.
Abi ad templum Dagonis, et ora eum, 1220
Ut manu potenti quam citiſſime haſce
Fallacias evertat, et ad nihilum redigat.
Ego autem hæc omnia ſolius DEI
Miranda opera eſſe aio. Veniat iſte Dagon;

* Errorem in numerandis verſibus typographicum, qui in Græca metaphraſi nimis incautos oculos fefellit, in verſione Latina nullo modo ſervandum eſſe cenſui. Erit autem ubi ad finem hujuſce actus quarti corrigetur hic error, ita ut carmina deinceps in utraque verſione ad juſtum numerum redigantur.

Vide ſis vv. 1410—1415.

Et

Et tu venias, deaſtri tui ſervus:
En adſum, et non effugio pugnam.
Certe non ſine dolore, o vir,
Uſu doctus, tu ipſe videbis,
An meo, an tuo numini ſit potentia.

HARAPHAS.

Nonne igitur noſti illum tuum potentem deum
Iratum eſſe, et infenſum admodum
Ob ſtultitiam tuam? Nonne patet,
Illum te liquiſſe, et priſtinam gloriam tuam
Hoſtibus dediſſe? Nunc quis bellator
Tecum in pugna congredi volet?
Scias, te non jam honore præditum eſſe:
Nam ſervus es, et infimis mortalibus
Aſiniſque conjunctus, ſervili fungeris officio,
Quod bene comato capiti tuo mire convenit.

SAMSON.

Veſtra culpa eſt; vos qui me afficitis
Peſſime: at ego dignus ſum pœna,
Qui improbe feci, et Omnipotentis

DEI

DEi leges amens prætermiſi.
Adhuc autem ſpes manet: nam Ille, quem colo,
Peccantibus, infirmis mortalibus condonabit,
Et preces pœnitentium benigne audiet.
Illo fretus, iterum voco te
Ad dirum certamen. Tum manifeſtum erit,
Quis ſolus et potens DEUS,
Et quis impoſtor, et fraudulentus eſt.

HARAPHAS.

Ah miſer, egregia laus aderit
Illi deo tuo, ſi te vindicem accipiat *honoris ejus*,
Te furem, prædatorem, homicidam.

SAMSON.

At, o vir loquax et maledice,
Quo pacto hæc crimina probare poſſis?

HARAPHAS.

Probo *omnia*.—Primum, jugo Palæſtino
Patria tua obtemperat: idcirco duxerunt
Te æquales *tui* junceis vinculis ligatum,

Et nobis tradiderunt, quippe qui omnium malorum auctor esses,
Perfidus, et rebellis. Quidni?
Nonne homines Ascalonios interfecisti,
Undique trucidans, ut communis sicarius,
Triginta innocentes viros necans?
Nonne exuisti, (tu qui decus patriæ
Te esse jactas,) mortuos vestibus?
Quemnam alium quæsiverunt turmæ nostræ,
Præter te, o execrande, te fœderum violatorem,
Te non ferendum, te insidias struentem *nostris* copiis?

CHORUS.

In loquendo tu gravis es: hoc autem tantum dico,
" Pereant, et in malam rem abeant, quicunque
" pravi sunt!" *

SAMSON.

Uxorem e puellis Palæstinis duxi:
An hoc vix ferendum? an hoc indicium
Odii erat? Sponsales epulas

* Vide Præfat. p. xvii.

Cum

Cum ethnicis feci meas: at reges terræ,
Amicitiam mihi simulantes,
Egregiorum comitum turma decorabant me,
Insidiatoribus, non veris amicis.
Nam infestissimo erant animo; et minas
Terribiles in conjugem meam edebant, mortemque denunciabant,
Ni illa cito discens nuptiale
Ænigma mariti, omnibus palam demonstraret.
Nonne hæc ego punire debui,
Atque ultionem ob hæc scelera quærere?
Maxime. Idcirco jure optimo irruens,
Undique trucidavi, nihil omittens, quo
Hostes meos uno eodemque exitio perderem.
Et spoliator fui; hoc bene dixisti:
In hoc magnopere jacto me, qui infidelibus amicis
Illo modo sanguineum præbui ornatum.
Novi gentem Israeliticam vobis subjectam esse;
At armis subjecta erat; et armis iterum
Licet quam citissime jugum disrumpamus.
Esto: cur autem ego opposui me unum?
Quia hæc solus consului,

Nolentibus meis civibus,
Qui me ligarunt, et tradiderunt hoſtibus?
Surrexi, a DEO miſſus,
Vindex patriæ: at ſi ſplendida dona
Libertatis accipere recuſabant *cives*,
Ipſumque ſervatorem male prodebant,
Vituperandi *illi* ſunt—ego non ſum *vituperandus*.
Nonne omnes illi hodie
Superbis *hoſtibus* ſerviunt?
At mihi tamen obeundus erat labor
(Quamvis difficilis eſſet,) quem DEUS mandavit.
Et hoc me ſolum perfeciſſe ſcias,
Ni per meam ipſius ſtultitiam periiſſet
Donum roboris, non per Palæſtinos.
Nunc autem, quia propter cæcitatem
Grave aliquid opus nequeo aggredi,
Te ad certamen tertio provoco:
Leve quidem inceptum eſt, tuas vires frangere.

HARAPHAS.

O miſer, num te delectat fatum, et pugna?
Hæc tamen verba temeraria jactas tutiſſime:

Quis

Quis enim, quis heros dignum te exiſtimet certaminis *rivalem*,
Qui ſervus, et compedibus vinctus es?

SAMSON.

Diſpereas! An huc veniſti
Ut videres me, et videns, iterum
Sine labore et ſanguine iterum revertereris?
Nunc pugnæ eventum fac experiamur;
Aut modeſtia utere, priuſquam dextra mea te contrectet.

HARAPHAS.

O fulgura Dagonis igne ardentia,
Ubinam eſtis? ſervuſne adeo inſolens erit?
At non impune me iſte conviciis inceſſet:
Ego percutiam, et ulciſcar.

SAMSON.

Verba non vulnerant:
Percutias! Ego, nihil metuens

Expecto

Expecto te: hoc tamen scias—
Vincti pedes sunt *mei*; at manus, libera.

HARAPHAS.

At hoc graviorem afferet tibi *forsan* molestiam.

SAMSON.

Abi, o vaniloque, o corpus sine anima,
Fuge ocyus, fuge, ne irruens
Cum hisce vinculis, impium spiritum *tuum*
Uno impetu e membris tuis evellam;
Aut sublime tollens te, statim illidam terræ
Deforme et inutile corpus,
Ita ut irrorans cerebrum ruat per medium
Caput, multa cum effusione sanguinis dilaceratum.

HARAPHAS.

At non (per reginam Astarten,) diras
Vitabis pœnas propter hanc insolentiam.
Novam enim congeriem, et adhuc graviorem
Sustinebis malorum crudelium—ita ut hic tuus
Præsens labor pro ludibrio habebitur.

CHORUS.

CHORUS.

Quid eſt? ferox et immanis *ille* gigas
Per eandem qua venit ſemitam revertitur.
Abiit autem ſuperbus paſſuum inceſſus,
Abiitque torvi vultus effera jactatio.

SAMSON.

Rideo imbellem et timidum virum!

CHORUS.

Non ego; nam ad proceres terræ
Hic inſanus et vecors *homo* vadens,
Et multa iratus incitans,
Priſtina odia ad pejus quoddam impellet,
Tuque abhinc nova ſenties mala.

SAMSON.

At, o bone, factum non vere
Narrabit, quamvis ſit inſolens,
Et ſuperbe violentus. Quid igitur? An dicet,
" Samſon, pugnæ quam maxime cupidus,

" Ter me ad certamen cominus vocavit;
" Et ego, multa ſonantia verba locutus,
" Intremui male, et metui *pugnam*."
Hæc effari non ſapientis eſt viri.
Quin illi ipſi molem graviorum operum
Imponere nequeunt mihi, et ego ferre *nequeo*.
Sic et ego perirem, divinique perirent
Roboris reliquiæ, *roboris* quo nunc derivatur
Non exiguum lucrum dominis *meis*.
Quod ſi vitam auferant, non ego impium
Sicarium dicerem fore, et homicidam,
Qui hoc faceret; at levamen
Et gratum medicamentum malorum meorum.
At o DEUS, qui mortalia juſte regis,
Exaudi, exaudi haſce ultimas preces:
Moriar—at cum hoſtibus meis
Una moriar, non inultus!

EPODICA.

EPODICA.

STROPHE.

CHORUS.

Virtutem, adverſis rebus oppreſſam,
Si miſericors DEUS
Victoria exornet,
Ut gaudet beata!
Ut magnum Liberatorem
Gratulatur optime agentem!
Confeſtim tyranni,
Et tyrannorum miniſtri,
Pleni ignominia,
Triſtes ſubeunt vices.
Nam divinitus-miſſus heros
Cœleſti robore
Elatus, ſolus ingentem
Exercitum ad fugam mittit:

Sine armis armatos contemnit,
Dolosſi ne dolo vincit.

ANTISTROPHE.

Nam ſicut rutilatio ſacri
Fulminis irruit,
Et mente percuſſos, attonitoſque
Hoſtes ſumma gloria devincit.
At non minorem ille famam
Dignus eſt accipere,
Qui iniquæ fortunæ,
Et ſævæ calamitatis
Tempeſtatem perfert.
Tibi ergo utraſque laudes
Dabimus, egregie Samſon!
Qui olim ab innumeris
Hoſtibus *avulſa* ſtatuiſti trophæa;
Et nunc miſeros dolores,
Divino juſſu *impoſitos tibi*,
Summa animi conſtantia pertuliſti.

EPODUS.

EPODUS.

Non tibi gratam requiem
Paravit, non paravit,
Sacra dies Dagonis. Heu
Mentis ſævi labores,
Laboribus corporeis
Difficiliores toleratu!
Hei mihi! Quando quando erit
Finis malorum *tuorum?* Nunc, nunc
Alius *quidam* huc advenit,
Sceptrum in manu gerens.
Ah, probe novi
Recens advenientem hoſpitem:
Præco quis ab urbe properat,
Novi laboris nuncius.
Quanta, qualia ille dicet?

* Errore qui in numerandis verſibus extiterat, jam emendato, Latina metaphraſis cum Græca iterum congrua erit uſque ad finem tragœdiæ.

Vide Annot. in v. 1210. p. 215.

Omnibus

Omnibus enim mos *eſt* præconibus
Ut lingua contumaci
Bis exaggerent res quam geſtæ ſint.
Et quis ab inſolentibus
Pacifica conſilia
Hoſtibus expectet?

FINIS ACTUS QUARTI.

SAMSON AGONISTES.

ACTUS V.

PRÆCO, CHORUS, SAMSON.

IAMBI.

PRÆCO.

VIRI Danitæ, ubi eſt captivus *Samſon*?

CHORUS.

Ille non abeſt—vide infelix caput,
Et haſce in crura infames compedes.

PRÆCO.

Adſum, a gubernatoribus hujuſce terræ, *Samſon*,
Ingratum *tibi* afferens juſſum. Hodie
Victori *deo* maritimo, Dagoni,
Hymni celebrantur, et omnis urbs plena eſt
Pom is, triumphis, et ſacrificiis.

Idcirco

Idcirco (quia noverint præ cæteris mortalibus
Te miro robore præditum esse)
Scias illos videndi te studio flagrare,
Ut virium tuarum signa quædam demonstrans,
Decori sis pompæ ovantis dei.
At veni: ego autem ad domum *meam* ducens te,
curabo,
Et cibaria dabo, et corpus induam
Splendidam vestem, diei festo bene congruam.

SAMSON.

Præco, refer iis qui miserunt te
Brevem et clarum pro voluntate mea responsum:
" Mysticis ethnicorum ritubus
" Non licet viro Hebræo intereſſe."

PRÆCO.

Hæc autem verba nullo modo (hoc scias)
Grata erunt *regibus*.

SAMSON.

Nonne satis discrucior?
Ubi abierunt turbæ propriorum amicorum,
Equites,

Equites, athletæ, pugiles, cantatores,
Mimi, præſtigiatores, frequens ſaltatorum chorus?
Nonne ex illis ſat erit oblectamenti,
Niſi me, me captivum, ægrotum, cæcum,
Semper laborantem in piſtrino, et defeſſum,
Dirum ludibrium hoſtibus præbeant?
Hei mihi! cuinam mortalium hoc gratum erit?
Quam voluptatem generoſa mens ſentiet
Ex aliorum infortuniis, viſu ingratiſſimo?
Nonne cito revertere? nonne abibis
Retro? Nullo enim modo obtemperabo *tibi*.

PRÆCO.

Nullamne ergo curam tui ipſius habes?

SAMSON.

Maximam—namque id timeo,
Ne conſcientiam, (mente inſitum numen)
Quæ nunc tranquilla eſt, iterum perturbarem.
Clavum adhuc *conſtantiæ* me firmiter tenere
Videntes, nonne artifices injuriæ
Quærunt in futurum tempus cauſas odii?

Et

Et horuncce malorum gravius imponentes onus,
Sævos riſus contumeliis adjicientes
Gaudebunt ſuperbi miſeriis meis?
Corporei operis omnes labores neceſſe eſt ſubeam;
At nondum ſcio ferre injuſtam
Animæ dominationem. Non obtemperabo *tibi.*

PRÆCO.

Tempus eſt feſtinandi—non ad moras terendas
Ducar. Age dic, an me hæc *verba* referre velis *regibus?*

SAMSON.

Præco, hæc verba ordine tranſportes.

PRÆCO.

Crudelia patieris *mala*; miſeret me tui.

SAMSON.

Cave, hoſpes, ne tui ipſius deinceps miſerearis.

CHORUS.

CHORUS.

Nunc utere prudentia: in hoc enim incidiſti *periculum.*

Conſule *tibi* ocyus: non enim fictæ ſunt
Hæ *verborum* ampullæ, at nimis veræ.
Vir abiit, et mentes principum
Ad ſævas iras ſtatim excitabit.
Quin ad hunc locum iterum veniens,
Alium tibi, in miſeriis moleſte jacenti,
Fulminis inſtar, gravem afferet nuncium.

SAMSON.

Hei mihi! pollueremne inter idola
Immane robur, iterum larga manu
DEI datum, egregium munus?
Et veniamne, (ſi hæc feciſſem)
Sperarem priorum delictorum?
Egone, Nazarenus, non erubeſcerem
Miniſtrare pompæ vilis deaſtri,
Impii Dagonis? An monſtrabitur

In execrandis hoſtium orgiis
Venerandum donum ipſius DEI?

CHORUS.

Quo pacto igitur barbaris indies præſtas ſervitium,
Monſtrans aperte myſticum robur tuum?

SAMSON.

Non hoc faciens impius ſum, amici:
Nam oportet me ſervum, per labores
A dominis ſervilem parare victum.

CHORUS.

Si hoc invitus facias, inculpatus eris.

SAMSON.

Imo oportet omnibus parere legibus
Servum hominem, ſi vi coactus ſit:
At non trahebant me, ſicut feram, domini;
Inanibus verbis ad ſacrificium vocabant.
Hiſce morem gerens, Omnipotentem DEUM
Poſt habebo barbaris *hoſtibus*.

Quo

Quo igitur pacto infidelium myſteriis
Intereſſe poſſum, permixtus *iſtis* impuriſſimis *viris*,
Ni manifeſtum accipiam indicium
Hoc DEUM velle, et cœptis arridere?
Si enim abſque Illius juſſu vadam,
Iratus erit admodum, et indignabitur.

CHORUS.

Nunc te in ipſo periculi diſcrimine video:
Timeo autem, te hæc mala vitare non poſſe.

SAMSON.

Io! Io! Bono ſitis animo—Nunc venerandi DEI
Spiritus
(Non fallor) hanc mentem lætitia implet.
Noſco *te*, noſco te, *mi* DEUS! ——
Nunc gaudium apparet, et in ſpem erigor
Me magni aliquid ponderis tempeſtive facturum.
Jam, fratres, Dagonis ſacrificiis
Lubens adero; nil peccaturus,
At in tanta impietate pius manens:

Divinum enim gubernaculum cæcos pedes dirigit.
Et hoc loquor, (nec fruſtra dicetur,
Si terminos novi fatidicæ viæ)
Hunc diem gloriam mihi
Allaturum, vel me ex hiſce malis liberaturum,
Miſera vita cum ſummo honore *a me* relicta.

CHORUS.

In tempore locutus es. Iterum adeſt nuncius.

PRÆCO.

Te, *Samſon*, alloquor, plane dicturus
Non obſcura regum verba.
" Auſuſne es, auſuſne es, o miſerrime,
" Tantam in dictis *tuis* monſtrare audaciam?
" Nonne te ſervum, captivum, omnino decet
" Dominis tuis obtemperare, et morem gerere?
" Venias quam citiſſime ad ſacrificia.
" Aliter ad urbem immane corpus tuum
" Machinarum ope trahemus
" Vi *a loco* avellentes te, et firma ſimul
" Imponentes vincula. Quin obſequere.—
" Quidni?"

SAMSON.

SAMSON.

Volens ego periculum facerem harum
Machinarum, quæ adeo terribiles ſunt, et quæ
frangi non poſſunt;
At (quia infame et indecorum videtur
Bellatorem me, ſicut feram,
Per plateas ſurſum deorſum
Trahere) volens adero, invito *autem* animo.
Præterea ſervum dominorum mandatis
Non repugnare oportet, ſed obſequi.
Et omnibus gratum eſt vivere, etiamſi miſeriæ
Sævitatem perferant, et dirum mori.
At certo ſcias, nihil me facturum
Impii, aut incongrui Hebræis legibus.

PRÆCO.

Certe in hac re optime conſuluiſti:
En ego te, ut deorum miniſtrum, e vinculis
Jam dimitto: hoc primum munus tibi.
Poſt autem principes benigniſſimos
Exinde habebis, et libertatem acquires.

SAMSON.

SAMSON.

Egregiæ reliquiæ fidelium ſociorum,
Valete! Non enim ad barbarorum aras
Vos advoco: hoc iras accenderet *hoſtium*,
Si me amicis vidiſſent circumdatum.
Quibus enim oculis hodie
Miſerum Samſona aſpicient ſolum,
Prorſus neſcio—namque reges forſan,
Prioris damni auctorem,
Ridendum aſpicientes, (miſerum me!)
Diris proſequentur conviciis: et ſacerdos,
Inebriatus, vino gravis, vertigine laborans,
Dira peſtis *eſt*, et promptus ad contumeliam,
Si quis impura numina contemnat.
Quin ipſi frequenti populo eſt
Mens petulantiſſima in feſtis diebus,
Præſertim cum ignavos habeant principes.
At ſi ſalvus domum redeam,
Sin me jam nunc, amici, videatis poſtremum,
Avitis legibus et veneranda patria,
Vivus aut mortuus, non indignus audiam.

MONO-

MONOSTROPHICA.

CHORUS.

Salvus ſis.—O ſumme DEUS,
Samſoni hodie
Dux viæ ſis benignus!
Illius miniſtri tui
Egregiam per virtutem,
Tuam mirandam poteſtatem
Superbis hoſtibus
Clare oſtendas, o Pater!
O Cœleſtis Miniſter,
Nuncie natalium *ejus*,
Nunc, o nunc tertio deſcendas,
Divinum afferens clypeum,
Igneum, malum depellens,
Fulmine-rutilans portentum.
Præcipue autem, o Divine Spiritus,
(Tuam enim in Danitarum tentoriis
Bene novit inſpirationem,

Cum

Cum ſplendidas retulit
Gloriæ primitias)
Salutem, ſalutem
Dextræ tuæ præbeas
In caput ejus, vexatum
Hac tempeſtate, et procella malorum.

CHORUS, MANOAS, NUNCIUS.

IAMBI.

CHORUS.

PROFECTO gaudentis Manoæ video
Lætos oculos, et greſſus, quaſi viri adoleſcentis.
An egregium quærens filium advenit,
An fratribus lætas nuncians fortunas?

MANOAS.

Salvete, o Danitæ! Non jam nunc meum
Samſona quæro—novi illum abiiſſe
(Sic enim duces voluerunt)

Impa-

Impavidum, e vinculis ſolutum, ab urbem Palæſtinorum.
Ibi, dum frequens civium cœtus
Magnos edentium clamores circumcurſat,
Ego diſceſſi, ne viderem illum
Ignominia affectum, aut mali aliquid patientem,
Triſte ſpectaculum! Omnia tamen adverſa non ſunt:
Nam ſi vanam ſpem animo non foveo,
Samſona ab hac captivitate liberabo.

CHORUS.

At, o ſenex, dicere ne recuſes.
Proſperos enim itineris tui eventus audire
Magnopere cupimus: hoc præ cæteris
Gratum erit dicenti tibi, nobiſque auſcultantibus.

MANOAS.

Quinque reges, uti mos erat, precibus adortus ſum
Viritim, hunc domi, hunc autem foris.
Flevi infelix, et ad genua procumbens, oravi:
" O principes, veremini canum hoc caput,

" Veſtrorum memores parentium:
" Accipite dona, et meum miſerum
" Filium hoc in die liberate!"
Fuit ex iis qui recuſavit, et crudeliter rejecit preces:
Fuit etiam qui in verbis moderatus, et æquus,
At plus æquo argenti cupidus evaſit.
Cæteri autem conſentiebant, et me ipſum reverentia proſequi,
Et illum dimittere, neque me a propoſito
Cum dedecore abjicere—illum ſcientes
Miſera paſſum eſſe *mala*, neque terribilem *fore*
Hoſtibus—nam venia dignus is eſt,
Qui, licet inimicus, generoſus eſt tamen *inimicus*.
Hei mihi! quemnam audivi ad cœlum aſcendentem ſtrepitum?——

CHORUS.

Multiſono gaudio plebs exultat,
Samſona, quem olim mirabantur *omnes*, invictum et inacceſſum,

Aut

Aut cæcum videns, et ſervitio oppreſſum,
Aut mirum robur aperte oſtendentem.

MANOAS.

Amici, omnia quæ habeo miſer,
Si infelici filio *meo* libertatem
Dare poſſim, lubens animi dabo.
Nulla enim paupertati eſt ignominia,
Filio e vinculis erepto,
At divitiis eſt ignominia, illo non libero.
Non redibo ſolus, o *fili* infortunate!
Simul vivemus; bona, mala,
Una tolerabimus: nam dives eſt ille pater,
Et locuples, qui generoſum filium in ſinu amplectitur.

CHORUS.

Pecuniam pecuniæ ſtudent alii
Parentes adjicere, ut divites reddant filios.
Tu omne *quod habes* impendis, ut huncce *Samſona*
e laboribus extrahas.
Alii juvenes curant ſeneſcentes patres:

Tibi rurſum Samſon curandus eſt,
Cæcus ille quidem, et genitore longævo infirmior.

MANOAS.

Nonne igitur ſuaviſſimum gaudium ſentiam, amici,
Filium meum domi videns
Tuto manentem, nulla affectum injuria?
Videns humeros, ut olim, velatos
Sacris capillis, uti ſatellitum cœtu,
Claro ſigno priſtinæ virtutis *ejus?*
An vel majora non licet mihi ſperare?
Gloriam ſcilicet quam prius habuit, non periiſſe
Egregii filii *mei?* Hæc miſero patri
O Rex Cœleſtis, hæc, oro, perficias!
Non enim fruſtra, non ſine conſilio
Vim comis inſidentem iterum dediſti.
Ergo novum lumen ſtatim dans palpebris ejus
Concede, ut iterum coram hoſtibus, ſicut aſtrum, ſplendeſcat,
Ipſis quidem vindex, et defenſor patriæ:
Hujuſce voti, o ſumme DEUS, compos ſim!

CHORUS.

CHORUS.

Omnia hæc bono patre digna *ſunt:*
Et nos ſimili modo (amicorum enim omnia communia ſunt)
Confidimus DEO, ſenex, et *tecum* una lætamur.

MANOAS.

Scio amicam mentem:—Quid eſt?—Ah!
Hei mihi, hei mihi!———————
Quemnam dirum gemitum, quemnam ejulationis
Horrendum jam jam audivi ſtrepitum?

CHORUS.

Et ego audivi—Mors univerſa
Inter ethnicos nunc ſævit, o ſenex.
Ibi Dagon lugubre clamavit: et lethalis
Confuſio, violentia, fatum ſimul exululant.

MANOAS.

Væ mihi miſero! clamant iterum atrocius,
Interficientes Samſona—Heu, heu!

CHORUS.

CHORUS.

Non eſt—tuum filium potius opinor
Illos interficere—gemitus hicce ſublime aſcendens
A populo ſimul morienti videtur exoriri:
Quo enim pacto tantum clamorem vir ſolus ederet?

MANOAS.

Hi gemitus graviſſima indicant mala:
Quid igitur? manebimus? an ad urbem feſtinantes
Statim indagabimus quid factum ſit?

CHORUS.

Maneamus, o ſenex—namque in urbe
Omnia periculoſa ſunt, et metu plena.
Hoſtes hunc edidiſſe ejulatum
Miſere afflictos, omnia demonſtrant.
Ergone infelices *iſtos* huc venturos
Credas, ut nos injuria afficiant?
Ne timeas, nihil reformides, o ſenex.
Forſan tuo filio omnipotens DEUS

Lumen

Lumen dedit oculorum—et nunc innumeris
Cadaveribus inſiliens egregius ille vindex,
Illuſtrem hoſtili ſanguine pedem irrigat.

MANOAS.

Utinam hæc ita eſſent—at dira timeo mala.

CHORUS.

Nonne DEUS *olim* monſtravit inter gentes
Prodigia mirandæ dextræ?

MANOAS.

At mens miſeri patris
Nunc ſpe elata eſt, nunc autem deſperat.

CHORUS.

At non ſemper hæc celata erunt.

MANOAS.

Non impediar (licet hactenus *ſcire* nequeo)
Quin audiam, ſi bene, ſin autem male, res *filio meo* evenerint.

CHORUS.

CHORUS.

Cito ſciemus, ſi male *evenerint*;
Tardus enim nuncius boni, at celer *eſt* mali.
Et nunc vir Hebrææ gentis, ut videtur,
Feſtinat ad nos, qui compos *dicendi* eſt; et rem audiemus.

NUNCIUS.

Ah! quo me convertam? quo fugiam triſtem recordationem
Horrendi ſpectaculi, quod jam nunc vidi,
Quod jam nunc mentem procellis agitatam vexat?
Perturbatus ſum miſer, et quæ loquor, neſcio.
At in tanta calamitate benignus caſus
Me (metu perculſum, et ubi irem, ignorantem)
Adduxit ad te, ſenex, et ad alios *hoſce* amicos.
Vos miſeræ civitati hoc in loco
Tanquam peregrini ſtatis; at non remoti eſtis
A recenti hoc malo, viſu adeo terribili.

MANOAS.

MANOAS.

Hei mihi! diros audivi gemitus, hoſpes,
Qui te, (nuncii malorum) prævenerunt.
At cauſam ignoro. An periimus?
Age dicas quam citiſſime! omnem enarres miſeriam.

NUNCIUS.

Quam citiſſime dicam: at nunc cor palpitat,
Et metus devorat attonitam linguam.

MANOAS.

Ne præfatione utaris—conciſe loquere.

NUNCIUS.

Urbs quidem ipſa non periit: (heu miſeram urbem!)
At omnes incolæ *urbis* perierunt, ſenex,
Repentino fato una obruti.

MANOAS.

Triſtia *narras*. At hoſtibus *nobis*, urbis hoſtilis
Infortunium, non multum parit triſtitiæ.

NUNCIUS.

Ibi elato animo ſis, et grandiloqua effare;
At in verbis meis tarde-conſumens
Luctus ſequetur hoc abundans gaudium:
Nam res mirabiles ſimul et horrendas loquar.

MANOAS.

Quiſnam victor———

NUNCIUS.

Hæc gloria Samſoni *contigit*.

MANOAS.

O cariſſime, ut mens *mea* gaudio elata eſt,
Omniſque dolor abiit!

NUNCIUS.

O ſenex, ſenex,
Invitus veni, nuncius diri infortunii:
Ergo moras tero dum loquor, ne
Sævius quam tolerare poſſis, audienti *tibi* ſit malum.

MANOAS.

MANOAS.

Triſte eſt hæc *mala* diſcere, at tamen neſcire
Triſtius—eia age, breviter omnia dicas.

NUNCIUS.

Mortem obiit Samſon!—Hoc eſt breviſſimum.

MANOAS.

Periitne miſer?

NUNCIUS.

Summum audiviſti *malum*.

MANOAS.

Quid ais?

O fili, fili!———————
Breve ſpei initium quam concepi
Ut abſcidiſti, ut primitias veris
Ultima vis frigidæ hyemis marceſcit!
Non enim paternas, at ſepulchrales domos
Liberatus intraſti, o infelix.
Te, mi cariſſime, circumcluſum malis,

Mors omnia ſolvens eduxit a laboribus,
Et ſervavit te; quod ego pater facere non poteram!
At, quemadmodum maximum audivi infortunium,
Rem omnem expedias. Infelix Samſon meus
Qua morte obiit, refer: dies enim lethi
Maximam dat vitæ ignominiam, aut laudem.
Univerſos hoſtes, ut ais, ille trucidavit—
Quis igitur, quis heros ipſum percuſſit?

NUNCIUS.

Invictus, invulneratus ab hoſtibus e medio exceſſit.

MANOAS.

Quomodo igitur mortuus eſt? An defeſſus cædendo *periit?*

NUNCIUS.

Sua ipſius manu———

MANOAS.

Ah! quid refers mali?
O fili infelix, quiſnam crudelis caſus
Te tui interfectorem reddidit?

NUN-

NUNCIUS.

Una, eademque hora
Mortem et aliis, et ſibi ipſi intulit:
Nam Dagonis *templum*, (ubi frequens populus
Sedebat,) funditus omnino evertens,
Brevi tempore in eos qui intra muros erant ſuper-
induxit.

MANOAS.

Quid igitur lugeo? cur irrigor *genas*
Lachrymis abunde ſtillantibus ex oculis *meis?*
Mortem obiit ob ea propter quæ decorum eſt
mori.
At, dum hæc in urbe adeo ſunt confuſa,
Omnia quæ geſta ſunt, hoſpes, ordine
Verbis cito enarres, omnia enim tibi nota ſunt.

NUNCIUS.

Mane hanc urbem *hodie* intrabam;
Populumque videbam *ſurſum deorſum* incedentem,
et vocem æneam

Barbaræ

Barbaræ tubæ audiebam.
Tum præco in frequentibus plateis clamabat,
" Advenite ad epulas, o Palæſtini!"
Rumor deinceps omnem pertranſibat urbem
Illuſtrem Samſona hoc in die
Divinum robur monſtraturum.
Hæc verba audientes incolæ
Turmatim viſendi ſtudio ad templum
Dagonis currebant, et ego una cum illis *ibam*;
At non ego, ſenex, irriſurus properabam,
Nam viri egregii deplorabam miſeras fortunas.
Templum autem amplum *erat*, et ſemi-rotundum,
Opus priſcorum gigantum, ut aiunt.
Et binæ columnæ ingentes, proceræ, graves,
Suſtentabant ædes, (mirandum viſu) a ſolo *conſtructæ*.
Ibi congregabantur: — et thronis
Auro ornatis reges inſidebant,
Splendidis mulieribus comitati,
Viriſque optimis, et magnatibus.

Dalila

Dalila * autem triumphos agens ſociam ſe hiſce viris adjunxerat,
Haraphæ giganti ſtans vicina :
Dixiſſes ipſam deabus aſcriptam eſſe ;
Tantas laudes habuit mulier ab ethnicis.
Subſellia vero, uſque ad laquear compacta
Multitudinem barbarorum undique ruentium
Vix continebant, impium cœtum.
At ego intra limen ferre pedem
Non audebam, id enim legibus *noſtris* vetitum erat : ſed extra fores
Siſtens *pedem*, omnia videbam, et auſcultabam.
Ibi numini impuro ſacra faciebant :
Et omnes ſimul epulabantur, et a miniſtris
Dulce accipientes vinum (nulla poculo infuſa aqua,)
Uſque ad ebrietatem bibebant, cum lætis clamoribus.
Interea Samſon, cauſa triumphorum,
Veſtibus murice tinctis ſplendens,
Intrabat templum ; non ſine quodam exercitu

* Vide Præfationem, p. xix.

Arma-

Armatorum hominum—ii enim timebant eum,
Quamvis cæcum, ne illis damni aliquid inferret.
Hunc autem cœtus Palæſtinorum videntes,
Omnes una clamabant, " O Dagon, Dagon,
" Certe victor es: periit gens Iſraelitica!"
Confeſtim inſtrumenta muſica dabant ſonitum,
Citharæ, fiſtulæ, vocalia cymbala.
At ille, neque iram neque timorem indicans,
Cum ethnicis una ſtabat; et, quamvis ſervitio oppreſſus,
Ab hoſtibus laudabatur, et admirationem excitabat
Illuſtris heros, omnibus portentum hominibus.
Tum multa roboris egregii miracula
(Quanta vir captus oculis poterat *monſtrare*)
Monſtrabat, nullum inveniens rivalem.
Tum vero, (ut qui a laboribus paulo reſpirare voluiſſet)
Illi qui manu tenebat eum dixit, " O juvenis,
" Concede ut pauliſper columnam alicubi inve-
" niam,
" Ubi defeſſum corpus *meum* quiete recumbat."

Puer

Puer autem, nihil ille quidem mali ſuſpicatus,
Duxit eum *ad columnam*, prout juſſus erat; con-
feſtim autem filius tuus
Bina templi manu attingens ſuſtentacula,
Cæcos orbes oculorum ad humum vertit,
Et ſtetit inclinatus, ut qui verbum aliquid alto
animo verſaret,
Vel DEUM Optimum Maximum invocaret.
Poſtremo caput erigens, pulchris ornatum capillis,
inquit;
" O reges hujuſce terræ, dominique mei,
" Vidiſtis, quæ vidiſtis, non ſine gaudio,
" Multaque admiratione, roboris *mei* indicia.
" Nunc autem finem facturus, et ſponte mea la-
" borans,
" Aliud opus incipio, quod et portentoſum et
" terribile
" Erit, præ iis quæ nuper perfeci."
Talia fatus, ipſo fulgure citior
Brachia miris modis extendit,
Et validis manibus columnas enixe prehendens,
Crebris flexibus huc illuc (o magnum facinus!)

Concuſſit, vibravit, et a radicibus avellens
Fregit.
Superincidit quam citiſſime omnis domus
In viros, fœminas, (totus perhorreo dum loquor)
Sacerdotes, principes, et univerſum populum.
Illi vero ululatus dederunt. At lacunar e marmore confectum,
Horrendo impetu deſcendens, confeſtim ceſſare fecit gemitus,
Et mortui mortuis coacervati erat.
Tuus autem Samſon, non habens quo fugeret,
(Tanto barbarorum cœtu circumfuſo)
Incluſus ſævo neceſſitatis laqueo
Mortem nolens volens obiit.
Ego vero, aliique circumſtantes hoſpites
Horrendo metu perculſi diffugimus.
Hæc auſcultans, ſcias vera te auſcultare.

CHORUS.

O cariſſime *Samſon*, egregie, et uti decuit victorem,
Opera, quæ vaticinationes DEI impoſuerunt tibi,
Vita inchoaſti tua, et morte perfeciſti.

Nunc

Nunc autem inter hoſtes jacet corpus tuum,
Non infamia affectum in iis rebus quas maxime ſtudebas,
At ſanctum, et ſine labe ſuicidii.
Tibi ultimus hic dies celeberrimus erat.
Mors comes erat victoriæ; at mors adfert
Plures triumphos quam vita decorata victoriis.
Certe mori omnibus decretum eſt—at curſum
Vitæ qui bene peragit,
Illum præ cæteris hominibus felicem eſſe exiſtimo.

MONOSTROPHICA.

SEMICHORUS.

Dum hoſtes ſuperbia elati
Mediis in orgiis
Vino ad mentis inſaniam acti,
Summam Dagoni gloriam
Læta vociferatione dederunt,
Noſtroque *divino* Regi, ignominiam
A ſupremis cœli ſedibus
Pernicioſa deſcendens viſio

Intimæ mentis thronum
Intravit, maximi damni origo.
O ſævi ſævi erant riſus,
Cum te, Samſon, vocabant
Ut comeſſationibus eorum intereſſes.
Quid voluiſtis, miſeri?
Ah! quoſnam inſanos audio
Cachinnos? Ille vindex adeſt,
Communis auctor exitii!
Cito, imo citiſſime ploratis
Cæcitatem mentis deceptæ.

SEMICHORUS.

Ille enim (obſcuris palpebris
Caligine totus obrui,
Et animo cæcus eſſe judicatus,
At perſpicax et acutus
In intimo pectore)
Cito ad ſacram flammam
Incendit et excitavit
Diu celatæ
Virtutis ſcintillam cœleſtem.

Et

Et quaſi draco in prædam
Inhians, imbelles
In aves e loco ſuperiori
(Has quidem in nidulis,
Illas autem ſedentes
Ordine, ſomno excuſſas,
Et miſere ſtridentes)
Inſilit, noctu vagans——
Vel divini fulminis inſtar,
Ingenti ſtrepitu,
Horrendoque more, per æthera
Ruentis, abſque nubibus,
Samſon inſanos
Et grandem victoriam
Summa voce proclamantes
Hoſtes percuſſit, percuſſit!
Ergo gloriam egregiam
Perpetuam, ſempiternam
Dignus eſt accipere.
Qui ſolus in certamine
Multitudinem hoſtium devicit;
Et dominos ſubito impetu

Peſſimos

Peſſimos peſſima morte interfecit,
Suique juris eſſe gentem Iſraeliticam reddidit.

IAMBI.

MANOAS.

Fratres, et luctus *ob filium meum* ceſſate
Et laudes ſimul—namque opus eſt præbere
In hoc articulo temporis multum gnavitatis.
Samſon enim, deliciæ olim patriæ *noſtræ*,
Claram mortem obiit, mortem vita egregia dignissimam.
At hoſtes decerpſerunt ingratos fructus
Gemituum, doloris, et ignominioſi dedecoris.
Dum nobis gaudium et lux orta eſt,
Et ſerena dies a nocte obſcuriſſima.
Nunc adeo, vos, qui cor habetis generoſum,
O viri Hebræi, hac lauta
Occaſione utimini benignæ fortunæ.
Liberate patriam, liberate
Conjuges, filios, diu injuria affectos.
Nonne omnes hoc in die videtis

Dextram

Dextram faventis DEI manifeſtam,
Qui ipſe ſe hiſce laboribus ſocium adjunxit?
Ite, o fortes et ſtrenui viri, ſurgite!
Properate, properate citi: nam res hoſtium
Servili jugo nos tenentium,
Omnino perierunt, funditusque everſæ ſunt.
Vobis autem, o teſtes horuncce caſuum,
Non pectora plangere, non edere
Alternos clamores et ejulatus licet,
At potius has fortunas æquo ferre animo.
Nullo enim jure hunc lamentamur, amici,
Cum hæc ita ſint. Abeſte, querelæ,
Luctus, ploratus! Omnia optime ſe habent;
Et mens mea gaudio ingenti afficitur.
Nunc vero ad urbem vadentes, e ruinis
Corpus hujuſce defuncti feramus
Barbarorum ſanguine conſperſum.
Ibi, cruoris rivos abſtergentes,
Triplici libatione caras reliquias
Ornemus, nihil infectum eſſe ſinentes
Quod optimis hominibus ſummam laudem afferat.
Afflicta urbs *Palæſtinorum* interea non prohibebit

Quin

Quin ſolennes exequias faciamus filio *meo*.
Tum portemus *cadaver* ad patrias ædes:
Et ego, monumentum propriis manibus erigens,
Stabile, bene-politis ornatum lapidibus,
Æternis characteribus inſcriptam
Virtutem, quam in bello oſtendit,
Mortemque indicabo, omni angore et cruciatu carentem.
Circa hoc ſepulchrum florentes lauros ponam,
Umbroſamque laricem, et palmæ decus.
Hoc ſignum venturi homines cum videant,
Samſonis virtutem, quanta fuit
Viventi et morienti, admiratione ſempiterna proſequentur.
Si hæc in intima mente perpendant,
Et cordis *ſui ipſorum* tabulis memores inſcribant,
Heroicam, plus quam antea, virtutem
Sentientes, a pravitate abhorrebunt maxime,
Patriam defendentes, cum opus ſit gladio.
Tum in diebus feſtis dulcis puellarum chorus,
Coronam myrti et multas roſas ferentium,
Filium meum ſacris celebrabunt hymnis,

Patriæ

Patriæ defenſorem—in nuptiis quidem parum
felicem,
Aliis autem in rebus excellentem, et gratiſſimum
Et genti ſuæ, et Omnipotenti DEO.

ANAPÆSTI.

CHORUS.

Age, ſenex, ad urbem properantes
Invictum Samſona, egregiam
Vitam egregia morte linquentem
Puris ornemus libationibus,
Forti viro
Haud ingratum præbentes officium.
Experientia ultro ſapientiam docet;
Et hæ res erga Deum O. M. reverentiam
In factis, dictiſque omnibus, certam facient.
Quare dubitatio mortalium
Cæcas mentes teneat?
Conſilia DEI, difficilia indagatu,
Si quando bonos viros infortunio afficiant,
Animos hominum errantium latent;
At exitum præter ſpem habere

Omnes eventus,
Et juſtitia decreti eſſe, denuo videntur.
  Rex autem cœli Omnipotens
Multa nube, et caliginoſis adytis
Sanctum caput advelat—cito autem
Piis hominibus ſtrenuus defenſor,
Piis hominibus ſtabilis auctor
Felicitatis ipſe exoritur—
At in improbos, (ſerus licet,)
Gravis vindex irruit.
Et nunc aperte benignus DEUS
Samſoni præbuit ſummum auxilium:
At tela doloris pernicioſa
Gazam invaſerunt,
Omneſque ſuperbos hoſtes.
  Fidem autem DEUS, novumque gaudium,
Libertatis pulcherrimum præcurſorem,
Servis *ſuis* hodie præbuit:
Et jucunda tranquillitas
Præcipitis animæ
Diram ſedavit tempeſtatem.

FINIS.

MVSEVM BRITANNICVM

ERRATA.

Pag. xi. l. 9. *pro* deferunt; Miltoni, —qui &c.
l. deferunt — Miltoni, qui &c.

19.	9.	Οὐκ, ὥσπερ εἰκὸς	*l.* Οὐχ, ὥσπερ εἰκὸς
22.	5.	ἴασι	ἴασι
30. 32.	9,10. 10.	Ἥμαρτον	Ἥμαρτον
43.	3.	Ἀλγήδονος	Ἀλγηδόνος
44.	8.	Δίσωτα	Δισωτά
71.	7.	ἀνδρα	ἄνδρα
72.	1.	ἀκοίτιδος	δάμαρτος
78. 80.	14. 11.	μάχαιραν	μαχαίραν
129.	ult.	μήτρω	μήτηρ
136.	12.	ἀδηφάγε	ἀδήφαγε
166.	12.	Odiram	O diram
167.	1.	hoſtilia	hoſtium
211.	5.	hanc terram	ad hanc terram

*** Sunt et alia quædam in accentibus errata, ponderis omnino exigui; quæ doctus unuſquiſque corrigere vel minimo labore poterit.

BRITISH MUSEUM